

جنگلاوه

محمد آصف عمر

«نېکمرغۍ ته تر رسېدو د هغې ساتل گران دي. ځکه خو دوام نه کوي» په شاته سيټ کې د چادري کړې ښځې د خبرو همدا معنا وه. د سپينو جامو او تور واسکټ سړي کټ کټ وخنډل. څو مياشتې مخکې به يې په تروه لهجه ځواب ورکړی وای. مگر اوس حالات بدل وو. په روانه اونۍ کې خو کنځا هم ورباندې بده نه لگېدله. غټه تنه يې په چوکۍ سمه ولگوله. موټريې گېر ته واچاوه. غټ مخ يې آينې ته جگ کړ. ننوتې خوله يې وخوځېدله. ويې ويل:

— يانې د بنگلې جوړولو نه يې ساتل سخت دي؟ بل چرته ونه وايې کنه نو!

شاته دوه همزولې نجونې موسکۍ شوې. له څنگه يې د ښځې غږ ووت:

— هه! تا خو جنگ ته پرېده.

سړي په زوره زوره وخنډل. ښځې مخ بېلې خواته واړاوه. وبنگېدله:

— وای! مست دی مست.

په سړي د هغې غږ او حرکات هماغسې خواږه لگېدل لکه ۲۵ کاله مخکې چې يې نوی واده کړی و. ويې ويل:

— ايله مې بخت بيداره شوی. د ټول ژوند ارمان مې پوره کېږي کنه نو، ظالمې.

ښځې چادري په سر سمه کړه. جدي غږ يې جگ شو:

— اله سړيه خير دي وي خير! صبر وکه! پوره خوشي کنه. بيا وارېږه!

— پوره نو څنگه وي؟ اينشالا امدا هفته ده. د طانه بازو او کتره بازو مخونه تور تور تور! هه هه.

سړي په منگوله لنډه شنوایي وپښتان شاته تېلو هل. ښځې وويل:

— ام، د تېلو خړوسکه بوی دی.

وړو نجونو هم پزې ونيولې. سړي غټې گردې سږمې کشې کړې. بوی يې ونه موند. ويې نه ښودله. د حيثيت خبره وه. د ښيښې تنۍ يې کېکاږله. د سهار تازه هوا ولگېدله. په آينې پسې ځوړند تعويذ ته يې گوتې ور وړې. په نړيو شونډو او غټ تندي يې ولگولې. ماشي سراچه د چاودېدلو دېوالونو په کنډ او کپړه کوڅه کې نرمه بېدله. يو پرتوگه ماشوم د خاورو د ټوپو جوړول پېرېښودل. له دېوال سره جوړت در... څو لښکري يې مازو درې کړې وې. کړنځ يې ښه و... ښه ښووت:

— وای، خدايه! تانه جار شمه! مانه خانمجان خيړنه ام ښه ده.

چېرته لېرې آسمان وغوړېد. سړي شترنگ وخرخواه چې ماشوم ونه وهي. په خدا يې وويل:

— وه لېونۍ! اوس خو خداي تاته ام اولاد درکړی کنه نو.

— وای، صبر وکه! تراوسه لا چېرته دی.

دوی په بله کوڅه وگرځېدل. يو نيم پوځ او د روښانه رنگونو کور پکې د ژوند تفاوت ښود. په تندي به يې ماشاالله ليکل شوي وو. وړو هلکانو د لرگيو په تختو کرکېت کاوه. څڼور ځوان يې سيل ته ولاړو. په موټر کې سړي سر ته ټکان ورکړ:

— تو نالت! اول غټ برېتونه بدماشي وه، اوس د شيشکو څڼې دي.

د ماشي سراچې په رسېدو هلکانو لوبه ودروله. څڼور ځوان نارې کړې:

- کریم او ستاذه ستړی مشې!
کریم ورته په موسکا له بنیښې منگوله وښودله. لنډه شناوی ږیره یې ورپېدلې:
- ستړی مشې، ستړی مشې! خدای به دې زړورک کي ښه! هههه
ځوان وانه ورپېدل. د ښځې دا کارونه نه خوښېدل. وښکېدله (وی الاتوبه!) کریم جدي شو:
- څه شی توبه؟ خبره یې؟ چرس وهي، پوډر وهي، قمار، غلا، زنا، بچه بازي، وایمه هرېد کوي. او ورځ په ورځ ډېرېږي نالتیان.
څه ما ام ورته د تبايې تخم کرلی دی. هههه.
ښځې غږ جگ کړ:
- وی الاسړیه! ایله خدای خوشالي راکوي. په غم یې مه اړوه!
- نه کنه نو! هرکله بدې په ښکې زورورېږي. دا ځل به سرچپه وي. ما ښکې ته د اړې پیدا کړې د اړې.
هغې مخ واړاوه. خړسپي په چاودېدلي دېوال باندې تورې پیشو پسې غځېدل. ښځې وویل:
- وی چې د اړې لري ښکې نشوه نو.
- داده او ښیاره. نو بدې به څنگه د منځه وړو؟
ښځې لنډ ځواب ورکړ:
- په ښکې.
له کټ کټ خندا سره د کریم سورورې اوږدې ولړزېدلې. ویې ویل:
- یاني چې ظالم دې ډېوي ته قوربان قوربان وایه! چې ستړی کېده یځې اوبه ام ورکوه! بیا نواغه خپله مري. هههه.
ښځې له اسوېلي سره مخ واړاوه. په خړخادر کې تاو سپینږیری پیتاوي ته ناست و. کریم غږ کړ:
- بوډا څنگه یې بوډا؟
سپینږیری ځمکې ته لاس کړ. لکه تیره چې لټوي. په موټر پسې یې نارې کړې:
- بوډا دې پلار دی. کوپ خولیه! غېږه راسره نیسې؟ ستا ددد...
کریم له خندا شین واوښت. یوه اونۍ کېدلې چې ننوتې خوله یې له خوشحالی څخه نه راټولېدلې. آن له هاغو سره یې ټوکې کولې چې مخکې نه غږېده. خبره دا وه چې هغه ورځ یې ښځه دایې ته تللې وه. هغې ورته په دوو اونيو کې د ماشوم د پیدا کېدو وویل.
ده کړۍ ورځ د خوښۍ او ښکې تویولې. اوس د کره نېټې د معلومولو لپاره ډاکټرې ته روان و. د غرونو د پاسه په تورو وریځو کې د تالندې کړې وړې کرښې وځغېدلې. خولته آسمان ډېر وړ و. موټر د کلي یو برابر سرک ته ووت. تر ټایرونو لاندې یې کړې و غرچېد. کریم په اکسلرېټر پښه کېکاږله. په سرک راچنگو ونو شین تونل جوړ کړی و. تر هغو لاندې تگ خاص خوند ورکاوه. له کاتینري بازارګي تېر شو. پټیو ته ووت. نري شمال د غنمو بوتې نڅول. د شنو پټیو بوی خوږ لگېده. یوه مرغۍ د غنمو له منځه نېغه هواته جگه شوه. بېرته لکه مرمۍ ننوتله. وړو نجونو سپین پتنگان شمېرل. چې په جنگ به شول له دوی څخه به حساب ګل وډ شو. موټر په نمجن سرک تېر روان و. نابیره یې په خښو تیږو ټوپونه ووهل. ښځې چيغه کړه:
- وی الاوی! ودر وه! وایمه ودر وه!

کریم بریک ته پښه واچوله. ښځه کېوتله. خپته یې نیولې وه. د ویالې په غاړه تر اینځر لاندې کړه کېناستله. هاخوا په جبه زارې ځمکې کې هلکانو وریان پیول. کریم گوډ گوډ مېرمنې ته ورغی. په زړه کې ترې گیله من و، چې مشکل په سمه نه، په قهر حلوي. خورار وانه خوشحالي یې نه خرابوله. د هغې د خندولو هڅه یې وکړه:

— وایمه منمه دې، منمه دې. توره دې کړې کنه نو. پښې دې مچي کمه؟ هههه.

نجونو د موټر په کړکۍ کې پخو هل. ښځې مخ اړولی و. د چادري له جگېدو او ټیټېدو څخه معلومېدل چې په غصه ده. یو دم راوگرځېدل. غږ یې کړ:

— مانه ویلې، آ؟ بخت لري. ساتلی یې نشي. خدای که دې ارمان پوره که!

د کریم په مغزو کې کړنگ شو. موسکایې له خپرې والوتله. یو قدم شاته لاړ. د زړه په مستانه باغ کې یې د خوښۍ شور د غم په انگازو بدل شو. د غرونو د پاسه برېښنا له پل او پول سره د آسمان ټټر وڅیره. د کریم نرۍ شونډې ورپرېدلې. ویې ویل:

— کنځا وکه کنځا! خو دامه وایه!

ښځه غلې شوه. چوپټیا وغځېدله. آن د مرغیو یکه اوازونه او د وریانو نازکې رېښې هم نه راتللې. کریم سر جگ کړ. د ښځې سترگې په ده کې وې. اوښکې یې ځلېدلې. دی د زړه په زور موسکۍ شو. لاس یې وغځاوه:

— راځه تېزه ځمه. خو ډاکټره نهو پورې وي. چې ورسېږو کنه نو.

ښځه له ځایه ونه خوځېدله. سوړ اسویلی یې وکړ. غریو نیولۍ غږ یې ووت:

— ماسې خبره وکړه. په قاره ومه.

د کریم زړه لا ډک شو. د نمجنو سترگو د پټولو لپاره یې سر ښکته واچاوه. په غټه ګرده پزه کې وښکېد:

— پروانکوي.

ښځې یې اوږد لاس ونيو. بل لاس یې په ځمکه ولگاوه. جگه شوه. خو سترگې یې له مېړه څخه نه اړولې. ویې ویل:

— چې ښځه ګرانه وي سړی یې هره ګونا بڼې. زه ګرانه نه یمه.

کریم کټ کټ وخنډل. موټر ته ننوت. شپه پس په پاڅه سرک نرم وڅرخېد. لمر د ورېځو د ټاپو تر شاپت شو. شمال یخ لګېد. موټر تر غونډۍ تاو شو. د ښته او کروندې یې شاته پرېښودلې. له رنګارنګه پخو کورونو، سرایونو، دکانونو او چوکونو تېر شو.

هرڅومره چې د ښار منځ ته ننوته ګڼه ګڼه زیاتېدلې او د شمال یخني کمېدلې. د دنگو مارکېټونو په منځ کې روان و. اته منزله

ودانۍ ته ورسېد. کریم د دویم منزل لوجې ته وکتل «د وکتور جمیله نسایي او ولادي متخصصه» د سرک دواړو خواوو ته یې نظر

واچاوه. د ګورې، تازه میوو، ترکاریو، کبابي بوتونو او د نقلي ګاڼو کراچۍ اوږه په اوږه ولاړې وې. د موټر سایکل تر څنګ یې

تش ځای وموند. شترپنګ یې وڅرخاوه. کیلي یې جېب ته کړه، ووت. له پوځ لښتي واوښت. خوسا بوی جگ شو. پزه یې مونجه

کړه. په نژدې کراچۍ کې د شورنخودوله دېک څخه تاوده تپونه ختل. ګوډ ګوډ ورغی. په زړه کې یې وویل «چې راووتلمه یو

قاب خو وهمه کنه نو» د څوړندې شونډې ځوان د مشتري راتګ ته تازه شو. ده په موټر د پام کولو وویل. هغه شونډه ورپوله:

— دېش روپیۍ کېږي ماما. سرای کې په سات پنځوس اخلي.

— هههه، زه تش پورته کېږم بېرته وځمه. خیر دی. شل دې شوې کنه نو.

لکه چې د کریم خندانده او خواکمنه خبره یې خوبه شوه. په موسکا یې سروخوځاوه. ده د لاس ساعت ته وکتل. پاو باندي اته وې. له موټره راوتې مېرمن یې له لاسه ونيوله. نجونې هم ورپسې شوې. د زینې سر ته ورسېد. د ښځو شور یې غوږ ته راغی. سر یې دهلبز ته ننوېست. ژر شاته شو. وپسېد:

— سم غوږ بل دی. ولاکه نوبت راشي. څه وکوکنه نو؟

ښځې اوږې واچولې. ده نابیره هغه په لاسو کې لکه ماشوم جگه کړه. ښځې وویل:

— وی! دا څه کوي؟ شرم دی. خوشې!

کریم دهلبز ته ننوت. نارې یې کړې:

— اله لاره وکړ! ډېره پاڅابه ده کنه نو. لرې شه خورې! ږنده یې؟

مېرمنو ځانونه راټول کړل. کریم یې په منځ کې گوډ گوډ تېرېده. ښځه درنده وه. چپې معیوبې پښې یې برېښ کاوه. د معاینه خانې مخې ته موظف چاغکي هلک په شک کتل. کریم دروازې ته اوږه تېرېدله. دننه یې ښځه نرمه خوشې کړه. سایې سوزېدلې. په اوږدې چوکۍ کېناست. زنگون یې کېکاږه. د سترگو له کونجه یې ښځه لیدله چې یو قرار گوري وپسېد:

— دغسې غورې دي کنه نو.

هغې له نجونو سره پخوېدل. د دوا بوی و. کریم پرده خلاصه کړه. معاینه خانه لکه ورغوی پاکه وه. دوه الماری، غټ مېز او څلور چوکۍ له آسماني تختو جوړې وې. لکه ښیښه ځلېدلې. د مېز په سربې قلم او کاغذ ولید. خو ډاکټره نه وه. نظریې چې پلاس ته د سپینو تختو دېوال ته لاړ. د دروازې په ځای کې سپینه پرده څو ځېدلې. د ښځو بنگ بنگ و. سربې مېرمنې ته تاوکړ. وپسېد:

— مریضه ورسره ده.

سترگې یې ددې کوټې دېوالونو ته جگې کړې. غټو غټو رسمونو د مور په نس کې د ماشوم حالتونه ښودل «سر ښکته پښې پورته، سر پورته پښې ښکته، په لنډو او مایل» کریم نه پوهېده چې کوم حالت سم دی. دننه پرده کښه شوه. ډاکټره د مېز څنګ ته ودرېدلې. تک تور پکې یې په تک سپین مخ څپره وهلې وه. سپینې نرۍ دستکشې یې د خزلو ټیم کې وغورځولې. مریضې ته یې نسخه ورکړه. هغه تېزه ووتله. کریم ښځه له مټې ونيوله. د ډاکټرې څنګ ته یې په چوکۍ کېنوله. د عطرو بوی یې په دماغو خوږ ولګېد. بېرته خپل ځای ته لاړ. ډاکټرې ورپسې په قهر کتل. سربې ولړزاوه. ویې پوښتل:

— ته چا دننه پرېښودلې؟

کریم مخ وگرځاوه. تر نریو برېتونو لاندې یې په نریو شونډو نرمه موسکا خوره وه. ویې ویل:

— ښځه مې نشوه راتللې کنه نو. زموږ کار جوړ دی. یوازې د زېږېدو ورځ مالوموو، وځو.

پرده یې خلاصه ونيوله. په اوږدې چوکۍ کېناست. ډاکټرې په سوږ اسویلي ښځې ته کړ:

— دلته خو چادري جگه که!

هغې گرد مخ لڅ کړ. وړې سترگې یې وسولولې. وړه پزه یې په گوتو کښه کړه. ډاکټره یې د انتګو تورو چاپونو ته ځیر شوه. د

هغې په پرېسېدلې خېټه یې لاس وواهه. تکې سرې شونډې یې وڅوځېدلې:

— کور کې گرځې که نه؟

کریم له لېرې غږ کړ:

— نه ډاکټر صیب. پیاله څه ده پیاله؟ اغه نه وینځي. پینځه خورزې لرمه. یوه افته یوه وي، یوه افته بله.

ډاکټرې جدي وویل:

- پرېده خپله کار وکړي! ډېره ناسته ورته ښه نده. یوازې دروند شی دې نه پورته کوي، خلاص.
ښځې سر وځنډه. ډېلې شونډې یې ورپولې:
- وی، نه نه. پینځه ویشته کاله پس مې خدای اولاد پاتې کړی. شوکر! شوکر!
ډاکټرې یې د خټې ځینې ځایونه کېکاږل. سړیې ولړزاوه. ویې پوښتل:
- ښه دا اولباري دی؟
ښځې ورې سترگې ښکته و اچولې. گرد مخ یې وخوځاوه. ډاکټرې سروړاندې کړ. وپسېدلې:
- مخکې دې حمل نه اخیسته څنگه؟
- وی، ولې نه. نه ټینګېده. زیارتونه، پنډ پنډ دوا. په تیره یې اړوه نو. دا وار غیبی خدای مهربانه شو. شوکر! شوکر!
ډاکټرې نجونو ته وکتل. کریم له هماغه ځایه غږ کړ:
- دامې ورپرې دي. وسیمه او هاجره. موږ ته بختورې شوې دي کنه نو. میرحمزه خدای راکه. هههه.
ډاکټره بیا پوه نه شوه. سړیې له ولاړ پیکي سره ولړزاوه. ویې پوښتل:
- میرحمزه څوک دی؟
ښځې خپلې پرېسېدلې خټې ته اشاره وکړه. ډاکټرې پخو هل. ویې ویل:
- تاسې یې وختي نوم ایښی. جالبه ده. ډېره جالبه ده. څه پوه شوی چې الک دی؟
- وی، زموږ چې الک وي کانګې کوو، تروه ډېر خورو، د غوښې بوی بدلګېږي.
ډاکټرې نرۍ منظمې وروځې بره کش کړې. د مېز له جعبې یې نوې دستکشې واخستلې. ویې پوښتل:
- نوم دې څه دی؟
- بي بي نازیه.
- څو کلنه یې؟
هغه غلې شوه. ډاکټرې یې تارتار سپینو وېښتانو ته وکتل. کریم غږ کړ:
- د پینځه څلوېښتو او پنځوسو منځ کې ده.
نازیې سروړاندې کړ. ویې ویل:
- ای ډاکټر صیب! میرحمزه پخوا غوندې نه خوځېږي. چې دا ولې؟
- پروا نه کوي! اخره مرحله کې امداسې وي.
ډاکټرې دستکشې په لاس کړې. نازیه یې دننه وبلله. کریم پښې په ځمکه وټپولې. صبر یې نه کېده. کوز او بر وګرځېد. شېبه پس
پرده خلاصه شوه. ډاکټره راووتله. کریم ګوډ ګوډ ورغی. په موسکا یې وپوښتل:
- ډاکټر صیب! میرحمزه مې د خیره کله پیدا کېږي کنه نو؟
- ستاسې خو کار جوړ دی. ولې وار خطا یې؟
کریم له شرمه سور واوښت. نرۍ شونډې یې ورپېدلې:
- موږ خو نادیده یو کنه نو. په دې زړښت کې خدای اول بچی را کړی. کور ورته جوړومه. خلاص کړی مې دی. یوازې درې
ورځې کار پکې شته. ما ویلې چې بچی مې په نوي کور کې پیدا شي د خیره.
هغه د فیس لپاره د تور واسکت چېبونه لټول. د ډاکټرې جگ غږ ودر اوه:
- پام پام پام! په کور کې نه، زېږتتون کې به ولادت کوي.
د کریم له خبرې موسکا وتښتېدلې. ویې پوښتل:
- ولې؟ څه خبره ده؟ الله دایه شته کنه نو.
ډاکټرې سروړلړزاوه. ویې ویل:

— دایه مایه پرېده! دا ماشوم سم کار غواړي. ام ډېر غټ دی ام سرچپه. سر پورته پښې کته.
د کریم سا اخېستل تېز شول. نازیه چابکه راووتله. وړې سترگې یې وازې نیولې وې. غږ یې کړ:
— وی! لاخیر کې! ما خو ویلې چې مه وارېده سړیه! ته خو...

ډاکټرې مخ هغې ته کړ:

— او ته ترورې! چې دا په لمنې دې اوبه راغلې ځان زېږتتون ته رسوه!
بېرته راتاوه شوه. کاغذ یې هک پک ولاړ کریم ته ونيو. تکې سرې شونډې یې ورپېدلې:
— دا الله ورکه! دستي یې املیا تخانې ته ننباسي.
نازیې په دواړو ورغوو غومبرو ته شرک ورکړ. غږ یې کړ:

— وی! املیات؟ اوس؟

ډاکټرې سر و خوځاوه. ویې ویل:

— سبا غرمې پورې وخت شته. خو چې زړوشي بڼه دی. ماشوم ضایع کېږي.
په کریم سر وگرځېد. رنگ یې تک سپین او بڼتې و. په سینه کې یې فشار احساس کړ. ککړه یې وځړېده. نازیې د نهیلۍ زگېږوي
کول. کریم سرې سترگې جگې کړې. په رېږدېدونکو شونډو یې وویل:
— بې غمه اوسه! زه به نه یمه، میر حمزه به وي. پویه شوې؟ راعه چې څو!

○○○○○○○○○○

په سرک گڼه گوڼه وه. نازیې په شاته سیت کې سر ځوړند نیولی و. نجونې هم غونجې ناستې وې. د کریم سا تنگه تنگه کېدله.
بنېښه یې بنکته کړه چې په اسانۍ نفس واخلي. د بازار شور و. تعویذ ته یې وکتل. ورڅخه گیله من و. خوبیا یې هم گوتې ور
وړې. په شونډو او تندې یې ولگولې. د شورنخودو بوی یې په پزه ولگېد. له ډېگ څخه هماغسې تپونه ختل. ده ترې مخ
وگرځاوه. موټر یې چالان کړ. ځوان لاس و غځاوه. په موسکا یې ځوړنده شونډه و خوځوله:
— ای ماما! پوره ورځ دې تېره کړه. دېش روپی. راکه نو!

کریم تېلواوه:

— لرې که مرادار لاس دې! دباندي یې ونیسه!

ځوان حیران شو. کریم شلگون په ورغوي ورکېکاږه. مخ یې وگرځاوه. ځوان جدي وویل:
— دا کمې دي دا.

کریم بړک وهل:

— څه ورک شه! موټر خوستا په اوږه ولاړ نه و. د دولت سرک دی.

د خلکو سترگې ورو او بڼتلې. ځوان په غصه شا واپوله. کریم وبنگېد:

— د مخې غله دي. نشته کنه نو، داسې پاچا نشته چې د ټولو سرونه پرې کي.

نازیې په اندېښنه وکتل. کریم بېرته پخواني حالت ته په اوښتو و. هاغه وخت چې د اولاد طمع یې نه وه. ژوند ورته بې معنا
بنکارېده. ټوکې ټکالې او مجلسونه ورباندې بد لگېدل. سیخ به خپل کار ته روان و. په مسجد کې به یې شاد په سرکش کړ.
غلی به ناست و. یوه ورځ یو سپینېږي د پوډري زوی له لاسه سر ټکاوه. ویل یې پیسې راڅخه په زوره اخلي. د کور سامان
خرخوي. خلکو ملامت کړ چې یو زوی لارې ته نه شي راوستلی. ده د مخالفت د عادت له مخې د سړي ننگه وکړه. دا ځل نیم

مسجد ورسره ودرېد. د غرور احساس ورغی. وروسته یې د همدې خبرې لمن ونيوله. مجلسونو ته زړور ته. تل به یې موضوع له کلي څخه د نااهله ځوانانو ورک کول وو. د دغه کار لپاره د ځوانانو د ډلې په جوړولو لگیا شو. ژوند یې بېرته معنا پیدا کړه. خو دا معنا له کرکې زېږېدلې وه. اوس یې بیا خدا په غصه بدله شوې وه. نجونې له ډاره د ناز یې په تخرگ ننوتې وې. کریم شترنگ تاو کړ. پرله پسې یې هارنونه کول. خو خلک لکه کانه چې وي. دی له قهره وپشېد. نېکته یې والا ته یې له بښنې څخه غږ کړ:

— ای ای غړوندي والا! سړی یې که غوښې؟ لاره پرېده!

سړي د سر په زنگولو افسوس څرگند کړ. څنگ ته شو. د اردو صاحب منصب د موټر مخې ته راغی. لاسونه یې خوځول. کریم په جنگ ورووت:

— ای ای! څه خبره ده کنه نو؟ اخوا ورک شه!

صاحب منصب د احتیاج له موسکا سره نژدې راغی. په ټیټ غږ یې وویل:

— وېښه وروره! یو کومک وکه!

کریم په زړه کې وویل «سوالگر دی خدای وهلی. د زړه سوي دپاره یې دا دریشي اغوستې ده» غوښتل یې په دا مخ یې ووهي. مگر له بڼېرو یې وېرېده. سړي له مټې ونيو، چې له موټره یې لهرې بوځي. کریم لاس کش کړ. سړي ورمېر کوب ونيو. ویې ویل:

— ته خو گوري چې صیب منصب یمه. په میاشت کې یو وار کور ته راکم. ښځه مې د مکتب ماوېنه ده. ټوله ورځ الته وي. درې کلنه لور لرو. د اغې ساتلو ته نشو رسېدلی. غټان خو پرېده!

د کریم پیره وه. تاو شو چې موټر کې کېني. سړي بیا له مټې ونيو. ویې ویل:

— ای د قسم حق نلري، دغې وړې سره مو غوښې توبې کړې غوښې. هره ورځ خويې مکتب ته نشي وړلی. او کور کې یې یوازې څنگه پرېدې؟ ښځه مې ونيوله چې ویې ساتي. دسې مریضه شوه چې نژدې مړه وه.

د ترکاری والا غږ کړ:

— ای ماما! موټر لري که! مخه دې نیولې.

د صاحب منصب پاک خریلی مخ تک سور واوښت. غاښونه یې وچپچل:

— خوله بنده که! حمقه! یوه دقیقه صبر نه کېږي! ټکه راپرېوتله.

کریم پوه شو چې صاحب منصب خو دی، خو زاری یې عجیبې وې. ورو ورو ورسره روان شو. سړي خبرې بیا وغځولې:

— دا ټول یوې خواته که! ښځه مې مریضه ده. دوا خوري. دا خو د نس ماشوم ته تاوان لري. ښه که مایو به راشي؟

کریم چورت واهه «ښځه ښځه ډېره یادوي. شرمېږي ام نه. چې بداخلاقه نه وي» د صاحب منصب سړي شونې وړېدې:

— بیا به ټول عمر ماشوم ام غوړېږي موږ ام. تاته خو مالومه ده چې اولاد څونه خوږ وي.

د کریم په تندي کې خط پیدا شو «دا ماته زور ښیي چې بې اولاده یمه که څنگه؟» سړي خبرې وغځولې:

— څوک مې مو شکل نه ویني. لگیا دي، گونا لري او گونا لري. دین خونه وایي چې کړاوا ثواب دی، آرامي گونا. خدای پاک

خپله وایي ما مسلمان ته ام دا دنیا ورکړې ام اغه. دا څه مانا؟ ای! غټام ندی. نوی یې حمل اخیستی. قسم خورمه!

د کریم زړه تنگ شو. د سرک په منځ کې ودرېد. ویې ویل:

— نو دا ماته ولې وایې کنه نو؟ زما خپله مریض پاڅاب دی. زېږېتون ته یې باید ورسومه.

— ای خیر دی. ډاکټرې ته دونه ووايه چې ښځه مې د نس ماشوم نه خلاصه کي! بیا ځه! څونه پیسې چې راځي تیاریمه.

د کریم ماغزه ورته وخوټېدل:

— زه ډاکټرې ته ووايمه؟ زه ستا نوکریمه؟

— نه، خدای دې نکي! ډاکټره ستا خبره مني کنه. خپلوانه دې نده څه؟

د کریم سترگې له حیرانتیا راووتلې. غږیې جگ کړ:

— چا درته ویلي؟

— هه، زه سترگې نه لرمه؟ اغه یوازې خپلوان سړي دننه پرېږدي.

کریم کږې کږې وروکتلې. یو دم یې شا واپوله، لاړ. د صاحب منصب لاسونه وڅړېدل. مړاوی ترلښتي واوښت. د دېوال بېخ ته په دوو پښو کېناست. مخ یې په لاسونو پټ کړ. کریم شترینګ وخرخاوه. سترگې یې د روانو خلکو له منځه په هغه ولگېدلې. خپله بې وسي یې مخ ته ودرېدله. موټر یې څنډې ته کړ. ورو روان شو. دواړه په زینه تېز وختل. کریم هاغه کاغذ چې ډاکټرې د زېږتون لپاره ورکړی و، لکه بېرغ خوځاوه. نارې یې وهلې «لاره وکړ! لاره وکړ!» بنځې له «وی، وی» غږونو سره څنګ ته شوې. کریم د دروازې هلک ته وویل:

— ډاکټرې غوښتي یو. تش دا کاغذ گوري بېرته وځو.

د هلک ځواب ته یې ونه کتل، ننوت. ډاکټرې د مېز شاته په ولاړو کوم کاغذ کوټ. هکه حیرانه شوه. پیکې یې ولېږاوه:

— اله اله وځی! تېز! دننه مریضه ناسته ده.

کریم گوډ گوډ وړاندې ورغی. ویې ویل:

— یوه دقیقه ډاکټر صیب! د مرګ او ژوند خبره ده کنه نو. دا وینې؟ زما د ماما زوی دی. بنځه یې د مکتب مودیره ده. دغه تېر کال یې دوه واره د ځان وژلو کوشش وکړ. د خدای فضل و، موږ خبر شولو. پرې مونږ ونښودله.

صاحب منصب په حیرانتیا کریم ته وکتل. ډاکټرې بیا سر ولېږاوه. ویې پوښتل:

— ولې؟ لېونی شوې وه؟

— نه، حمل یې اخېستی و کنه نو. بچیانو نه یې توره تېښته ده. چې حامله داره بنځه وویني سپکه وړی. یې کي. ملا مته نده. کال په کال یو راوړي. د بچیو ایساب تې ورک دی. تېر کال یې یو راوړ. څه دیدنی. یې ونه لیدلې.

صاحب منصب سترگې بنکته واچولې چې ډاکټره یې په دروغو پوه نه شي. هغې وویل:

— دغه مو شکل دی کنه. موږ چې وایو دوه کاله وقفه وکړ، دغسې باسواده یې نه مني. د بې سوادو نه څه گيله؟

— ډاکټر صیب! اوس بیا حامله داره ده کنه نو. ابله ورځ یې یو موټی دوا خورلې وه. دا غریب وپرېږي چې بل ځل مړه نشي. لس بچي به څوک ساتي؟ خپله په کال کې دوه واره کور ته راځي. که وظیفه پرېږدي خاورې به خوري؟ او زما ماما، وی، وی سړی بد ښکاري کنه نو. یو احمق سړی دی. نورو بچیانو ته یې ځمکه ورکړې ده. ده ته وایې تاسې تنخا لری. او خدمت یې ام په ده دی.

صاحب منصب په قهر وکتل چې پلار ته مې کنځا مه کوه. ډاکټرې غږ دسیسه کارانه ټیټه کړ. وپسېدل:

— صبی شو. چاته مه وایی! زه به یې چاره وکمه. ځی نو!

دواړو ډېره زیاته مننه وکړه. دباندي صاحب منصب وپوښتل چې ډاکټره دې څه کېږي. کریم رښتیا وویل. صاحب منصب کړس کړس وخندل. دده له تور ټېلفون څخه یې ځان ته زنگ وواژه چې شمېره یې واخلي. کریم تېز موټر ته وخوت. نازیږه په قهر وه چې خوشې وخت تېروي. کریم موټر گېر ته واچاوه. شترنګ یې وخرخاوه. هارنونه یې کول. تېز روان شو. نری شونډې یې وړپېدلې:

- اغه سړي سره مې کومک وکړه. بچي يې ډېر دي. ساتلی يې نشي. غواړي د گېډې ماشوم وغورځوي.
موټر په مرکزي واټ ورگډ شو. نازيې سر ورنکاوه. ويې ويل:
- وی، خدایه تانه جارشمه نو. موږ پسې مرو، خلک تې پاڅاب دي. دا څنگه کار دی؟
هغې سلگۍ ووهلې. د کریم سینه هم تنگه شوه. له هوا يې ډکه او تشه کړه. غږ يې ووت:
- کاش چې په منډه واى. په تڼډه ده میراثمې کړه نو.
د سرک چمپ ته ورسېدل. مخکیني ټایرونه يې اوښتي وو چې مسلح کس لاره بنده کړه. کریم له بښنې سرواېست. نارې يې کړې
چې لاره پرېږده زموږ بېرته ده. مسلح کس د وهلو گواښ وکړ. ده غوښتل ورووځي. نازيې کلک ونيو. خلکو تر پخې ویاړې او پلې
لارې هاخوا لويې فولادي دروازې ته کتل. د ساتونکو گرده غره يې هم لرله. دننه پینځه منزله فولادي ودانۍ ښکارېدل. زینه
ډوله بامونه يې په لرگینو کټارو راتا وو. په سرک کې چادري کړې سوا لگړې د ماشي سراچې بښنې ته لاس اوږد کړ:
- خیر وکه ترورې! د بچي غم ونه گوري! الله دې هر موښکل درباندي اسانه کي!
نازيې تر امین امین ویلو وروسته د مېړه پراخه اوږه و خوځوله. سوا لگړې د نړیو گوتو تنکی لاس مخکې بښنې ته ونيو. کریم لا
هماغسې له قهره پشېده. له سوا لگړې يې وپوښتل:
- دا لاره يې ولې بنده کړه؟
- اچي صیب رسول وځي.
- چې وځي وځي دې کړه نو. خلک به کار لري؟
سوا لگړې څه ونه ويل. نازيې وپوښتل:
- دا څوک دی؟
- اچي رسول؟ اغه وطن چوک کې زما ځمکې پسې چې کلک نښتی کړه نو.
هغه زوړ لښکون د نجلۍ په ورغوي کې کېښود. سوا لگړې تر تنگ مخکې سر کړکۍ ته نژدې کړ. وپسېدل:
- ای ماما! که پیسې درکوي ځمکه ورکړه! امدسې يې درنه اخلي گوره.
کریم ورپسې کاره وکتل. شاته د موټرو اوږده لیکه وه. دروازه خلاصه شوه. تور لنډ کروز راو د ساتونکو تور پیک آپ تېز
راووتل. په سرک وځغاستل. لاره خوشې شوه. د نازيې غږ بیا راغی:
- وی، سړیه سوا لگړې رښتیا ویلې.
کریم غاښونه وچپچل. سل ځله يې ورته ویلي وو «چې پیسې پیدا کم مار کېت پکې جوړومه. کړوسیانو پورې مې بس دی» خو
هغې باور نه کاوه. په اکسلرېټر يې پښه کېکړله. شېبه پس ماشي سراچه د موټرو په سېل کې له وطن چوک څخه واوښتله. نازيې
د مار کېتونو په منځ کې میداني ته کتل. همدا ددوئ ځمکه وه. خلکو پکې موټران درولي وو. په خنډو کې يې ترگوډو ماتو
کراچيو لاندې د تشناب کاغذونه ښکارېدل. یو سړی متيازو ته ناست و. هغې وویل:
- وی، موږ ته ددغې ځمکې څه گټه؟ خوشې پرته ده.
د کریم ورته ماغزه وایښېدل. قهرجنې سترگې يې آينې ته جگې کړې چې ويې رټي. ښځې یو دم چيغه کړه «وی، وی، وی» ډنگر
سپینږی د سرک په منځ کې، لکه نشه، کوږ او وږ کېده. بل موټر په څنگ ډیکه ورکړه. سپینږی وارشو. کریم بریک ته پښه

واچوله. موټر ځای په ځای ودرېد. خوییا هم سپینږیری ولگېد. سپینه خولۍ یې په بانټ وکولېدلې. د موټر د څراغ ټوټې په سرک تویې شوې. کریم تېزو ووت. د سړي گنجی سړيې له ځمکې جگ کړ. ویې بنور اوه:

— ای کاکا! کاکا! اورې؟ اورې؟

رنگ یې سپین او بڼتی و. د سترگو تور یې نه ښکارېده. ستوني یې خورس کاوه. کریم په موټر پسې وکتل. تنبېدلی و. خلک راټول شول. موټرانو هارنونه کول. نازیې له ښیښې کتل. نجونې له ډاره د هغې په تخرگ ننوتې وې. کریم له خلکو وپوښتل:

— شفاخانه چېرته ده؟ کومک وکړه نو!

دریښي کړي ځوان غږ کړ:

— اغه خلاص دی، مري. ای چېرته دي؟ دا وخت کې بیا نه پولیس پیدا کېږي نه ترافیک.

خلک په کریم برگ برگ کېدل. چا کم عقل باله، چا روند، چا لېونی. د هغه په تندي خولې وځلېدلې. سړيې ښځې کار پریښی و. دوو تنو سپینږیری واخېست او منډه یې کړه. کریم د موټر دروازه خلاصه کړه. دریښي کړي ځوان یې مخه ونيوله:

— چېرته تنبې ځان صیب!

کریم هم برگ شو. ټپل یې واهه:

— او لري! تا پورې څه چې ښځه ښځه کېږي کنه نو؟ زه یې موټر کې شفاخانې ته بیایمه.

ځوان غاښونه وچپچل. دروازه یې په زوره پورې کړه. ویې ویل:

— شفاخانې مفاخانې ته نشې تللی! پوه شوې؟ څه مخکې شه! حوزې ته ځو.

کریم یې ټپلواوه. نژدې په شالوېدلی و. څو تنه نور هم له ځوان سره ملګري شول. نازیې له موټره ووتله. غږونه یې کول چې مه یې وهی. نجونو ژړل. کریم تک زېړ او بڼتی و. د لاس په اشاره یې نازیې په موټر کې کېناستو ته وبلله. خپله د ځوانانو مخ ته ګوډ ګوډ روان و. پوهېده چې پولیس یې بندي کوي. څو چې رښتیا او دروغ ثابتېږي ورځې اوږي. ښځه او ښځې به څنګه شي؟ حوزه لېرې نه وه. لوی لوی دېوالونه یې زندان ته ورته وو. کریم یو دم په ګوډه پښه تېز خوشې شو. ځوانان ورپسې وو. هغه د دروازې په خوله کې صاحب منصب ته ژر ژر لګیا شو:

— ډګروال صیب! دا الکانونه پرې ښودل چې ښځې ته لاس واچوي. اوس ما وهي کنه نو. پام کوئ تومانچې ورسره دي. عسکرو سمدلاسه په ځوانانو ولسې ونيولې. هغوی پوښتنه کوله چې څه خبره ده. دوی سترپښو تلاشي کړل. یو هم تومانچه نه لرله. کله چې یې مخ وګرځاوه، کریم نه و. دریښي کړي ځوان اصلي کیسه وکړه. صاحب منصب د موټر د پلټنې نمبر وغوښت. ځوان نه درلود. د سراجې ماشي رنگ او د چپې خوا مات څراغ یې مهمې ښې وبللې. هلته کریم تېز شترېنگ ته کېناست. موټر د ټایرونو له خرپس سره منډه واخېستله. نازیې غږ کړ:

— وی، څه خبره وشوه؟ چېرته ځو؟

— زېږتون ته.

— اغه سړی څنګه شو؟

— او ته غلې کنه نو!

غټه لاری د سرک په منځ کې روانه وه. کریم په هارن ورغوی وټپاوه. خو هغه څنګ ته نه شوه. شاته د پېښې ځای ته د پولیسو رینجرار ورسېد. خلکو دده په لور ګوته ونيوله. رینجر د تندي څراغونه ولګول. نارې یې جوړې کړې. په باډی کې ولاړ پولیس دده ته درېدو اشاره کوله. هوایی ډزې یې وکړې. پلې خلکو سرونه ټپت کړل. کریم لا وارخطا شو. په هارن یې ورغوی کلک

ونیو. لاری څنډې ته شوه. ده په اکسلرېټر پښه کېکاږله. د عقب آینه یې د سپینې کړولا له هغې سره ولگېدله. ډېر پوره زوره کښا وکړه. کریم و هم نه کتل. چوک ته ورسېد. ترافیکو د ډېخوا موټران درولي وو. دی په پلې لار واوښت. غوښتل یې ځان راتلونکي چوک ته ورسوي. له هاغه ځایه سرک سیخ زېږتتون ته غځېده. خو د بل لاس روانو موټرو لاره نه ورکوله. ده د تېرېدو هڅه وکړه. موټرانو بریکونه ونيول. گډوډي شوه. د خلکو چیغې وختلې. د چوک له هاخوا پولیسو له وسلو سره منډې وهلې. کریم شاته وکتل. رینجر هم په پلې لار پورته شو. ده شترینګ بنی خواته وڅرخاوه. مخه خلاصه وه. ترڅو رینجر له گڼې گوڼې ځان وېسته کریم بل سرک ته ورسېد. چپ لاس ته تاو شو. راتلونکي چوک ته له رسېدو سره یې غوښتل د زېږتتون په لور وگرځي. هلته یې د پولیسو بل رینجر ولید. چاره نه وه. مخامخ سرک ته تېر شو. موټر یې د خپل کلي «زرین کلا» په لور سم کړ. له سرایونو او کورونو تېر شو. کروندو ته ووت. ورپسې د بنټه راغله. شاته د پولیسو رینجر نه معلومېده. غونډۍ ته ورسېد. په سرک تلاشي وه. کریم وارخطا شو. ډنگر بیرسری سپینزیری په پټیو کې خوشې و. نارې یې وهلې «جنگلاوه، جنگلاوه» خیرنه چینه یې شمال ریوله. عسکرو په خندا توپکان خوځول او غېږونه یې کول:

— ای شېرو ودرېږه! جنگلاوه، جنگلاوه... —

نجوني د لېوني په لیدو تازه شوې. نازی یې هم له بنیښې سیل کاوه. نرۍ هاجرې وپوښتل:

— ای کاکا! جنگلاوه څه ته وایي؟

کریم اوږې واچولې چې نه پوهېږم. سترگې یې په عسکرو کې وې. ډارېده چې ویې نه نیسي. تېز ورڅخه تېر شو. هغوی د درولو کوشش هم ونه کړ. ده ایله اوس ستړیا احساس کړه. اوږې یې ځوړندې شوې. پرله پسې یې نفس اخېسته. نازی یې وپوښتل:

— وی اغه سړی څنگه شو؟ زما سودا ده.

— نه پوهېږم څه نو. ناحقه په ما تاوان شو.

— وی، خدایه، زېږتتون به څنگه شي؟

کریم بریک ته پښه یوړه. زړې ښځې د پټې په پوله واښه رېبل. سست شوي موټر ته یې وکتل. کریم مخ نازی یې ته وگرځاوه:

— ډېره پاڅابه یې؟ ماشوم خو...

— وی، نه پوهېږم. ځان مې خوږېږي.

— ته ودرې! شازمان یا دلاور رااخلو. بېرته ځو. که ما ونیسي اغه به درسره وي.

○○○○○○○○○○

د ښار په پینځه منزله فولادي ودانۍ کې د لوی سالون دروازه خلاصه شوه. د منځني عمر پخلیگر په سپینې خولۍ او سپین پېښند کې د چایو پتنوس راوړ. نیم سالون په وطني قالینو فرش و. فولادي توشکوله همرنگه پردو سره د هوسایۍ فضا جوړوله. پخلیگر دویمې نیمې برخې ته لاړ. چېرته چې مېلمه په فولادي کوچ ناست و. پتنوس یې نرم د مېز په بنیښه کېښود. سور چاغ سپینزیری پاڅېد. ویې ویل:

— ته نو خلاص یې قوربان.

پخلیگر په پوره ادب لاس په پټېر کېښود. شایې واړوله، ووت. سپینزیری تور نرۍ پکول په سر کېکاږه. لویې فولادي الماری ته ودرېد. هلته زینتي لوبڼي او د نرۍ د عجایبو نمونې په خورا ذوق درول شوې وې. د شاپه هندارو کې انعکاس بېله ښکلا

ورکوله. دوه د وچو میوو طلايي مېوه دانۍ یې را واخېستلې. کلسری ښکته یې داره مېلمه ژر په پښو ودرېد. ویې ویل:

— اچي صیب گوناگاره دې کړو. ماته وایه! زه یې کومه کنه.

حاجي دواړه مېوه دانۍ کېښودې. لکه واوره تکه سپينه او گردۍ ږيره يې وخوځېدله:

- ريس صيب! کپنه! کپنه! کپنه! کپنه! ته مې د ډېر موهم کار دپاره غوښتي يې.

د ريس له پستې موسکا سره د زني کنده کشفه شوه. چې په رښتيا خوښ وکړه، يو خداي ته معلومه وه. ريسان ځکه ريسان دي چې خپل واقعي احساسات پټولي شي. حاجي يې څنگ ته په کوچ کېناست. د شهادت غوښنه گوته يې جگه کړه:

- دا مې قانون دی قوربان، کار چې خپله کولی شمه بل چاته نه واييمه. لټان مې بدې شي.

ريس گنجی سر وښور او وې ويل:

- خوشې خو داجي رسول نوم د خلکو په خولو کې ندى.

دواړو وځنډل. حاجي رسول د ميوه دانيو سرپوښونه لږې کړل. د بازار تر ټولو اعلى مېوه پکې پرته وه. که بادام و، که پيسته، که چهارمغز، که کاجو، هرې يوې ويل اول ما وخوره! ريس دوه بادامه خولې ته واچول. کړکيو ته يې لاس ونيو:

- د پي وي سي کمال گوره! د موټرو غږ بېخي شته نه. او په داسې سرک څو نه رش دی.

د حاجي غږ ووت:

- اورام په سختۍ اخلي قوربان. او د بانک کارتونه ندي؟ اغه ام پي وي سي نه جوړ دي.

ريس وروځې بره کش کړې. د طلايي کرښو سپينه چاينکه يې واخېستله. خپټور گيلاسونه يې ډک کړل. حاجي د بادامو څو دانې په خوله وماندلې. د چای غږ پکې وکړ. تک سپين برېتونه او تکې سرې شونډې يې ورپېدلې:

- ډاکټران وايي مغزي مېوې د بدن غوړ کموي.

ريس پيسته پاکه کړه. وې ويل:

- زه بيا په ايڅ شي لپه نه يم صيب. هو، خو کمه خورمه. فضل د خداي دی نه خپته لرمه، نه فشار.

د حاجي له سترگو برېښېده چې فکريې بل چهرته دی. موقع ته گوري چې اصلي خبرې ته راشي. گرده ږيره يې ورپېدله:

- زه لاس نشم نيولی ميراث.

ريس ژر غبرگه کړه:

- دره وال يې کنه. زما پلار گوره! او اغه نذير کا کا پېژنې کنه؟ اغه گوره!

حاجي لنډ لنډ سر خوځاوه. په ډکه خوله يې وويل:

- رښتيا دي قوربان! اى د ببرک کارونه چېرته رسېدلي؟ د صرافۍ د مار کېټ.

د ريس سترگې په يو ټکي کې ودرېدلې. خوشخوند وهلو ته يې دوام ورکړ. پرته له سر جگولو يې وويل:

- د ښار وال په مېز پراته دي.

حاجي سر ته ټکان ورکړ:

- ويې ځنډوه قوربان!

ريس موسکې شو. د چای غږ پکې وکړ. مخ يې حاجي ته واپراوه:

- دا ښار وال ځوان دی. د پرمختگ هوا يې ککره پر سولي ده. چې کله يې هوا ووځي بيا به گورو.

د حاجي نظر زېر شو. خو په آرامه يې وويل:

¹ لپ = بند و واز

- په يو ښاروال بدلېدو ټوله ښاروالي بدله شوه؟ ناممکنه ده قوربان.

رېس لږ وړاندې شو. د کريستالي قنديل رڼا يې په کل سر کې انعکاس کاوه. دوستۍ په پار يې د حاجي پوست لاس ونيو. په ښويه مخ کې يې کنډې والا زنه ورپېدله:

- اچي صيب! راځه رښتيا ووايو! ستا تر اوسه د مارکېټ ځای ندی مالوم. او...
حاجي يې په خبره کې ولوېد:

- مالوم دی قوربان.

رېس ورځير شو. حاجي سرو خوځاوه:

- هو، اغه د وطن چوک ميدانی ښيمه. د صرافۍ سرای ته نژدې ام دی.

رېس کېږي وکتلې. په نازيې وويل:

- اچي صيب نو ووو. اغه خو ستا ندی کنه.

- زما يې وېوله قوربان.

رېس سترگې مېوه دانۍ ته کړې. ويې ويل:

- ښه ځه، قواله خو نشته. چې وشوه بيا اريضة کېږي. اريضة به گرځي خو چې ښاروال ته ورسېږي. بېرک به وخته امر اخېستی وي. ښاروال غواړي د صرافۍ زور سرای زر چپه کي. چې سرک تېر کي.

د حاجي رسول رنگ تک سور واوښت. بيا يې هم په نيولي غږ وويل:

- دا کارونه ماته پرېده! ته يې مدا وځنډوه!

- اچي صيب! زه...
- هرڅنگه چې کېږي ويې ځنډوه قوربان!

رېس نرمه موسکا وکړه. په مېوه دانې کې د مېوو په خوښولو لگيا شو. ويې ويل:

- اچي صيب! بل شی جوړ که! يوازې د صرافۍ مارکېټ کې خو گټه نده.

حاجي رسول يو قرار ورکتل. تا به ويل اوس به يې په گنجي سرپه سپېره ووهي. بيا يې هم په نرم غږ، خو په کلکه وويل:

- د صرافۍ مارکېټ بايد زما وي قوربان! ما قسم کړی دی.

رېس پرته له سرپورته کولو غږ واېست:

- خبريمه صيب. بېرک ام قسم کړی دی.

حاجي په وړو سږمو کې وپشېد. گردکی بدن يې وپرسېد. رېس ته له ډيکې ورکولو سره يې چيغه کړه:

- بد يې کړي دي. بېرک بېرک! ته اوس ما سره يې که بېرک خبيث سره؟

د رېس رنگ پک والوت. ايله پوه شو چې چېرته زور وي هلته نه منطق چلېږي نه چالاکي. د زاری په دود يې وويل:

- په خدای که کېږي. زه به بيا ام پينځو ورځو پورې کوشش وکمه.

حاجي په هماغسې جگ غږ وويل:

- پينځه کمې دي، پينځه.

د رېس غوږېدل اوس په چونگېدو بل شوي وو. د لاسونو ورغوي يې په نامېدی راواړول. په ستوني کې ډوب غږ يې ووت:

- وه اچي صيب! زه يو وړوکی د ملکیتونو ریس یمه. ښاروال چې راباندې امر وکړي باید اجرا یې کمه. او بیرک تمامه ورغ
وزیرانو سره ډوډۍ خوري. ته خپله فکر وکه!
حاجي د هغه تندۍ په گوته چوخ کړ. غاښونه یې وچپچل:
- ته چې څه کولی شې پاچا یې نشي کولی پاچا.
ریس د نهیلۍ له امله مخ واړاوه. د حاجي آرام غږ ووت:
- لس زره ډالر نور درکومه. پوی شوي؟
د ریس رنگ سپین او بڼتی و. سترگې یې بې واره تاوېدلې. سړي ښور او، پاڅېد. کنډې والا زنه یې ورپېدله:
- اچي صيب! زما امډونه زور رسېږي. مې مې که، نور نه کېږي. خپه کېږه مه!
هغه خدای پاماني وکړه. حاجي رسول له قهره ډکېده او تشېده. په مخ یې لاسونه کش کړل. پوټکی یې تک سور او بڼت. سپین
غټه تېلفون یې د واسکت له باندیني جېبه راواخېست. زنگ یې وواهه. ویې ویل:
- جبار! سالون ته راشه! یوازې!
شېبه پس جگ غبرگي ځوان له ډبلو برېتو سره په دروازه تېزننوت. په جړ غږ یې وپوښتل:
- څه خبره شوه؟
د حاجي سا سوزېدله. غاښونه یې وچپچل. تکه سپینه گردۍ ږیره یې وخوځېدله:
- بیرک یې جېبونه پمپ کړي. مې سترگې ځان باسي.
جبار سروځنډه. ویې ویل:
- دولتي مامور دی کنه. خپل او پردی نه پېژني. چا چې ورته سره او شنه وښودل امغه پسې ځي.
- لس مې پې واچولې. نه نه. د ابا یې په سوکړکو غاښونه ووتل، زوی یې ډالرنه اخلي.
حاجي شا وړول روان شو. کړۍ ته ودرېد. مخامخ ټیټ بام ښکارېده. پوخ سړي په جالۍ ښورولو کوترې الوزولې. ده وویل:
- د زرین کلا شازمان ته زنگ ووهه! وایه خسر مې سبا مازیگره پورې پیسې غواړي!
د جبار وروځې ورغلې. غږ یې کړ:
- ما امد! اوس خبرې وکړې. یوه افته وخت دې ورکړی. هېر دې شوه؟ ایله درې ورځې تېرې دي.
- دلایل پرېده قوربان! بیا زنگ ووهه! سبا د مازیگر پینځه بجې ورته وښیه!
جبار د شهادت په گوته غټ برېتونه کېمنډل، چې نېغ ولاړ تارونه یې سملي. ویې ویل:
- اغه نور وخت غواړي. ته وایي سبا. زما یې په کال شک دی چې پیدا یې کي.
حاجي له کړۍ راوگرځېد. تروې یې وکتلې. ویې ویل:
- پیدا دي.
جبار ورځیر شو. حاجي وروځې واچولې:
- د ورور ځمکه یې نده؟ د وطن چوک میدانی د کریم اوستاذ دی کنه. اغه به را کي.
د جبار تندۍ پراخه او خوله وازه شوه:
- آ، ښه ښه. ته نو ښه یو ځای نیسې، ولې بل ځای.

حاجي په شونډو کې نړۍ موسکا وکړه. د جبار خپره جدي شوه. ويې ويل:

– چل ښه چل دی. خو کریم اوستاذ د دولت نه پټ دی.

د حاجي په تندي کې گونجې پيدا شوې. جبار خبره وغځوله:

– شازمان د امدې دپاره نور وخت غوښت کښه. ويلې ورپندار مې بې املياته بچۍ نشي راوړلې. کریم اوستاذ شفاخانې ته ييوله، سړۍ يې وهلې. بيا تنبېدلې دی.

د حاجي د تندي گونجې آوارې شوې. په چټکو گامونو وړاندې ورغی. ويې ويل:

– دا خو اجيبه کار شوی قوربان. اوس نو کریم اوستاذ په لاس راغی.

جبار ورځیر شو. حاجي روښانه کړه:

– اولباري خو دې پر گران وي قوربان. بيا په دغه عمر کې. که امليات يې وغځوو مجبور به شي چې ځمکه راکي.

د جبار وروځې سره ورغلې. حاجي دوام ورکړ:

– يو کس دې د پوليسو جامې واغوندي. بل دې د کریم اوستاذ کور څاري قوربان. کله چې يې ښځه شفاخانې ته روانه کړه پوليس به يې ونيسي. دلته به ته راپيدا شي. کریم ته به ووايي چې اچي رسول په دغه دغه شرط کومک کوي.

جبار سترگې او شونډې کېکاږلې. چرغ يې ووت:

– دواړه زبردسته چلونه دي اچي صيب. یو نه یو خو چلېږي.

– بې غمه اوسه قوربان! د تېښتې لاره نلري. دريم چل دغو دواړو نه ښه دی.

جبار په وازو سترگو يو قرار کتل. د حاجي لکه واوره تکه سپينه بیره ورپېدله:

– زرین کلا کې جنگ کېږي قوربان.

د جبار تندي لا پراخه شو. ژر يې وپوښتل:

– کله؟ کله؟

حاجي د بلې خوا کړکۍ ته په تگ کې ځواب ورکړ:

– نن سبا کې. گوره د خولې نه دې ونه وځي قوربان! څو نورو ځايونو کې ام حمله کېږي.

جبار په خپل ځای کې وڅرخېده. ويې ويل:

– دانو بېله خبره ده. جنگلاوه، جنگلاوه. هههههههه.

حاجي هم له خدا شین شو. وېنګېد «جنگلاوه» په حويلۍ کې يې تر لويې خپرې لاندې سپينو موټرو ته کتل. ټولود دېې شکل درلود. هېڅ ډول نښې يې نه لرلې. غږ يې ووت:

– ته نو دوه امبولانسه زرین کلا ته تيار بوځه! زه ام درځمه.

جبار تېز تېز سر وځوځاوه. دروازه په زوره خلاصه شوه. سره او سپينه ښځه سالون ته راغله. له بوټونو سره په توشکو وختله.

وروسته گاج ټيکري يې يوازې نيمه غاړه پټه کړې وه. په پراخه سينه يې د سرو زرو دروند امېل پروت و. په پېړو پېړو مړوندونو کې يې د سرو بې شمېره بنگرې شرنګېدل. په جبار يې چيغه کړه:

– تاته ما وويلې زه راوځه! اکتري ته ځمه! ته بيا ورک شوې. خدای دې ورک که!

جبار سر ښکته و اچاوه. حاجي وروان شو. په نرمه يې وويل:

-ته سارپه و خوره لوري! جبار...

-نه اغا، دامپرستگي هروخت امداسي کوي.

جبار و بنگېد:

-اوس درتلمه. داجي صيب راسره کارو.

بنځي يې پلارته تروې تروې وکتلې. حاجي موسکي شو. زوم ته يې امر وکړ:

-الکه! اول دا کار وکه! بيا به زرین کلاته لاړ شي!

جبار په اطاعت سر و خوځاوه. حاجي له سالونه ووت. جبار غاښونه وچيچل. بنځي ته يې مخ کړ:

-داجي صيب لياظ دی. بل وار تروپر ونکې! زه بچي لرمه. ته يې راوړې که نه رواړې بلا مې درپسې.

مېرمن يې يودم چيغه کړه:

-وی، ځوانيمرگ شي! اغه بنځه دې نده خوشې کړې؟ ته ودرې اغا ته مې ووايمه!

هغه په حاجي پسې روانه شوه. جبار له مټې ونيوله. سېمې يې وپرسولې:

-څه فرق کوي؟ خوشې کړې مې ده که نده، بچي خو لرمه.

بنځي يې د ځان خلاصولو هڅې کولې. ده تېلو هله:

-څه مخکې شه! تا کې بچي څنگه جوړ شي؟ ټولې مردارې وازدې دي.

oooooooooooo

کریم یوه کوڅه په بلې پسې اړوله. د ماسپښین لمر او تېز تگ يې په غټ تندي د خولو زېم اېستی و. کله کله به يې له قهره شونډې

کېکاړلې. په پزه کې به وبنگېد. له کلي دباندې باغ ته ننوت. د دېوال په اوږدو د توتانو او زردالو بیخ سیوري ته روان شو. په

کونج کې د خامو دېوالونو اوږدې کوټې ته لاړ. نیمه له وچو شاخونو ډکه وه. په پاتې برخه کې لس تنه ځوانان په شکېدلي

پلاستيکي فرش راټول وو. غلي غلي غږېدل. کریم په شخ ناست بیرېرېري ځوان برگ شو:

-وه الکه نور علي! څه دې که، موټر دې څه که؟ پینځو ديقو ته مې درکړی و. یو سات شو کنه نو. ته څنگه سپړی يې؟

هغه د سر په کېولو را کېولو له غټ ورمېر څخه ټک و اېست. په کوچیانه لهجه يې وويل:

-اوس راځي. ای ته کېنه! چې د زرین کلا عیشقي کیسې واورې!

ټولو پخو هل. د کریم تندي خط وکړ. په دوو پښو کېناست. دوه میاشتي کېدلې چې له دوئ سره ناست نه و. د نوي کور جوړول يې

پلمه کول. په اصل کې د امیدوارې بنځې ساتنه ورته تر هر څه مهمه وه. اوس د نور علي لهجه بدله برېښېده. په رمزونو کې غږېده.

د جالۍ خولۍ والا هلک د بنجخو په ډېری ډډه ولگوله. د وچکو د ماتېدو کرپس و خوت. غږ يې کړ:

-خبر شوې؟ د زمان کا کالور تښتېدلې. الک مالوم ندی.

تنکي ځوان خپله څو تاره ډیره کشوله. په لنډه نړۍ لښته يې فرش ته شړک ورکړ. ويې ويل:

-ولې کلک يې الاگله؟ الک څنگه مالوم ندی؟ ویمه پټه کړې يې ده.

موضوع جالبه وه. کریم پلټۍ ووهله. ويې ويل:

-ما نه ويلې؟ دېشونه چې لگوي، ډرامې چې گوري، دغه به يې حال وي کنه نو.

² بنجخه = وهل شوی څانگه چې گني لښتی ولري.

تنکی ځوان غږ کړ:

— نه.

نور علي ورباندي پرک وهل:

— څه شی نه؟

تنکی ځوان هم برگ شو:

— زه وایمه نه. چې څوک خپله خراب نه وي دا یې نشي خراپولی. ډرامې خو خلکو ته ښه لاره ښيي.

کریم لیدل چې دده په نشت کې خپلسري پیدا شوې ده. آن دا وړوکی هلک جرئت کوي چې دده خبره رد کړي. دا کار ورباندي ښه ونه لگېد. د نور علي غږ ووت:

— دا د کمونستانو خبرې پرېده مړداره!

تنکی ځوان تک سور واوښت. سا یې تېزه تېزه شوه. ویې ویل:

— کمونست دې اغه پلار دی. بېړا!

د نور علي پلنې سږمې د کوچه مارد غاړې په شان ارتې شوې. هلک یې له مټې ونيو. په یو ټکان یې ځان ته راتاو کړ. بېره ږیره یې ورپېدله:

— ای د بېړازو! پلار ته کنځا مکوه! خمیره کومه دې!

تنکی ځوان په ملنډو په سږمو کې وپشېد. کریم د نور علي په اوږه لاس کېښود. ویې ویل:

— ته مه په قارېږه!

مخ یې نورو ته واراوه:

— ما ویلې که داسې حال وي ایڅ کار به ونکړی کنه نو. گورئ! مانه پس نور علي ستاسې مشر دی. د مشر اطاعت واجب دی. پوه شوی؟ د دېش به درته ووايمه. زه ښار کې یو اشنا لرمه. ډېر اوښیار سړی دی. لوی عالم دی عالم. ام یې پوهنتون ویلی، ام مدرسه. او څلور کونجه دونیا یې ام لیدلې ده. اغه ویلې دا دېشونه، دا ډرامې چې څوک جوړوي خپله یې نه گوري نه. دلته یې رالېږي چې موږ یې لارې کي. دا دی وگورئ! زمان کا کایې خوند ولیده.

کریم د تنکی ځوان سترگو ته وکتل. هغه مخالفت پرېښود. دی خوشحاله شو. نور علي مخ تاو کړ. ویې پوښتل:

— دا درته صفا جان اغا ویلي؟

کریم حیران شو. غټه زنه یې ورپېدله:

— ته صفا جان اغا پېژني؟

نور علي په موسکا فرش وگراوه. کریم پروسې کال د ښار په یو هوټل کې له صفا جان اغا سره مخامخ شو. ډله خلک ورپسې وو.

شنه چینې یې په سپینو جامو اغوستې وه. تر ښویه لونگی. لاندې یې سپین وېښتان په خټ پراته وو. سپینې اوږدې ډیرې یې غنمرنگې څېره لا نوراني کوله. تکې شنې تسبیح یې وې. د غټو دانو ټکهار یې د سړي پام اړاوه. د ډوډۍ پیسې هم هغه ورکړې. ډېرې هوښیارې خبرې یې کولې. د هغه له برکته پوه شو چې د زرین کلا د خلکو زیاتره کارونه په دین برابر نه دي. کریم یې خوښ شو. غوښتل یې هره هفته ورسره کېني. خوده ایله په میاشت کې وخت پیدا کاوه. وروستی. ناسته یې دوه میاشتې مخکې وشوه. هغه ویده و. ده مازیگر بیا سرور ښکاره کړ. لا هم پاڅېدلی نه و. د ماسپښین لمونځ یې وخوړ. دی یې په ایماندارۍ شکي شو.

کله چې پاڅېد ويې ويل چې خدای تعالی په خوب کې په بېلابېلو جنتونو گرځاوه. کریم په خپل شک پېښېدنه شو. صفا جان اغا ويل چې وروسته يې بل خوب هم وليد. په زرین کلا کې د غوايي په شان غټ چينجی گرځي. د خلکو ماغزه خوري. د ژغورلو يې څوک نه شته. د خوب تعبير يې داسې کاوه چې هلته ابليس کېوتی دی. د خلکو لږ پاتې ايمان هم له منځه وړي. د هغوی په حالت يې تورې غټې سترگې ډنډ شوې. کریم ورته د وضعیت د بدلولو ډاډ ورکړ. د کلي د پاکو ځوانانو او نورعلي په هکله يې وويل. شايد وروسته له هغې ورځې يې له نورعلي سره تماس نيولی وي. الله گل جالی. خوله په سر کسه راکشه کړه. غږ يې جگ شو:

— کریم اوستاذه! زه ویمه شېبامې کې به وليکو چې دېشونه لري کئ! دی يې نه مني.

کریم له چورتونو راووت. نورعلي تندې تريو کړ. په کوچيانه لهجه يې وويل:

— موږ به کور په کور گرځو نو. يوازې دېشونه خوندي کنه. ولې کلی نه نيسو؟ چې د منځې پاک شي.

الله گل غږ کړ:

— اربکيان دې پرېدي؟

— اربکيان باسو.

د نړۍ ډيرې والا ځوان گونډې ووهلې. په قهر شو:

— دا څه شی کوئ؟ موږ خپل کلی سموو. نور چا سره کار نلرو، هو.

کریم په آرامه غږ واپست:

— دوست محمده روکی! بل ډول نه کېږي کنه نو.

ځوان لږ پښه نيولی شو. ويې پوښتل:

— ای کریم اوستاذه! د اربکيانو زور نه لرو کنه. دولت ورسره ولاړ دی، هو.

— دوعا کوئ چې مير حمزه مې په خير پيدا شي! بيا نو تاسې به اول مظايرې وکئ! چې زه ملک شومه اربکيان دستي باسمه. بيا نو د کلي پاکول شرو کوو. وخت لگي. د نن سبا خبره نده.

د نورعلي غږ ووت:

— دونه انتظار نشو کولی. اربکيان نن سبا کې وهو.

د ټولو سترگې ورو اووښتلې. کریم حيران شو چې ده څه گډې وډې شروع کړي دي. نورعلي د سر په کېولو را کېولو له ورمېر څخه ټک واپست. ويې ويل:

— يو سلو شل کسه په کلي کې لرمه يو سلو شل کسه. نورې لارې مې ام کتلي.

د کریم وروځې به کش شوې. تردوه مياشتې مخکې پورې ده ايله شل کسه پيدا کړي وو. نورعلي په رښتيا توره کړې. کریم ته د کلي په زور نيول خوب او خيال برېښېده. که داسې شوي وای نارواوې به ژر ورکې شوې وې. هلته به يوازې ښه او دينداره خلک اوسېدل. چې هغوی پوه شوي وای دا ټول دده له برکته دي، دعاگانې به يې کړې وې. خدای پاک به قبولې کړې وې. ډېر اولادونه به يې ورکړي وو. کریم د لاس سور ساعت ته وکتل. نازيه ډېر وخت يوازې پاتې وه. ډارېده چې د ماشوم د زېږون حمله ورباندې راغلې نه اوسي. ژر په پښو ودرېد. نورعلي ورته بيا د کېاستو اشاره وکړه. ويې ويل:

— اصلي خبره پاتې ده.

دا وخت د دروازې غنگس شو. څوک باغ ته ننوت. کریم وار خطا شو. وپسېد:

— خبره بدله کي! خبره بدله کي!

نورعلي موسکي شو. پلنه پزه يې په پاسني شونده پرېوتله. په زغرده يې وويل:

— خپل کسان دي.

پله ځوانان کوټې ته ننوتل. کاره واړه کېناستل. کوټه ډکه شوه. اکثره پکې پېژندل شوي قماربازان، چرسيان او پوډريان وو. د

کریم ماغزه سرچپه شول. دا هاغه کسان وو چې ده ورڅخه کلي پاکوه. نورعلي ته يې کړ:

— ته راو وځه!

له کوټې څخه لېرې يې په هغه برک وهل:

— دا دې څه کړي؟ ماغزه دې شته؟ ټولو ته جواب ورکړ. امدا اوس کنه نو!

دوست محمد او تنکي ځوان هم ورسېدل. نورعلي موسکي شو. په آرامه يې وويل:

— کریم اوستاذه! موږ يې خپل کار کوو.

— نه کنه نو. داغ په ککره لته نه پاکېږي.

نورعلي هماغسې موسکي موسکي کېده. سريې کور او وږ کړ. له ورمېر څخه يې ټک و خوت. شونډې يې وخوځېدلې:

— صفا جان اغا وايي د ټک کار دپاره هرڅه روادې.

کریم چورتې شو. نورعلي وويل:

— دا کسان خوزموږ لاس کې دي. چې کار وشو بيا چې هرڅه يې کوو کولی شو.

کریم غلی و. له يوې خوا دده خپل زړه و. هغه ته دا کار سم نه ښکارېده. له بلې خوا صفا جان اغا و. ده باور درلود چې هغه هېڅکله

غلطه خبره نه کوي. دوست محمد يې مخې ته ودرېد. دده غټ لاس يې په خپلو نړيو ورغوو کې ونيو. ويې پوښتل:

— اوستاذه! ته څنگه؟ راسره يې که نه؟

د دوست محمد نرم چلند په ده خوږ لگېده. کله نا کله يې ورباندې د زوی مينه راتلله. خو دا پوښتنه يې ښه ونه لگېدله. سترگې

يې تېرې شوې. ويې ويل:

— دا څنگه سوال دی کنه نو؟ ما را ټول کړي يی، ما دا لاره درښودلې...

دوست محمد موسکي شو:

— نه، پوی نشوې. د کلي نيول يادومه، هو.

کریم وروځې بره کش کړې. ويې ويل:

— ښه ښه. دا اسې خبره ده کنه نو. په تش لاس يې څنگه نيسي؟

د نورعلي غږ ووت:

— وسله مې پيدا کړې ده.

دا بل خبر و چې د کریم په تندي کې يې خط جوړ کړ. د خپلې ناخبرۍ له امله ناراحت و. فکريې کاوه چې له همدې کبله يې هلکان

خبرې ته ارزښت نه ورکوي. چورت يې واهه چې څنگه خپل پخوانی موقف بېرته ترلاسه کړي. ټول يې ځواب ته منتظر وو. ده ژر

وويل:

— زه خود د سره يم کنه نو. بې ما کېږي؟ خو زه اوس مريض لرم. ډېر سخت دی. موټر پسې راغلمه. شفاخاني ته يې بيا يم.

د دوست محمد نري، ږيره ورپېدله:

- ولې؟ ورونه خودې شته.

- زنانه مې ده كنه نو. بل چاسره يې نشمه لېږلې. ښه څه اې نورعلي! ما ويلې ماته به د ټولو كسانو نومونه راكې! بل به د وسلو شمېر او ځاى ام وښيې! زه به بيا وگورمه چې څه وكو؟

دوست محمد يې لاس خوشې كړ. شاته لاړ. كريم ور وكتل چې خفه شوى نه اوسي. نورعلي بيا له غټ ورمېر څخه ټكونه واېستل.

ويې ويل:

- بې غمه اوسه!

كريم په زغرده سر وخوځاوه:

- صيې شو. موټر! موټر!

نورعلي وويل:

- رابه شي.

كريم له قهره تېك سور واوښت. د لاس ساعت ته يې گوته ونيوله. غږ يې جگ كړ:

- پينځه لس دقيقې خوزما دلته وشوې كنه نو. چې پوښلې، بيا به دې ناخېسته.

- ما ويلې...

- اوس چېرته دى كنه نو؟

نورعلي كړې وروكتلې. ويې ويل:

- پيتاوي كلي ته مې لېږلې. درځي. قيامت خوندى.

- دى كنه نو. په ما قيامت دى.

نورعلي له گيلې ډكې سترگې نورو ته واړولې. كريم روان شو. په دروازه كې يې مخ وگرځاوه. غږ يې كړ:

- نور نه پوښم. لسو دقيقو كې بايد موټر ماته راوړسېږي كنه نو!

ټولو سرونه وښورول. كريم ووت. نورعلي غاښونه وچيچل، وښگېد:

- ودې خوړه!

مخ يې نورو ته كړ:

- دا چا مشر كه؟ ښځونك!

oooooooooooo

برگ سپي د سپېدارو له قطاره لښتي ته غاړه اوږده كړه. ژبه يې تېزه تېزه په خړو او بو منډله. بوچ غوږونه يې څك نيولي وو.

سترگې يې گرځولې چې انسانان رانه شي. په غرونو باران شوى و. په خوړ كې اوبه ډېرې وې. تر نري پله لاندې يې خپې آن د استنادي دېوال سرته رسېدلې. پاس دوه تنه له كوڅې راووتل. يورنگ ډيرې، يورنگ پېكي او نصواري جامې يې وې. جبه زارې ځمكې ته ننوتل. په فرش شوو تېږو روان شول. د مازيگر مخامخ لمريې سترگې برېښولې. په سپېدارو كې يې برگ سپي وليد. دواړو د عادت له مخې تېږه واړه كړه. سپي په تېښته كې وكورنجد. هغوئ نري پله ته ورسېدل. د جې پل يې باله.

موسسې جوړ كړې و. بانډه گى. يې له لوى كلي سره نښلوله. جگ قدې سگرېټ كڅ كړ. د لوگي له امله يې تېغې سترگې تنگې شوې. په كټارې يې لاس كېښود. شاته په ونو پټې بانډه گى. ته يې وكتل. هلته هلكانو تر توت لاندې په انگياوو كې خوشى كاوه. ده له كورونو هاخوا لوړو ته د لاس اشاره وكړه. په برابر غږ يې وويل:

- بانده وال دې وايي نو دا ډډې، دا غونډۍ سراسر زموږ دي. ته يې ايساب کوه! خو جريبه کېږي؟ اسې خونده. امير
عبدالرحمان خان ام د پورېنډ خط امضا کړی و. څوک يې ورسره مني؟
تيټ قدي غټ مخ ته جيتکه ورکړه. اوږده زنه يې وخوځېدله. په جگ غږ يې وويل:
- آ؟ نه اورمه نه. داوبو شور دی. لږېز ورکه! جومات کې خونا ست نه يې جومات کې؟
جگ قدي کېږي وکتلې. له ځان سره وبنگېد:
- يو خو کمقل سړی به هره خبره دوه ځلي کوي.
تيټ قدي بيا غوږ وړاندې کړ:
- څه شی څه شی؟ په زوره په زوره!
جگ قدي صبر وکړ چې له پله تېر شي. مخامخ کوڅه ډوله لاره وه. دی چې خواته د غنمو د پټي په دېوال واوښت. په پوله روان
شو. گرده تېره يې په قهر په پښه خوړ ته وغورځوله. اوبه والوتلې. شونډې يې ورپېدلې:
- کريم لالا ته وايو، چې ډډې او غونډۍ، خو په لاندې پټيو پسې تړلې ندي. موږ خپل حق اخلو. په زور وي که په رضا.
شاته تيټ قدي سروڅنډه. ويې ويل:
- خبره سمه کوه! د وښمني مه جوړوه د وښمني!
- ما سمه خبره کوله. بانده وال ښغ شوه. زه به يې ام خوښ شمه ښه. ته گوره چې څنگه تې حق اخلمه؟
- باور مې نشي چې دا ماشين دې بور شي بور.
د جگ قدي په سترگو کې قهر وځلېد:
- څنگه نه کېږي وا؟ اغه نوم يې ام زموږ د نيکه دی. سليم غونډۍ. سليم څوک و؟ اوښياره.
- نه کنه. کريم لالا وايي اغه پېل وخت و. ټولې بانده گۍ د دامن د يو پټي غنم نه کول. بانده وال مجبوره وه مجبوره. د وښمني
يې لرله. پسته د وروسانو وخت کې د دامن وياله ډکه شوه. چا پاکه نکره پاکه.
- هرشی چې و. لاندې ځمکه يې بدله کړې وه. پاس شاړه نه. زه دا واييمه. چين سل کاله پس هانک کانگ وگټه. موږ تې کم يو؟
تيټ قدي بيا سروڅنډه:
- څه دا ستا خبره صبي! اريضة کېږي، محکمه، کته، پورته. زموږ خون سبا کې په کار ده نن سبا کې.
- او چپ شه! په خبره پوېږې نه، کرته کرته.
تيټ قدي مخ واړاوه. د خوړ هاخوا په سپينو تړو کې تورې وزې تيتې وې. هلک په غونډۍ ناست و. شپېلۍ يې وهله. تابه ويل د
نقاشۍ تابلو وينم. جگ قدي سيگرېټ ښه کش کړ. خوله يې د آسمان په لور ونيوله. لوگي يې پو کړ. په هوا کې بانې وزرونه
خواره کړي وو. په آرامه يې لاندې په ښکار پسې کتل. ده ژوره سا واخستله. بېرته روان شو. مخ يې ورور ته کړ:
- ای! زرزرا څه چې کريم لالا بل ډول په قار دی!
تيټ قدي سروښوراوه:
- هر څوک د ځان غم کې دی د ځان.
دواړو له ځښې تېرې پښې واړولې. جگ قدي وويل:
- خدای دې يې بچی په خير پيدا کي! کريم لالا ورسره ډېر بدل شوی دی.

- تازه دی تازه. لکه زاړه گاډي ته چې نوی اینجن جگ کې. خو سخت شوی ام دی. پرون یې چای کې خورمانه وه خورما.
جگ قدی ککره یوې او بلې اوږې ته وزن گوله. ویې ویل:
- خورمانه وه ای. وی وی وی...
- کپنه وی وی وی! مېلمه ومه.
- پو پو پو. تاسې یې دایمي مېلمان یی.
- څنگه سې؟
- دغسې. ټول کور دې پې چلېږي. هر وخت یې پیسې درکړي ندي؟
- چا؟ تاندي اخیستي تا؟
- هو، په کال کې یو وار. اغه مې ام بېرته ورکړي. ته خو لکه بلدي شارو.
ټیټ قدی برگ شو:
- نرغوندي! مشر ورور مې دی. په مال کې یې حق لرمه حق.
- هه، چېرته یې لیکلي چې ورور د ورور په مال کې حق لري؟ پلار خودې ندی سندا.
خوږ بنی خواته تاوېده. ځای پراخه و. او بو دومره شور نه کاوه. د کمره په سرد جرې بوتی، لکه د پېغلې وېښتان، تراستنادي
دېواله خوړند و. دواړه ترې لېرې تاو شول، چې جامې یې په اغزو کې ونه نښلي. جگ قدی ماشین شوې ډیره وگروله. سپینې
پینځه منزله ودانۍ ته یې گوته ونيوله. سوړاسوېلی یې وکړ:
- خدای نه جار شمه نو. موږ ته گوره، جبار ته گوره! بل وطن نه راغلی. دایې د مېلې ځای دی. کور به یې څنگه سې وي؟
- څه شی؟ توره دې لالا وهي مړی دې اودلا وهي. خسرو ته جوړ کړی. دده ماشین جام و جام.
جگ قدی یو قرار ودانۍ ته کتل. ویې ویل:
- امغه یې اونیاري ده. ما اوتا به داسې خسر پیدا کړی وکنه. زموږ خو تاریخي اثار دي. ته پې پیسې لگوه چې تخریب نشي.
دوئ داسې ځای ته ورسېدل چې کورونه د خوړ په ژۍ اباد وو. له یو نیم څخه د تناره لوگی خوت. مېرې د خام دېوال له پېخه د
خاورې اېستل ودرول. دوئ لاندې خیز کړ. د استنادي دېوال په سړیې په احتیاط قدمونه اېستل. د خوړ هاخوا شنه پټي وو.
مخامخ په غټ پله یو یو موټر تېرېده. شاته یې د بابا کلا برجونه ښکارېدل. هغه د دوئ اولین نیکه «زرین بابا» جوړه کړې وه. د
کلا ښکېختي دا وه چې خلک یې په ویش نه جوړېدل. که نه پېرې مخکې به ورانه وه. اوس پکې له بل کلي راغلي حربکیان
اوسېدل. ټیټ قدی وویل:
- ای شازمانه! کریم لالا ته ونه وایو کریم لالا ته؟
شاه زمان تېغې سترگې برگې کړې:
- په زوره ځان رسوا کوو؟
ټیټ قدی ودرېد. اوږده زنه یې وخوځېده:
- نه، اغه ورته نه وایو. یوازې پیسې تې غواړو. که رایې کي آ؟
- بېرته یې ورکولی شې؟
- ولې نه؟ ټول عمر خو به پنچر نه یو پنچر.

شاه زمان هم ودرېد چې لاندې خور ته ونه لوېږي. مخ يې راوگرځاوه. ويې ويل:

— زه خوستا په دار تندي کې دونه طالې نه وينمه. او کريم لالا چې يې ولري ام نه يې درکوي.

— گور ته يې وړي؟ ټانکۍ خو يې ډکه ده. موټر لري، پوځ کور لري. د بنار ځمکه يې خښه خزانه ده خښه خزانه.

شاه زمان بيا مخته په احتيا طروان شو. غږ يې راغی:

— ماته يې ويلې څه چې وې په کور مې ولگولې.

— دروغ وايي. لس منزله مار کېتونه يې په ټپکه نيولي وه لس منزله. دونه يې پيدا کړي چې چې... شاه زمان سر و خوځاوه. بيا ودرېد. ويې ويل:

— زما ورته خوله نه خلاصېږي. ويمه که خبر شي چې موږ څه کوو، دا وروري به ام راسره و شکوي.

— او نه يې شکوي. ته خوشې وېرېږي.

— ښه څه، که ووايي دونه ډېرې پيسې څه کوي؟ رښتيا ويلی شې؟

ټيټ قدي ژوره سا واخېستله. خام دېوال ته له سپرې ورکولو سره يې وويل:

— کشکې مې خپل ميستري توب کوه. لږه وه که ډېره، ارامه خو ومه. ناحقه مې ستا خبره ومنله ستا خبره.

شاه زمان سوړاسويلی وکړ:

— څوک پوښه؟ زه ام د تاريخ مالېم ومه. ايزت مې و. مالېم صيب ته ځای پرېدئ! مالېم صيب دلته کېنه!

هغه سگرېټ په خوله کې پرېښود. د چارمغز په نيا لگي پسې يې ځان کلک کړ. له استنادي دېوال څخه لارې ته جگ شو. ټيټ قدي پرېله څه وليدل. وار خطا شو. غږ يې کړ:

— ای ای ای! اجي رسول، اجي رسول.

د شاه زمان رنګ پک وټنېد. سگرېټ يې له خولې ولوېد. هلته تور لنډ کروز ودرېد. شاته يې د باډيگاردانو موټر بړيک ونيو. د حربکيانو قوماندان د مريد په شان ورمونده کړه. د لنډ کروز توره بښښه نرمه کېوتله. چاغ سورمخۍ حاجي رسول ښکاره شو. تورنری پکول يې شاته تېلواوه. غوښن لاس يې راواېست. قوماندان کلک ونيو. حاجي رسول څه وويل. قوماندان په سينه لاس کېښود. له شاتني موټر څخه جگ ډنگر وسله وال کېوت. دلته شاه زمان په تنگه کوڅه ننوت. ټيټ قدي ته يې غږ کړ:

— دلاوره! څه ته ولاړې؟ زر کوه ورک شه! پښې باسه!

دلاور ورپسې شو. په بامونو د خوشايو ډېرۍ ښکارېدلې. تود او خوسا بوی يې لگېده. ماشومانو په خاورو کې لوبې کولې. مخامخ په خامو خښتو بار خر راغی. سپره سړی ورپسې و. چرګان په خلاصه دروازه ننوتل. دوی او ماشومان دېوال ته جوخت شول چې خرتېر شي. سړي د چای ست وکړ. خو دوی تېز روان وو. هغه ورپسې حيران وکتل. د شالمنې يې په دېوال خړې شوې وې. دوی په يوه شېبه کې د کوڅې پای ته ورسېدل. نابېره يې له نژدې څخه غږ واورېد:

— ودرېږئ!

دواړو شتو هل. د حاجي رسول جگ ډنگر وسله وال و. شاه زمان د روغې لاس و غځاوه. په مصنوعي موسکا يې وويل:

— ميرگله څنگه يې؟

ميرگل منډه اخېستې وه. سا يې سوزېدله. ورغوی يې ورکېکاږه. تورې بېرې وروځې يې واچولې:

— ترورزيانو! بس اجي صيب مو غواړي.

دوئ دروغجنه خوشحالي وکړه. ورسره روان شول. ميرگل تر چانتې لاندې ټولې شوې خړې جامې کشې کړې. ويې ويل:

— بس زه ستاسې د مامېلې نه خبر يم. خدای منی که نه؟ په ما کټمېت کانه شوې وه. بس زما په ځمکه نه پوره کېدله، کشر ورور مې په ښار کې خپله ځمکه اچي صيب ته ورکړه. بس عجيبه ځای و. اچي صيب پکې جيگه پلازا ودروله. اوس چې ورته گورمه وييمه ورور مې زما دپاره ځونه تاوان کړی. بس زه به يې نيکي ايڅکله پوره نه کمه نو.

شاه زمان سگرېټ ولگاوه. ويې پوښتل:

— که دې قرض خلاص کړی نه وای؟

— بس زه به اوس نه ومه ترورزيه. اچي صيب په خپله خبره ولاړ دی. که ښه خبره وي که بده.

ورونو تر سترگو لاندې سره وکتل. د رېواړه سرک ته ووتل. کرېږله هر قدم سره غږس کاوه. کليوالود حاجي رسول له کس سره ددوئ په ليدو نظر تم کاوه. دلاور مخ ميرگل ته کړ. غټه اوږده زنه يې وخوځېدله:

— ته خو اوس اچي صيب سره يې اچي صيب سره.

— هو کنه. څه مې کړي وه؟ بس ناکام و ترورزيه ناکام. بچي وږي، جېبونه تش. خولې يې په خاورو موبلې. بس حيران دريان ومه چې څه وکمه. بيا اچي صيب دې خير ويسې. نوکړی کې يې ونيولمه. بس ماش بد ندی، اخوا دېخوا ام کېږي.

کانکرېتي سرک مخامخ دروازې ته تللی و. خو دوئ په پخې موازي لارې وخوځېدل. دواړو خواوو ته يې منظم نيالگي ولاړ وو. پانې يې پلاستيکي برېښېدلې. دلاور يوې ته لاس کړ. ذره دوږه يې په گوته ونه ليدله. درنده چوپتيا خوره وه. لکه بله دنيا چې وي. د دواړو ورونو سترگې په دروازې کې وې. شاه زمان شېبه په شېبه لوگی کاوه. دلاور لارې تېرې کړې. ويې پوښتل:

— اچي صيب سره څه کار کوي؟

— بس رنگارنگ کارونه دي. ای ماته اوس مالومېږي. پيسې گټل اسانه ندي. خطري به تېروې. د اچي صيب ژوند ام گوره نده. بس ماته چې ووايي په اور ورشه ورځمه. امغسې يې راسره کړي دي. بچي مې ښه اغوندي، ښه يې خوري. نور څه غواړمه؟

دلاور له شاه زمان سره سترگه په سترگه شو. مخ يې ميرگل ته کړ:

— ای ورته ووايه چې موږ ته ام نوکري راځي! ورو ورو به يې قرض خلاص کو خلاص.

— نه ترورزيه، اسې نه مني. بس اول به قرض خلاصوې! ای سگرېټ دې بند که!

د دوئ له رسېدو سره د غبرگ بدن ساتونکی لکه پېری راپيدا شو. د چوکيدارانو له گردې کوټې څخه بل تن چاته زنگ وواهه. وروسته يې د ننوتلو اجازه ورکړه. دننه په لس متره کې بل د پنجرې دېوال و. له هغه څخه تېرېدو هم اجازه غوښتله. پوخ سرک مخامخ پينځه منزله ودانۍ ته غځېده. دواړو خواوو ته يې قيچي شوي بوټي وو. د هغوی تر شا د بېلابېلو مېوو ځان ځان ته باغچې ښکارېدلې. د رنگارنگو مرغيو غېږونه راتلل. ميرگل وپسېد:

— ترورزيه! بس ماته مخکې اجازه نشته. اچي صيب اوغه شيشه خانه کې دی.

دوئ ته پنجره خلاصه شوه. د گلانو په منځ کې د رنگه ماهيانو له ډنډ څخه تېر شول. د ښښو کوټې ته ننوتل. هوا توده وه. حاجي رسول په کوچ ناست و. دواړو ته يې لاس وغځاوه. شاته يې په طلايي چوکاټ کې د قرآن کریم سورتونه څرېدل. جبار په څرخېدونکې چوکۍ کې مېنه پاکوله. دوئ مخامخ په کوچ کېناستل. حاجي د مېو او اينځرو د که مېوه دانۍ تېلوهله. ويې ويل:

— وخورئ قوربان! خپل کور دی.

دواړو ورونو يو قرار ده ته کتل. دلاور او تومات مېې ته لاس کړ. پرته له سترگو رپولو يې چکوهله. حاجي غټاينغر خولې ته کړ. تور پکول يې شاته تېلوا هه. سور تندي يې وځلېد. کنده پکې وه. ويې ويل:

— دا اين دې اکټر نجيب د وختونو داغ دی قوربان. يو ندي دوه دي. يو چا سره مې ما مېله وه. ډېر يې وځورولمه. اخبر مې ويلې که سبا پورې دې پيسې رانکړې وژنمه دی. اغه ته ټوکه بڼکار بدلې. په خپل زور مغروره و. د غونډۍ د پاسه يې ځانته کلالرله. پينځه زامن يې وه. هريو لکه ډېو. سبا شپه ور واوښتلمه قوربان. ماسره نو درې تکړه کسان دي. په سدراتللو ته مې پرې نښودل. په څو دقيقو کې مې پينځه واره وغځوله. لس چنده مال مې تې واخېسته، لارم. بيا مې سرگرځېده. بېخي غورځېدلې. ډاکټر ته يې بوتلمه. ويلې د سر هډوکي دې مات دی. وينه دننه تللې. جنگ کې گرم ومه. نه ومه پوښلې. ځواني وه نو. شاه زمان غږ کړ:

— تا خو سم د شاشرف هوتک غونډې توره کړې اجي صيب. اغه تورکان او روسان مات کړي وه.

حاجي موسکي شو:

— ښه تاسې څه وکړه قوربان؟

دلاور شخ پخ ناست و. په ټول بدن کې يې يوازې دوه غږي خوځېدل. ښي لاس او خوله. شاه زمان تېغې سترگې ورپولې. لارې يې تېرې کړې. غږ يې واېست:

— ای اجي صيب! د باندېه گۍ شاته غونډۍ زموږ ده. د اغې خطبه درکمه.

حاجي له خندا سره ککره وڅنډله:

— نه قوربان. زه په اغې څه وکمه؟

دلاور يو قرار شخوند واهه. شاه زمان وويل:

— اغه سلگونه جريبه ده. ته کولی شې...

— زمانده په کار.

شاه زمان سترگې ځمکې ته واړولې. مړاوی غږ يې ووت:

— چې اسې ده بيا نو څه به زموږ ځمکه شي. او څه به نغدې برابرې کو.

— زما قانون کې څه څه نشته قوربان. ټولې ټولې دي. او زه پيسې په خپل لاس اخلمه.

دلاور شخوند وهل لاتېز کړ. د شاه زمان رنگ بدل شو. ويې ويل:

— ټولې نشو پيدا کولی اجي صيب. په خداي که ابځ لاره وي.

حاجي په ملا نېغ شو. په کاغذي دسمال يې خوله پاکه کړه. په سور مخ کې يې تکه سپينه گرد کې ږيره و خوځېدله:

— لاره نشته؟ ته ودرې بله کيسه درته وکمه قوربان. زه به دوه ويشت درويشت کلن ومه. ډنگر پنگر لکه لرگي. د کارمل وخت و.

سهار وختي په کلي کې جنگ وښته. گېز او گېوز و قوربان. څه به يې اوږد ومه. د کومې خوانه زموږ په کور د توپ نالتي مرمۍ.

ولگېدله. پلار مې، مور مې، واره وروڼه، خویندې مې، ټول شهيدان شوه. يو په ما ابځ بلا ونه لگېدله. چيغې مې وهلې. ټول

کلی خبر شو. چا کومک ونکه. تره چې تره دی ای! ورور يې مړ وروړ. او زامن يې ام زما انډيوالان وه. نه نه نه، ځانونه يې

وباسل خلاص. زه يوازې مړ و ته ناست ومه. روسان راغله. راته يې کتل کتل کتل. په خداي چې داغو کافرو راباندې زړه وسو.

ايځ يې ونه ويلې. بېرته ووتله. په يوازې ځان مې باغچه کې اته قبره وباسل.

د حاجي غږېد پ شو. ژوره سا يې واخېستله. د شاه زمان او دلاور خوله وازه وه. لکه افسانوي کيسه چې اوري. خودا نه معلومېدله چې د جبار غوږ دی که نه. په خرڅېدونکې چوکۍ کې يې مېنه پاکوله. د حاجي ږيره بيا ورپېدله. ټيټ غږ يې ووت:

— پوه شومه چې سخته راشي نه خپل شته، نه کليوال، نه انډيوال. زړه مې تې تور شو. ما ويلې داسې ځای ته لاړ شمه چې يو ونه گورمه. بشار ته مې نيت وکړه. خويوه روپۍ راسره نه وه. حيران پاتې ومه. بڼه څه وکمه، څه وکمه؟ په کورونو وگرځېدلمه.

راډيو، بېلچې، تېرونه، کولنگان، هر شی چې خرڅېدل، په خره مې بار کړه. بازار کې راته بڼې پيسې شوې. امغه نه نن دې حال ته ورسېدلېمه. لارې هر وخت شته قوربان. بينا سترگې غواړي.

دلاور په شخوند کې اوږده زنه ورپوله:

— بيا دې تره ونه لیده تره؟

حاجي داسې مخ واړاوه لکه د هغه نوم چې بېخي اورېدل نه غواړي. غږ يې ووت:

— اغه ته خدای جزا ورکړه. سرطان شو. زامنو ته يې ما جزا ورکړه. ټوله ځمکه مې تې ونيوله.

شاه زمان لارې تېرې کړې. ويې ويل:

— آغه دی په تا خپله تېر شوي. لږ راسره گوزاره وکړه اچي صيب!

— ای قوربان! په دوستۍ کې چې سر وغواړئ سر، نه يې درېغومه. پوليسو نه مې خلاص نه کړئ؟ گوره کنه! خو په ايساب کې

يوه روپۍ نه پرېدېمه. او څوک چې په نېټه ونه درېږي گونا يې خپله ده. دا زما قانون دی.

د شاه زمان په مخ خولې راغلې. مړاوی شو. شونډې يې ورپېدلې:

— وه اچي صيب! د کومه يې کو؟

حاجي تېرې وکتلې. ويې ويل:

— د کريم اوستاذ ځمکه چې بشار کې ده. د ټول قرض سرباسي.

شاه زمان سترگې ښکته واچولې. مړاوی غږ يې ووت:

— اغه زموږ د کار نه ندی خبر.

— خبر يې که قوربان! اغه ځمکه خوشې پرته ده. جوړولی يې نشي. او زما يې مخه بنده کړې ده.

شاه زمان وبنگېد:

— اغه پې ډېره گرانه ده. د آينده دپاره يې ټولې سترگې امدې ته دي. زه به بيا ام ورته ووايمه.

ميرگل د پنجرې له شاخه ليدل چې دواړه وروڼه حاجي ته سرخوځوي. په پای کې په پښو ودرېدل. خدای پاماني يې وکړه،

ووتل. دی هم پاڅېد چې بدرگه يې کړي. دلته جبار غټ برېښونه د شهادت په گوته کېکاږل. جر غږ يې ووت:

— اچي صيب! تاته د خلکو ټول رگونه مالوم دي.

— زه روشنفکر یمه قوربان.

جبار پوه نه شو. حاجي روښانه کړه:

— چاته چې د خلکو د زور او کمزورۍ مالومات وي، او د پرمختگ دپاره تې کار واخلي، اغه ته روشنفکر وايي قوربان.

جبار بيا وروځې بره کش کړې. حاجي سرخوځاوه:

— هو قوربان هو. روشنفکران درې رقمه دي. ساده گان، چالاکان او هوښیاران. ساده گان د وطن د پرمختګ غم کوي. چالاکان د خپل قدرت او معاش د پرمختګ. هوښیاران ما غوندې خپل بیزنس ته پرمختګ ورکوي.

جبار د سر په ښورولو تائید کړه. جر غږ یې واېست:

— ما ویلي کریم اوستاد سرزوری دی. که ځمکه ورنکي، ورونو سره یې گوزاره کوو، که څنگه؟

د حاجي سترګې شخې شوې. جدي غږ یې ووت:

— خپل قانون به کله ام نه ماتوي قوربان!

— نو چې دا دوه مړه وي اغه ځمکه د لاسه نه ځي؟

حاجي غوښته گوته جگه کړه:

— یوې خبرې ته ښه غور شه قوربان! پیسې او جايداد دسې وېوله لکه کشتی. او قانون لکه قطب نما. کشتی ډېره موهمه ده. خو

قطب نما ته نه رسي. دا درته په اغه ورکه د دنیا کې لاره ښيي. وایي په دې څه خپل منزل ته رسېږي. که قانون دې مات که، لکه

قطب نما چې ورکه کې. یوه لاره به دې سل شي. حیران به یې چې په کومه لار شي؟ اتمن ډوېږي. هو، قانون دې نه خوښېږي؟ بدل یې که! خوماتو یې مه قوربان! زه چې څه لرمه، د امدې برکت دی. څه نو قوربان! چې کریم اوستاد ښځه بو نه ځي.

oooooooooooo

د ماښام لپه وه. کریم په کوټه کې گرځېده. سور او شین کېده. نازیه دېوال ته تکیه ناسته وه. په گرد مخ یې د حامله دارۍ تور

چاپونه لا تور ښکارېدل. ژر ژر یې سا اخېستله. ویې ویل:

— غټوالي ته دې گوره! او ماشومان دې غولوي ماشومان.

کریم غاښونه وچیچل. په منډه ورغی. په شونډو یې گوته ورکېکارله:

— چپ! چپ! چپ! ډېره وټنگېدلې. دلاوردی. وهمه دې کنه نو!

هغې یې لاس تېلواوه:

— وی لري! تانوبل څه شی یاد دي؟ وهلو ته تیار یې. چې دونه سپی وې کار به دې سم کاوه.

د کریم د مخ رگونه وپرسېدل. په زنه کې یې ډیکه ورکړه. وپسېد:

— ای ای! ویمه خوله بنده که کنه نو! ولې راباندې هر څه تبا کوي؟

— وی. تبا تبا نارې مه وهه! ته څه شی لري؟

کریم ټول رېږدېده. ډارېده چې له کنټروله ونه وځي. تېز ووت. وزه له دالانه وټنټېدله. دلاور په حویلی کې د موټر بانټ جگ کړی

و. د موبایل د څراغ رڼا ته یې یو یو فیوز کوټ. غږ یې کړ:

— لالا! ته راشه سلف ووهه سلف!

کریم په دروازه سر ننوېست. کیلي یې تاوه کړه. موټر چالان نه شو. سور اسویلی یې وخوت. وزې یې شاته لمنه کښه کړه. هغه په

قهر وگرځېد. غاښونه یې وچیچل. وزه یې په کښولو او سپېږو په انارپسې وټړله. د حویلی په کونج کې یې د مرغانچې دروازه

هم تېلوهله. دلاور غږ کړ:

— نو تا چرسی ته ولې ورکوه؟ چې خوږ ته یې ندی غورځولی شو کر و باسه خوږ ته!

کریم برک وهل:

— ویمه نور علي ورکړی. ته بیا گډ یې. که نه یې شې کولی سم ووايه! چې د شامامد کا کازوی راوړمه.

— نه، اغه دونه نه پويږي. پروېزی راوله. دلته جومات کې به وي جومات کې.

نازيې له کړکۍ څخه غږ کړ:

— که لاړې، مولا صيب باندې تاویدونه ام وکه!

دهغې په غږ کې قهر نه و. کریم د هوسايۍ احساس وکړ. له اوسپنيزې جیگري دروازې ووت. په لویه کوڅه کې دوه ناشنا کسان روان شول. دی ورپسې و. په نریو جامو کې یې بیخ کېده. د واسکت په نه اغوستلو پنبېمانه و. چرچرکان چرېدل. د مسجد د خراغ رڼا کوڅه اوږده او تیاره بنودله. ناشنا کسان تېر شول. دی ننوت. ناشنا کسان ودرېدل. شاته یې وکتل. دننه خراغونو د مسجد حویلی روښانه کړې وه. په چمن کې ډله ډله ځوانان غږېدل. څو تنو د دېوال بېخ ته په ویالې کې مخ او لاس کاوه. خو پروېز نه و. کریم په درندو گامونو برنډې ته وخوت. دننه په کوتې کې یې نظر وگرځاوه. سپینږیرو د محراب مخې ته اوږده لیکه جوړه کړې وه. شونډې یې خوځېدلې. کریم هاغه یو ته ودرېد چې خوله یې کړه وه. خلکو ویل کوزې وهلی دی. ده وپوښتل:

— وهاب کا کا! پروېز چېرته دی؟ موټر مې نه چالانېږي.

وهاب بره ور وکتل. شونډې یې هماغسې په سورتونو خوځېدلې. سر یې وڅنډه. کریم وپسېد:

— بېخي کلي کې نشته؟

وهاب د سر څنډل تکرار کړل. کریم بیا خپل بخت ملامت باله. برنډې ته ووت. په لاره کې له امام سره مخ شو. سپین لستوني یې بدله وې. په سپین څادر یې غټه توره ډیره وچوله. کریم په ټیټ غږ وویل:

— تاویدونه راته وکه!

— څه دپاره؟

— یو د نظر. بل چې اولاد مې په خیر پیدا شي.

روان سپینږیري توره لونگی. په سر کې کارله. د امام په غوږ کې وبنګېد:

— مولا صيب! مونځ قضا کېږي.

— دادی ملک صيب، دستي. راځئ ورونو! درېږو.

امام ژر ژر لستوني کش کړل. مخ یې کریم ته واړاوه. غږ یې ټیټ کړ:

— پس د مانځه نه.

هغه مخ ته شو. سپینږیري پاڅېدل. شاته قطارونه ځوانانو او ماشومانو ډک کړل. کریم هم پایڅې بدله وې. نیت وتړل شو. امام الله اکبر نارې کړې. په شاتنیو قطارونو کې خبرې او خوځېدل بند شول. د کریم تلوار و. دلاور باید په بل مستري پسې ولېږي، او خپله له نازيې سره واوسي. خلکو ویل امیدواره چې ماښام یوازې پاتې شي کافر پېریان ورباند کېني. بنځه یې سده کېږي او ماشوم ضایع کوي. په ټول لمانځه کې یې فکر هغې ته و. خود ده له بدو طالعو تر سلام گرځولو وروسته ملک پاڅېد. د تورې لونگی شمله یې شاته ټپوله. ستونی یې صاف کړ. کریم نظر په خلکو وځغلاوه. اوس پوه شو چې ولې هغوی تر لمانځه مخکې د کلي په وضعه غږېدل. ملک وویل:

— ورونو! یوه خبره مې کوله. نن سبا دا حالات راته ښه نه ښکاري. او، ما ویلې کلی نامه خدا څلور جوماته دی. یو سړی به کوم

سرتو ورسېږي. او، بل دلته چې دی، ټول یا لرې یا نزدې خپلوان یو. د هریو بې ایزتي، د هریو شرم د ټولو شرم دی. او، نور اځئ دا وړې وړې خبرې پټې نه کو! په گلده یې حل کو! او، دلته...

کریم په زړه کې وویل «بیا شاوخوا تاوېږي، اصلي خبرې ته نه راځي» ده غوښتل بحث لنډه کړي. ویې ویل:

– ملک صیب! ته غلاته وره خبره وایې؟ قتل ته وره خبره وایې؟ زنا ته، پوډریانو ته. ای مېړوخې وتښتېدلې مېړوخې کنه نو.

خو تنو ځوانانو پخ وهل. ملک وویل:

– هو هو، زه امدې ته راځمه. او، ورونو...

کریم یې بیا خبرې پرې کړې:

– دا په خبرو نه کېږي کنه نو.

په مسجد کې زوږ شو. یو ځوان غږ کړ:

– کریم اوستاذ رښتیا وایې.

ملک لاس جگ کړ:

– ای گورئ! اسې نده چې دا خبرې یوازې زموږ کلي کې دي. ټوله دنیا کې شته. او، که نه وې نو قانون به ام ورته نه و. او، دا نااهله کسان چې دي، څوک دي؟ زموږ خپل دي. د چا زوی دی، د چا ورور دی، د چا بل، د چا بل. او، که نااهله دي زموږ د لاسه دي. موږ سم ندي غټ کړي. په خوشې خبره مو وهلي دي. خوږه خبره موندنه کړې. سمه لاره موندنه ښودلې. او، اوس اغوئ ته ښه او بد یوشی ښکاري. زه ویمه دا مرض به ورک کوو. په مشوره، په...

کریم لیدل چې ملک د پخوا په شان په خبرو ځان خلاصوي. غږ یې کړ:

– ښه، ته څه وایې چې پوډري ته ووايې پوډر مه وه اغه یې پرېږدي؟ یا غل غلا پرېږدي؟ ای! مونږ څه شی دی مونږ کنه نو؟

سخت دی؟ نه. کومه دی؟ نیم جومات ډک ندی.

ډېرود کریم خبره تایید کړه. ملک شونډې کېکاږلې. لاس یې جگ کړ:

– صیې شو، صیې شو. غوږ ونیسئ! تاسې نو دسې مه کوئ چې د هرچا هره خبره ومنئ! او، گورئ! دا دنیا دوه مخه ده. یوه خوا خوشالۍ دي. بله خوا سختۍ. او، زه گورمه، کلي کې اغه خلک ډېر شوي چې ننگه سختۍ ویني. هرچېرته پسپس پسپس.

او، خلک د ژوند په زاره کې. او، چې بې زاره شوه بیا هر کار کوي. امدسې نده؟

کریم فکر وکړ چې ملک دلیل نه لري. ځکه تورونه لگوي. غټ لاس یې پورته کړ. ویې ویل:

– ای ای! ای خبره کومه. څه ته وایه! کلي کې کوم ښه کار شوی چې سړی یې یاد کي کنه نو؟

– ولې په سرک مو کرېر وانه چوه؟ او، د لیسې امر مو وانه خپسته؟ او، ټولې بدۍ مو ختمې نکړې؟ امداسې کال، سېکال.

کریم په لوړ غږ وپوښتل:

– ښه، دا وایه چې ناروا ورسره ختمه شوه که نه؟

ملک موسکۍ شو. ویې ویل:

– یو دم خو نه کېږي، وه د خدای نېکبخته.

کریم نه پرېښود:

– ای ملک صیب ای! په شمه دېگ مه پخوه! سم غټ غټ لرگي تې لاندې که کنه نو!

ملک سروڅنډه. ویې پوښتل:

– نو ته څه وایې چې ټول ورپته کو؟ دا اینسانان...

کریم د نبي لاس د پنجې په خوځولو هغه صبر کولو ته وباله. ویې ویل:

— یوه پوښتنه، یوه پوښتنه. چې لاس دې د جوړېدو نه وي. او مرض یې ام بدن کې تیتېږي. څه کوي؟ پرې کوي یې که نه؟

د خلکو زور شو. ملک ځواب نه درلود. تاو راتاو شو. وروسته یې گوته په گواښ و خوځوله. ویې ویل:

— ای چې زه ملک یمه، اېڅوک د چا د وژلو څه، د چا د رټلو واک نلري رټلو. او، پوه شوي؟

کریم په گوندو شو. ناستو خلکو ته یې مخ کې. نری شونډې یې و خوځولې:

— امدا ده چې خبره وړانده کړه نو. دا څنگه چل دی؟ اغوی زموږ بچي په نشو اړوي. زموږ په ناموس لپ ندي. په شپه کې چې په

لاس ورشو ام مو شکوي، ام مو وژني. موږ یې د مخنيوي واک نلرو؟ ملک صیب! ته زموږ پلوی یې که د اغوی پلو؟

ځوانانو هررر و خندل. ملک تک سور شو. ویې ویل:

— ای کریمه ای! دا ته وایې ته؟ او، که څوک خبر نه وي، زه خویمه. دا کلی چا خراب که؟ تا. تا الکان بې لارې کړه. هرچېرته ښځه

ښځه شوه. او، دولت د بل کلي اړیکیان راو لېږل. لکه د مور مېړونه راته کوڅو کې گرځي. او، چې نور دې څه وړانې په زړه کې دی؟

مگر پام کوه! زه دې وینمه. ځان راباندې مه خرابوه!

کریم غټ سر کوږ کې. ننوتې خوله یې و خوځېدله:

— ملک صیب! تور مه لگوه کنه نو! هر څوک سترگې لري.

ملک غږ لوړ کړ:

— غم دادی چې نه یې لري. که نه، لیدلي به یې وه چې ته خو بچي نلري. او، د نورو بچي کندی ته غورځوي.

په شاته قطار کې چا پخو هل. د کریم له چټک پاڅېدو سره چوپه چوپتیا شوه. رنگ یې تک سور اوښتی و. سترگې یې د ملک په

څېره کې خښې وې. ننوتې خوله یې رېږدېدله. وینه یې شېبه په شېبه په جوش راتلله. یو دم یې شا واړوله. تېز ووت. څو تنه

ځوانان هم ورپسې شول. یو سپینږيري غږ کړ:

— ښه دې وکړه ملک صیب! ده سره امدسې ښایي.

کریم د مسجد د دروازې مخ ته په کوڅه کې ودرېد. زړه یې ډک و. سایې تېزه تېزه اڅېستله. ځوانانو ته یې مخ کړ:

— مشر امداسې وي؟ ماته به ام نن سبا کې خدای اولاد را کي کنه نو. مخ به یې تور شي.

ځوانانو سرونه و خوځول. خو ده په خپل بخت باور نه درلود. ستونی یې تنگ تنگ شو. چرچرکانو چیغې وهلې. تابه ویل په دوی

کې هم کومه پېښه شوې ده. په کریم بدې لگېدلې. لکه په مغزو کې چې یې ستنې وهي. نری شونډې یې ورپولې:

— ای! ما بده خبره وکړه؟ څوک غواړي چې اولاد یې پوږي شي؟ آ؟

ځوانان غلي وو. کریم خپله لنډه بیره په موټي کې کلکه و نیوله. ویې ویل:

— ای! په خدای چې دا کلی ښه ونه څنډې کنه نو، داح، که سم شي.

امام تعویذونه راوړل. ویې ویل:

— هه واخله! په مټې پسې دې وتړي! الله پاک به خیر کي. کریم اوستاذه! خفه کېږه مه! ورو نه ام غوصه کوي.

کریم پنځوسې له جېبه واېست. گردې سېمې یې له قهره وپړسېدلې. ویې ویل:

— ماغزه مې ورته سرچپه شوه مولا صیب. خو ما ویلې مشر دی. پرې مې ښوده کنه نو.

— ښه دې وکړه. الله تبارک تعالی به یې اجر در کي.

امام پیسې په واسکت و منډلې، روان شو. خو د کریم غصه نه کمېدلې. ساړه اسویلي یې کول. ډنگر دوست محمد له مټې و نیو. له خلکو څخه د لېرې کېدو په ترڅ کې وپسېد:

— ری مه وهه او ستاذه! سبا به که خیر وي، هر څه سم شي، هو.

د دوست محمد په خواخوږۍ د کریم سترگې نمجنې شوې. تعویذونه یې د تخرګ په جیب ننوېستل. په ډک ستوني یې وویل:

— هه، سبا به ټکه راپرېوځي څه؟

دوست محمد شاوخوا وکتل. کاغذ یې غلی په لاس ورکړ. خپله له نورو ځوانانو سره په تیارې کې ورک شو. په کاغذ کې لیکل شوي وو «قدرمنو ورونو! کلی پرېږدئ! چې ژوبل نشئ» کریم په زړه کې خوشحاله شو. لېر تر لږه د غوز حمتونو خويي نتیجه ورکړې وه. روزل شویو کسانو یې په کلي حمله کوله. ښه دا وه چې دا هر څه هغوی په خپله کول. دی نازیې ته وزگار و. مگر له دې سره سره یې اندېښنه هم وه، چې پرته له ده به کار خراب شي.

○○○○○○○○○○

د کریم یوه پښه په کوټه او بله یې د دلاور څنگ ته په حویلی کې وه. شپه چې هرڅومره پخېدلې، دده حوصله کمېدلې. بل مستري یې پیدا نه کړ. خو دلاور لاهم کار نه پرېښود. د هغه له هر غږ سره د کریم امید پیدا کېده چې موټر به جوړ شوی وي. خو دلاور به یا ځان ته په قهر و، یا به په تېلفون کې له خپلې مېرمنې سره غېږېده. د کریم ورته غوښي زیږېدل، چې په خوشې خبرو وخت ضایع کوي. په حویلی کې کوز او بروگرځېد. نازیه کړۍ کې ولاړه وه. ویې ویل:

— وی، خدای دې تبا کي! که اغه صیب منصب ماطل کړی نه وي، سړی به دې ولې واهه؟

د کریم ايله اوس پام شو. په زړه کې یې تېر شول «کاش چې امغه وخت مې ډگروال صیب ته تېلفون کړی وای. که پولیسو نه یې خلاص کړی ومه» شمېره یې په وړوکی تور تېلفون کې پیدا کړه. زنگ یې وواهه. ټوله کیسه یې ورته وکړه. هغه وویل:

— دا چې دې مخکې ویلي وو. زه دغه دقیقه خپلې وظیفې ته راوړسېدلېم. دادی بېرته حرکت کومه. سهار پینځو پورې رسېږمه. اول شفا خانې کې اغه سپینږیری گورمه. که روغ و ښه تر ښه. که نه، کلي ته درځمه. خپل موټر کې دې راوړمه.

نازیې خبرې اورېدلې. پېرې شونډې یې کېکاږلې. سوړ اسویلی یې وکړ. د کریم مړاوی غږ ووت:

— نه ډگروال صیب، بیا ناوخته کېږي کنه نو.

— توکل په خدای! ډاکټرې خو ویلي سبا غرمې پورې وخت شته. ته تر اغو خپل کوشش وکه! زه ام درځمه.

کریم ډکې سترگې نازیې ته واپړولې. هغه له کړۍ څخه لاړه. دلاور وایکم پطرو ل بېرته وتاړه. غږ یې کړ:

— سلف ووهه لالا سلف!

کریم له سوړ اسویلي سره موټر ته ننوت. کیلي یې تاوه کړه. د ماشین غره رار وخت. دا غږ ورباندې دومره خوږ ولگېد تا به ویل د نجات د پرېښتې غږ دی. ايله یې غږې سست شول. نازیه بیا کړۍ ته راغله. ساعت لس باندې دوولس بجې ښودلې. دلاور ځان ته په قهر و چې ولې یې اول د وایکم پطرو ل شکېدلي سیم ته پام نه شو. له موټره ووت. غوړ لاسونه یې په لټه وسولول. کریم ښځې ته نژدې ورغی. ویې ویل:

— ځان تیار که!

د شاله خوا یې د دلاور غږ واورېد:

— نیمه شپه کې تگ خطرناکه دی. آبله شپه یې سړی د موټر سکيل دپاره وژلی و آبله شپه.

— نه، زما مخې ته دې راشي کنه نو. په موټر یې خمیره کومه که نه.

—پہ بل غم وانہ ورې بل غم۔

— نه...

نازیبی غز کہ:

-وی رښتیا وایي. سهار نږدې دی. لږ به صبر وکوچې شه کېږي؟

د دلاور کورته بیرپه وه. تېز ووت. شېبه پس کریم کوټې ته راغی. د نارنج تازه بوی یې احساس کړ. نازیه سمه تخته ملاسته وه. په خېټه یې لاس واهه. گرد مخ یې له درده گونجې شو. ژر ژر یې سا واخېستله. لکه ستومانه چې وي. کریم پښېمانه شو چې ولې یې دهغې په خوله دلاور پرېښود. که تگ ته ضرورت پیدا شي؟ په قاب کې یې د زېښنل شوي نارنج ټوټې ولیدلې. ویې ویل:

— گېډه دې ورسته کړه کنه نو. دونه ډېر مه خوره!

نازيې ځواب ورنه کړ. په دېوال پسې نښتي تلوېزون ته يې کتل. هلته خارجي ډرامه وه. د گوډۍ په څېر بڼايسته نجلۍ د پلار د تداوي لپاره له مينې تېره شوه. له بېوا شتمن سره يې واده ته غاړه کېښوده. کريم نازيه له ډرامې نه منع کوله. باوري و چې د هغې اخلاق خرابولي نه شي. خداى خداى يې کول چې د پخوا په شان ورته ويده شي. هغې بې له مخ تاوولو غږ کړ:

— وى، خدايه، کښه کنه!

کریم ویو بنتل:

—تہ خنگہ یی؟

-وی، اوسه پوری خوشه نشته.

کریم دھوسایی سا واخېستله. وړاندې ورغی. ویي ویل:

- شپه کی دتلو پزون آواز لري ځي. خلک به وایي مولا نورو ته مسلي کوي خپله حملي کوي.

-وی، توبه! دا ام خان ته مولا وایی.

کریم موسکی شو. هغې په رېموت کې د غږ د تپتولو تنی کېکاږله. دی یې څنگ ته وغځېد. ورسره په ګډه یې ډرامه کتله. خو کله کله به یې سترګې وړاوولې. د هغې له څېرې معلومېدل چې پخه وینه ده. ډرامه خلاصه شوه. تر خبرونو مخکې موزیک راغی. هغې رېموت جګ ونيو. تلوېزون بند شو. دی ویسېد:

— خوب در غی؟

هغی سر و خنډه ده یی په تنډی ورغوی کېښود. نرم یی په وېښتانو وښویاوه. هغه ورتاوه شوه. ویی ویل:

- وی ح، سمہ تختہ می ملا شخبری.

— سترگی پتی کہ کنہ نو!

- وى، الا، وېر بېر مه چي په خوب کي شه ونشي.

هغې کړکۍ ته وکتل. په حويلۍ کې تپه تياره وه. د مېړه لاس يې کلک ونيو. کريم ډاډه ورکړ:

—مه وپرپزه! خير و خيريت دى.

نازيي سوڀر اسوڀلي وکړ. کريم ددې لپاره چې دهغې فکر بدل کړي وويل:

- هو رښتيا، ته خو سمه زمرۍ يې كنه نو. په ياد دې دي؟ اغه دالېز كې مړك؟ هههه، ټوله ورځ كوټه كې بنده وي.

نازیہ موسکی شوہ . سری سی و خندہ :

- وی مه وایه! خدای دې د توپ نښه کي! تشناب نیولې ومه...
دواړو کټ کټ وځنډل. نازیې پېرې شونډې ورپولې:
- اغه وخت موبایل خدای وهلی ام نه و.
کریم یې بیا په تندي ورغوی کېښود. تر خټه یې کش کړ. نازیې سترگې نرمې پټې او بېرته لڅې کړې. کریم وویل:
- ښه وختونه وو کنه نو.
نازیې سرو خوځاوه. د کریم غږ بیا ووت:
- اغه اول وار چې مې هوټل ته یوولې وې.
- وی الا، امغه وه. بیا مې چاینکي ونه خوړه.
نازیې سترگې پټې کړې. کریم یې پرله پسې په سر لاس تېر وه. ویې ویل:
- اغه وخت مې ستایو عادت ډېر خو ښېده کنه نو.
نازیه په پټو سترگو موسکۍ شوه. ځان یې بېرته ستونی ستغ کړ. د کریم مخ ته وتې غټه زنه و خوځېدله:
- په خبره به چې پویه نشوې لاره به دې بنده کړه «څه دې وویلې؟ څه دې وویلې؟...» ما به قصدن نه ویلې. ته به مې مټې پسې
ونښتلې. خو چې مې ویلې نه وه نه دې پرېښودمه. بېخي د وړکیانو خوی دې وکنه نو.
د نازیې غږ په پټو سترگو ووت:
- وی اغه وخت ته نه په قارېدلې کنه. اوس خو...
کریم سترگې کړې کړې. ویې ویل:
- اوس لکه چې شین مخ گرځې. خو ځواني وه، مستي وه. طانې کترې نه وې. بې غمي وه کنه نو.
نازیه په خوب کې وځړېدله. کریم لاس نرم په خټه ور کېښود. لکه پلاستیکی توپ شخه او ښویه وه. له نیا شخه یې اورېدلي وو
چې مور او پلار په خټه لاس وهي د ماشوم خوښېږي. ده هم لاس ورو ورو وگرځاوه. یو دم د لاندې له خوا تېلو هل شو. ده ژر لاس
جگ کړ. غږ یې ووت:
- اووا، هه هه
په خټه کې غوټه وه. کریم د سپرې په دود لاس جگ کړ. نرم یې کېښود. وپسېد:
- اح! ودې خوړل؟ ته ما وهې آ؟ هه هه.
کریم گوتې په غوټه ځای نرمې وسولولې. وپسېد:
- میر حمزه! ای زویکېه؟ دا دې منونې لاس دی که منونې پښه؟ آ؟ ای! ډېره یې مه شخوه! ژوبله نشي کنه نو. ستا وطن کې خو
ډاکټر ام نشته. څنگه به کوو کنه نو؟ هه هه.
د وزې بنگ بنگ او د چرگانو کغ کغ راغی. کریم د کړکۍ ښیښې ته ودرېد. د سترگو د پاسه یې لاس څپره کړ چې حویلی ښکاره
شي. د وزې تور بدن یې تر انار لاندې ولید. ولاړه وه. تاوه راتاوه شوه، پرېوتله. کریم بېرته راغی. داسې وغځېد چې سريې د
نازیې له خټې سره برابر وي. هلته اوس غوټه نه وه. ده په هماغه ځای لاس کېښود، وپسېد:
- میر حمزه! ای اورې! ته ما پېژنې؟ زه څوک یم؟ امغه یم چې خوب کې مستي در سره کومه. غېر کې دې نیسمه. ستا ورې
ورې چاچۍ، ستا تنکۍ، تنکۍ پاپۍ چې مچومه. په یاد دې شو؟ هو، غضب شپې دونه لندې دي. دستي وینس شمه. کوشش

کومه، بېرته خوب نه راځي کله نو. بيا نو زړه مې خپه شي. په اوږدو کې بڼه وژاړمه. اې اورې؟ خلک وايي په ژړا زړه تشېږي. زما خو نه تشېږي.

د کریم ستونی ډک شو. یوه شېبه یې خبرې بندې کړې چې آرام شي. خو د زړه تنګوالي یې نه کمېده. اوښکې یې وڅڅېدلې. په سترګو یې ورغوی تېر کړ. وپسېد:

— اې بچیه! ډاکټره وايي ته البته پاڅاب یې. زړه مې ډېر درته ځورېږي کله نو. څه وکمه؟ اېڅ مې په وس ندي. کریم سلګۍ ووهلې. ویې ویل:

— وه گرانه میر حمزه! وه زما دلته و شپو یاره! وه زما د اوږدو ورځو درده! خدای شته زړه مې ستا لیدلو پسې چوي. اې زویکيه! سترګې مې په انتظار انتظار مرضي شوې. سوی کوي. وېرېږمه چې ستا تر لیدو مخکې ږنډې نشي. اې! هر څه لرمه هر څه. یو تانلرمه. راشه په خیر کله نو! د ټولو مخ کې غاړې واچوه! چې د بدبخته نوم رانه لرې شي. چې د خلکو د زړه سوي نه خلاص شو کله نو.

سپو و غپل. زه بیا و ښکېدله. کریم په سترګو سولولو حویلی ته روان شو. شاته نازيې هر څه اورېدلې وو. اوښکې یې یو دم لکه ناوه و بهېدلې. په حویلي کې وه بیا پاڅېدلې وه. په کوڅه کې خلک غلي غلي غږېدل. کریم غوږ ونيو. غږونه لېرې شول. دی نه پوهېده چې نور علي دوی دې که هاغه د ماښام نا اشنا کسان. سپیان غلي شول. وزې هم ځان برابر کړ چې پرېوځي. دا وخت له کوټې څخه د نازيې وار خطا غږ راغی:

— وی، الا، وی، الا خیر! وه خدایه خیر! اله سړیه!...

د کریم زړه و ښوید. منډه یې واخېستله. نازیه نېغه ناسته وه. په خټه یې لاس تېروه. د مېړه په لیدو یې وویل:

— وی، اله سړیه! میر حمزه میر حمزه! اله خدایه خیر!

کریم وپوښتل:

— څه خبره شوې؟ ولې؟

— اله ډېرې لغتې وهي. وی، خدایه څه وکمه؟

— ته آرامه شه! سمه خبره وکه کله نو! دې کې نو څه خبره ده؟

— وه خدایه، دا څنگه سړی دی؟ گوره گوره! اح، اح، دغه ځای دی. اله خیر کې خدایه!...

د خټې هماغه ځای یې ښود چې کریم ورباندې لاس ایښی و. ده غوښتل هم ښځه آرامه کړي او هم له مشکل څخه خبر شي.

شونډې یې و څوڅېدلې:

— خو میر حمزه څوڅېږي. ته نو ولې ورته خفه یې؟

نازيې غږ جگ کړ:

— وه خدایه! تا وانه ورېدل؟ ډاکټرې څه ویلې؟ دا وخت کې ماشوم آرامه وي.

— آرامه وي؟ ماشوم چې ژوندی وي خو پښې به وهي کله نو.

— وی، ته غلی شه! زرکوه د هاب کا کا دایه اینږور راوله! زرکوه! اله اله...

کریم چټک ووت. په لویې کوڅې کې یې وروستی دروازه وټکوله. نا اشنا موټر د کوڅې خوله بنده کړې وه. کریم په تعجب ور

وکتل. د موټر د خاوند په مقصد پوه نه شو. د چینایانو غوندې د گردو وېښتانو ځوان د کور دروازه خلاصه کړه. کریم ورسره

ننوت. په موټر کې وینس سړی نیغ کېناست. شېبه پس کریم یوازې راووت. د موټر سړي سرتیت کې چې معلوم نه شي. دی په تېزۍ کورته راغی. نازیبې ته یې کړ:

— اغه وايي پروا نکوي. خو چي پرده ونشکېږي. اوبه په ماشوم وچې نشي.

نازیبې ژر ژر سر و خوځاوه:

— وی. ډاکټرې ام امداد ویلې.

— څنگه شو؟ غلی دی؟

— نه، موټر چالان که! اله زړکوه چې څو! سازمان ته ام غږ که!

کریم منډه واخېستله. تر پردې لاندې په کوټې بند پسې ځوړند واسکت یې واغوست. کیلي یې تل په باندیني جېب کې اېښودله. اوس هلته نه وه. سخت وار خطا شو. لاندې فرش یې وکوت. نازیبې غږ کړ:

— وی. څو نه وخت دې تېر که!

— د موټر کیلي نه پیدا کېږي. تانده لیدلې؟

— وی. الا! ماسره څه کوي؟ د لاوړ وړې نه وي.

— نه، اغه بېخي شترینګ ته ناست ندی.

کریم ټوله کوټه وکتله. سر ورباندې وگرځېد. تېز موټر ته لاړ. هلته هم نه په چوکۍ پرته وه، نه یې د پښو په ځای کې پیدا کړه. خپل بخت ته یې کنځلې وکړې. بېرته کوټې ته یې منډه واخېستله. ویې ویل:

— راکه وځو! د چانه به موټر واخلمه.

نازیبې غلې وه. په خپته یې لاس تېرو. کریم په قهر شو:

— پاڅېږه کنه نو! څه ته ناسته یې؟

هغې په آرامه وویل:

— اوس خو غلی دی. په لمنه مې ام اوبه رانغلې.

کریم هم لږ آرام شو. ویې ویل:

— څه ورک یې که! څه چې څو! چې ناوخته نشي کنه نو.

نازیبې سروڅنډه:

— وی. شپه ده. چرته ونه ولېږمه.

— بڼه ته ودرېږه! الله د کوڅې خوله کې نا اشنا موټر دی. که د کلیوالو وي رابه یې ولمه.

نازیبې له لاسه ونيو:

— وی. نه نه. اغه به څه رقم خلک وي؟ نیمه شپه ده.

— نو څنگه کوي؟

— څه ته ویده شه! زه به ناسته یمه. که څه خبره وه جگومه دې.

— اسی نو بیا ته سمله کنه نو! د وهاب کا کا اینږور ویلې چې مور ناراحته وي ماشوم ام ناراحته کېږي.

کریم بالښت ته شخه تکیه وکړه چې خوب ورنه شي. نازيې يې په زنگون سرولگاوه. ده يې په تندې ورغوی کېښود. نرم يې په وېښتو وښوي او ده. همدا کار يې په ځلونو ځلونو تکرار کړ. يو وخت تر نازيې مخکې دده بانه ورغلل.

○○○○○○○○○○

سهار له کوڅې څخه د غواوو، وزو او مېږو رېښه راغلې. بوی يې فضا نيولې وه. چوپان نارې کړې:

— های های! مالونه راوباسئ های!

کریم ښځه کېناست. په انگرې کې سپینه رڼا وه. زړه يې وښويده. ژر يې نازيې ته وکتل. هغه دېوال بېخ ته پرته وه. ورپوې يې کړ. سر تر پښو يې وڅېړله. د هوسايۍ سا يې واخېستله. کمپله يې ورباندې واچوله. په حويلۍ کې انار ولېږېده. وزې له رېښو سره زور و نه وهل. کریم واسکت او کوټه بيا ولټول. د موټر کيلي پيدانه شوه. دباندې ووت. ښځه شمال لگېده. موټر ته له رسېدو سره ځای په ځای ميځ شو. کيلي په سوېچ پسې ځړېدل. له عمیق تنفس سره يې مخ بېلې خواته واپړاوه. بېگه يې باور درلود چې کيلي يې اېستلې ده. ځکه يې سوېچ ونه کوټ. ځان ته په قهر و چې ولې په خپل باور شک نه کوي؟ ولې همدا يوه غلطۍ په وارو واره تکراروي؟ وزې رېښه وېلې. ده يې غړوندې په زوره واېست. هغه له درده وچونگېدل. دروازې ته يې منډه کړه. په لويه کوڅه کې درمې د پښو په دوړه ننوتله. په زور ځادر کې تاوېدنگر ځوان په لرگي ځمکه ټکوله او نارې يې وېلې:

— هرررر! پسا پسا! هئ خدای دې مړه که! په وړو دې زور رسي. مړ سترگې! های های! مالونه راوباسئ مالونه!

کریم غږ کړ:

— توپانيه! درغله کنه نو.

طوفاني په دوړو کې شاته وکتل. سپینه خولۍ يې په خپرو زېره شوې وه. تر لاندې يې بېر سر وگراوه. ويې ويل:

— ومې ليدله څه! هرررر! هات!

کریم کور ته ستون شو. ډک سطل اوبه يې د موټر څنگ ته راوړې. لته يې پکې لنډه او ښه پنډې کړه. موټر يې پاک و مينځه. د شپې پردې څنډه يې جگه کړه. نن يې کارگر رخصت کړي وو. لمر ورباندې تود ولگېد. د لاس سور ساعت ته يې وکتل. اوبه بچې وې. د صاحب منصب هم هېڅ احوال نه و. تېز کوټې ته ننوت. ويده نازيه يې له اوږې و خوځوله. ويې ويل:

— مخ اولاس دې وکه چې څو کنه نو!

هغه يوه شېبه غلې او چورتې شوه. ټول پام يې خپلې خېټې ته و. وروسته يې سر و خوځاوه. کریم چټک ووت. تر پردې هاخوا نوي کور ته ودرېد. د هغه لينده ډوله کړکۍ، لينده ډوله پيکونه ښاېسته ښکارېدل. په زړه کې يې وويل «ای خدايه! ما ورته په ډېر شوق جوړ کړی کنه نو. ته مې دوعا قبوله کړې!» په لينده ډوله پلگيو ودانۍ ته وخوت. هر چرته وچه مصالحه پرته وه. ټولې دروازې سالون ته وتې وې. د ښي خوا کوټې ته لاړ. د لرگيو تختې او د سمنټو تشې بوجۍ يې حويلۍ ته واېستلې. له تاكاي، څخه يې بېلچه سالون ته راوځېړوله. وچه مصالحه يې په کراچۍ کې اچوله چې ټېلفون يې وترنگېد. سترگو ته يې پورته کړ. د صاحب منصب شمېره وه. غوږ ته يې ونيو. له هغې خوا غږ راغی:

— الو! کریم! استاد! غم مکه! سړی د مرگه بچ دی. زه دلته نژدې غونډۍ سره يم. کلکه تلاشي ده. چې ولې؟

— څه شی لټوي؟

— نه پوېږم. ښه څه، ځانونه تيار کړ! زه زرد در رسېږم.

کریم په بېلچه مصالحه ټولوله. ډکه کراچۍ يې په حويلۍ کې تشه کړه. اوس يې په لوتکه د دېوال پلستر ته اوبه ورکولې. نازيه راغله. زرغون کميس يې له تور ټيکري او تور پرتوگ سره ښه ښکارېدل. په کړکۍ کې يې د موټر کيلي وليدله. غږ يې کړ:

- وی دادې خدای د تیږې لاندې کي! چېرته وه؟
- پیدا مې کړه نو، ته یې څه کوي؟
نازیې ته خندا ورغله. سړيې وزنگوه. غږ یې ووت:
- بیا چېرته ښکاره پرته وه؟
- نه، ښکاره پرته وه. دې ته ضرورت ام نشته. اغه ډگروال صیب موږ خپل موټر کې وړي.
نازیه تازه شوه. کریم جارو شروع کړه. ویې ویل:
- ته لرې! چې کوټه زر جوړه کمه. بیا وخت نه پیدا کېږي کنه نو.
ښځه په پاک شوي ځای کې ودرېدله. ویې ویل:
- وی خدایه، زور او نوی کور چا راوړی؟ مډا چې په خیر سره وي.
کریم له پخوانه په زړه کې ویل که ماشوم یې اول په زور کور ننوځي نو پاتې به نه شي. خو دا اندېښنه یې له نازیې پتوله. هغه لکه خبره چې وي. ویې ویل:
- توږی، مې ویلې شگون د سوري ماردی. لاس مکوه چیچي دې نه. وی داغې سل روپۍ په مادي. اخیرت کې به یې غواړي.
نازیې سوړ اسویلی وکړ. بیا یې پېرې شونډې ورپېدلې:
- د کاکا ښځې نه مې ام یوه کاسه شودې اخېستې وې. اغسې پاتې شوې. د مامونې بابۍ خلور هڅۍ ام راباندې دي.
هغه موسکۍ شوه:
- وی الا! مرغه څه بلا. پخواني قرضونه رایاد شوه.
کریم وخنډل:
- هههه، شگون د سوري ماردی. لاس مکوه، نه دې چیچي.
نازیه مړاوې شوه:
- وی ټوله شپه مې گډوډ خوښه لیدلې. خدای دې ښه کي!...
دروازه وټکېدله. کریم خوشحاله شو. ویې ویل:
- اغه دی ډگروال صیب بېچاره راغی.
جارو یې وغورځوله. تېز لاړ. هلته د اوږدو وېښتانو ځوان سانیولی ولاړ و. ده وپوښتل:
- خیریت دی غلامه؟ دننه راځه! چای به وسکې کنه نو.
- پیره! کولمې مو وشکېدلې. په ټپلو هلو مو راوستی. راته کنکشن یې که!
کریم سرواېست. په لویه کوڅه کې د غلام څڼور ورور بختیار د جیگري کرولا په ډالې پروت و. لاس یې جگ کړ. ویې ویل:
- چیراغونه چالانه پاتې وه. هت تر سبا. چارج یې موکمل وهلی. ابا مې په پرونه درېږي چې تاسې ماشین جام کړی.
کریم خپل موټر واېست. د لویې کوڅې په پای کې هماغه ناشنا کسان بیا روان وو. کریم غلام ته مخ کړ:
- داد چا مېلمان نه دي؟
- د جبار کسان دي پیره.
- نو دلته څه کوي؟

غلام له اوږدو اچولو سره خوله ویته کړه. موټر چالان شو. ده خپله سراچه بېرته راوستله. له زور کور څخه یې فرش او بستره په اوږه واړوله. نازی په زینې ناسته وه. په خېټه یې لاس واهه. کریم فرش او توشکه په کوټه کې وغږول، راووت. نازی یې وپوښتل:

— وی اغه سړی څنگه نه رارسېږي؟

کریم د لاس ساعت ته وکتل. د شنې پردې هاخوا غږونه شول. چادري کړې بڼې په زړې ودانۍ ننوتلې. یوې نارې کړې:

— ای خلکو! چېرته یی؟ کریم لالا! نازی وړېندارې!

دی له شنې پردې تېر شو. ځواب یې ورکړ:

— آ، آ، دادی دلته یو.

چاغکۍ خور یې د شنې چادري مخه جگه کړې وه. له دهلېز څخه بېرته دالان ته راووتله. په جگ غږ یې وویل:

— دا ټول وایي موږ ام څو. ځایېږي؟

شاه زمان او دلا ورپښه نیولي حویلی ته ننوتل. کریم سروڅو څاوه:

— دوه موټره دي.

نازی یې درانده گامونه واخېستل. ویې ویل:

— وی زموږ کور څنگه گډوډ دی.

کوټې ته ننوتله. د بالښتونو او توشکو په سمولو لگیا شوه. کریم مرستې ته ورغی. د باندې هاجرې کاغذ ته کتل روانه وه. شاه

زمان ورڅخه واخېست. ویې لوست «قدرمنو ورونو! کلی پرېږدئ! چې ژوبل نشئ» سترگې یې تېرې شوې. ویې پوښتل:

— دا چا درکه؟

هاجره وډاره شوه. ژر یې کوڅې ته گوته ونيوله:

— هه هه، الته پروت و.

هغه دهلېز ته وټښتېدل. دلاور موټر ته تکیه کړې وه. شاه زمان کاغذ په لاس ورکړ. په خپل برابر غږ یې وویل:

— ای! دا د جبار کار نه اوسي. کسان یې کوڅو کې کته پورته کېږي.

د دلاور له خپرې سرخي ورکه شوه. اوږده زنه یې وخوځېدله:

— خو کریم لالا ته ووايه! که صیب منصب راغی بیا ځي کنه.

شاه زمان کاغذ بېرته واخېست. ویې ویل:

— ورشه په دې بانه یې راوله!

یوه دقیقه پس کریم د دواړو مخ ته ولاړ و. شاه زمان کاغذ ورکړ. کریم وکوت. موسکۍ شو. ویې ویل:

— دا؟ دا دونه خبره نده.

هغه لمړته وکتل. وخت په منډه تېرېده. خو د صاحب منصب درک نه و. دلاور د شاه زمان لاس کېکاږه. هغه ستونۍ پاک کړ.

شونډې یې وړپېدلې:

— ای لالا! موږ ته اجي صیب ویلې که ته د ښار ځمکه ورکړې.

کریم ته د ورور له خولې دا خبره عجیبه ښکاره شوه. ننوتې خوله یې وخوځېدله:

— اجي رسول؟ دا څنگه سړی دی کنه نو؟ چې ومې ویلې نه یې درکومه خونه یې درکومه.

دواړو ورونو سره وکتل. دلاور سرور پاندې کړ. اوږده زنه یې وخوځېدله:

— موږ ته یې راکه موږ ته!

— دا دې لابله! اغه خوڅه خامه خښته نده چې څه خیر دی. د څو سوه لکو مال دی کنه نو.

دلاور ورمپرکوږ ونيو:

— څنگه ورته ووايو؟ موږ ورته زښت ډېر ضرورت لرو ضرورت. لکه اینجن موبلاینو ته.

کریم پوه نه شو. یو قرار یې کتل. د دلاور غټه زنه وخوځېدله:

— دسې چل دی چې موږ د...

شاه زمان مداخله وکړه:

— اجي صیب رسول ته یې ورکوو کنه. انډیوال دی.

دا ځل کریم کټ کټ وخنډل. ویې ویل:

— کښه خوار شې کنه نو! انډیوال دی. اغه تا غوندې سړي ته والیکم نه وایي. هه هه.

— ولې نه؟ په تاریخ کې این شازاده گانو د غریبانو سره دوستي کړې. د اورډن عبداللہ د فلسطینې مهاجرې سره دوست نه و؟

رانیایا چې نومېدل. چې بیا یې ورسره واده وکړ. اجي رسول ډېر ټینگ شو. ما ویلې څه تانه به یې موږ واخلو. اغه ته به یې ورکو.

کریم ته بحث جالب نه و. د ټلېفون ساعت ته یې وکتل. په آوازیې وویل «دا ډگروال صیب څه شو؟» شاه زمان ته یې مخ کړ:

— ستاسې ماغزه خراب شوي کنه نو. د ورور نه یې اخلئ، پردي ته یې ورکوئ. دا څه شی شو؟

— داغه ډېره خوښه شوې ده. وایي هر څنگه چې کېږي د کریم اوستاذ نه یې اخلمه.

دده ماغزه وخوټېدل. څېره یې بدله شوه. گردې سږمې یې وپرسېدلې. ویې ویل:

— ورته ووايه چې قیامت ته صبر وکړه!

— پیسې درکوي، خوشې خويي نه اخلي.

د کریم د مخ پوستکي له قهره کش شو. خپلې چې پښې ته یې اشاره وکړه. ویې ویل:

— دا گوره! ما په دغه قیمت گټلې ده. تنکی الک و مه گیلکاري مې کوله. غټانو سره مې تیرې لگولې. سل واره زخمي شوی یمه سل واره. اخبر ابادنې سمه درغنه وولېدله. ټول عمر گوډ شومه. اوس یې اجي ته ورکمه، څه دی چې داغه خوښېږي کنه نو.

ولې زه د ښه شي لایق نه یمه؟ زما ام د خلکو ډېر شیان خوښېږي. چاته خو مې ندي ویلي چې رایې که.

دلاور غږ کړ:

— انډیوال دې درکړې ده. پیسې خو دې پې ندي تللي پیسې.

— څنگه ندي تللي؟ خبرې، که اسې گډ یې؟ اوه منزله پلازا ورته چا جیگه کړه؟ بل بېلډینګ مې په ټپکه نیولی و. الته مې گټلې په دې مې لگولې. پینځه میاشتي یې د مزدورانو تنخوا ما ورکوله. په بدل کې یې دا ځمکه راکړه. هو، کولی یې شو قیمته یې خرڅه کي. زما پیسې را کي. خو اغه ام نرسړی و کنه نو. په انډیوالۍ کې یې د پیسو ایساب نه کاوه. خدای دې وښيي.

هغه تور ټلېفون غوږ ته ونيو. دلاور شاه زمان ته وپسېد:

— ما ورته اصلي خبره کوله. تا پرې ښودمه.

هغه ټپغې سترگې کړې کړې:

— بيا خو يې په ټوپک ویشتلې. کمقله!

د کریم غږ ووت:

— الو! ډگروال صیب! ته چېرته يې کنه نو؟ په موږ بېخي ناوخته شو.

صاحب منصب په دسمال د پزې وینې پاکولې. د نظامي جامو گډېوان يې تک سور اوښتی و. موټري يې گېر ته واچاوه. په آینه کې يې شاته وکتل. وسله والو اشاره کوله چې تېز ځه. په ټلېفون کې يې وویل:

— ځه ورک يې که! دلته وسله وال مې نه پرېږدي چې درشمه.

— دریشي دې ځان کې ده؟

صاحب منصب د «هو» ځواب ورکړ. کریم حیران شو. ويې پوښتل:

— ولې کنه نو؟ دا څوک دي؟

— زه يې څه پېژنم. ای وروړه! نه کېږي نو. که ښار ته راغلې زنگ راته ووهه!

ټلېفون بند شو. کریم تېز کوټې ته ننوت. ويې ویل:

— خورې! راځه چې ځو! ډگروال صیب نه راځي.

نازیه پوه نه شوه. مېړه ته يې حیرانې کتلې. کریم له الماری څخه جواز سیر واخېست. نابېره ډزې شوې. ټول يې هک پک کړل. په منډه دالان ته ووتل. کریم نازیې ته په غوږ کې وپسېد:

— دغه دی شرو شو. اوس يې گوره کنه نو!

نازیې بیا په تعجب وکتل. دباندې د شاه زمان سترگې هوا ته تاوېدلې راتاوېدلې. کاغذ يې بېرته له ځمکې جگ کړ. دلاور ته وپسېد:

— زه اوس پوه شوم دا څه خبره ده. په کلي جنگ دی.

دلاور په سږمو کې وپسېد:

— هه، په کلي جنگ. دلته د وروسانو رایسې جنگ ندی شوی. اوس به کېږي اوس؟

— ما هر وخت ویلي، تاریخ تکرارېږي.

— ځه مړه! ستا هر کله ویرېنگ خراب وي. وایې یو شی کېږي بل شی.

شاه زمان سترگې برکې کړې:

— مستري شی يې نو. د حلوا په ځای دې گریس خوړلي.

د راکېټو زورور درزد دواړو رنگونه تک سپین واړول. له کوڅې څخه د شېرو غږ راغی:

— جنگلاوه، جنگلاوه، جنگلاوه...

د کریم چاغکی خور دروازي ته په تگ کې وبنگېدله:

— وی، بچي مې!

ده ورباندې غږ کړ:

— چېرته لاړې کنه نو؟ موږ سره نه ځې؟

هغه پښه نیولې شوه. چادري يې له مخه جگه کړه. ويې ویل:

- دې ډزو کې؟

- هو ځه نو. موږ سره څه کار لري؟

خوريې زړه نازېه راوگرځېدله. د کور شاته د داشکې ضربه شوه. لکه دنده په حويلۍ کې چې وي. د بنځو او نجونو چيغه وختله. خوريې بيا منډه کړه. وسيمه او هاجره له کريم سره نښتې ودرېدلې. ميندو يې له لاسه کښې کړې. شاه زمان او دلاور هم ووتل. کور تش شو. نازيې مخ مېړه ته کړ. په سترگو کې يې گيله وه. کريم سړي له هوا ډک او تش کړل.

○○○○○○○○○○

سوالگره د سرک په چمپ گرځېدله. دلته هر موټر سرعت کموه. هغې به تنکې لاس تر زړې چادري واېست. اکثره به تش پاتې شو. د دروازې غنگس راغی. هغې بنې خواته وکتل. د ساتونکو فولادي غرفه خلاصه شوه. دوه تنه وسله وال په منډه سرک ته راغلل. لاره يې بنده کړه. په ډېرورانو برگ برگ شول. يو تن يې سوالگرې ته وبنگېد. هغې د فولادي ودانۍ څلورم منزل ته وکتل. حاجي رسول په کرکۍ کې ولاړ و. ساتونکي ژر ځان سم کړ. سوالگرې په چادري کې پنځو هل. بل موټر ته يې د سوال لاس ونيو. لويه فولادي دروازه خلاصه شوه. تور پيک اپ موټر په تېزۍ را ووت. د ټايرونو له خړپس سره په سرک تاو شو. پاس حاجي مخ وگرځاوه. د کوټې منځ ته لاړ. د زېرو ترخو اوبو گيلاس يې په سرواړه. د مخ سور پوټکۍ يې گونجې گونجې شو. په فولادي کوچ کېناست. مخامخ غبرگ خمند سړي ورته گردې گردې سترگې نيولې وې. په بادامو يې شخوند واهه. حاجي تش گيلاس کېښود. ويې ويل:

- د خمزورې د دانو اوبه دي قوربان. کولو سترو ته ام ښې دي، شکر ته ام.

بيا يې د سړي د لاس کاغذونه وکتل. پينځه ويشت دانې زرگونې يې ور کړل. بله دوسيه يې ور تېلو هله. ويې ويل:

- اوس نو دا د ښار والۍ نه خلاص که قوربان! څو نه مصرف به راشي؟

خمند سړي په دوسيه کې پانې واړولې. سړي جگ کړ. له ډکې خولې يې خبره ژوولې ووتله:

- دوه لکه.

- کوشش وکه چې کمې شي قوربان. د ملکيتونو ريس د سره کومک کوي.

سړي سر وځنډه. ويې ويل:

- بېگا اغه او ښار وال د ببرک کره مېلمان وه.

د حاجي رنگ سور واوښت. د تېلفون غږ پورته شو. دواړو چېب ته لاس کړ. حاجي ته زنگ و. هغه خمند سړي ته مخ واړاوه:

- خير ويسې چې خبر دې کره قوربان! څه نو، ته دا کار وکه!

سړي د چای گيلاس په ستوني کې تش کړ. چوست پاڅېد. حاجي سپين غټ تېلفون غوږ ته ونيو. د نوي خبر له امله يې ژر ژر سا اخېستله. د کرښې هاخوا ته جبار په لوی گاراج کې ولاړ و. دوو کسو په سپين موټر د امبولانس ټاپه لگوله. جبار په تېلفون کې غږ کړ:

- الو الو! اجي صيب! اورې؟

- هو اورمه قوربان. جنگ وښته؟

- داسې ډولونه درزېږي. هه هه.

هغه په موټر باندې د امبولانس ټاپې ته سرتيټ کړ. په جر غږ يې وويل:

- لږه کره ده.

دوو تنو د سمولو کوشش وکړ. د حاجي غږ راغی:

- څه دې وويلې؟

- نه نه، دلته چاسره غږېږمه. جنگلاوې ته تيارۍ نيسو. څنگه شو؟ وغږېدلې؟

- هو قوربان. ستاسو خواته به څوک يو ډرامونکي.
د څرخکو غږ شو. جبار اسمان ته وکتل. د حاجي تندى هم گونجې شو. تېلفون ته يې شونډې نژدې کړې:
- په طيارو ايتبار نشته قوربان!
جبار سرو خوځاوه:
- پوپېر مه. ما ويلې زما کسان خو کوڅو ته وځي.
- اېڅ خبره نشته قوربان! ستاسې کار خو الله دى چې جنگ تېر شوى وي.
راکتونه نژدې ولگېدل. جبار د باندې ووت. اول يې د ودانۍ بښېنو ته سترگې واړولې. روغې وې. وروسته يې شاوخوا وکتل.
په تېلفون کې يې وپوښتل:
- تهر اځي اجي صيب؟
- حتمن قوربان حتمن.
جبار يې په خبرو کې تغير احساس کړ. ويې پوښتل:
- خيريت خودى کنه؟
په حاجي هاغه پوښتنې چې په جبار پورې يې اړه نه لرله بڼې نه لگېدلې. ټنډه يې تروه شوه. خو بيا يې هم د خير او خيريت ډاډ ورکړ. جبار وويل:
- هور بنيتيا، د کريم اوستاذ څارمې پرېښوده. دې جنگ کې پيشکه نشي گرځېدلى پيشکه.
حاجي المارى خلاصه کړه. تور واسکت يې په څرېدل کړ. ويې ويل:
- د وتلو لار نشته؟
- شته خو...
- الله خپل کسان ودر وه قوربان.
- نه اجي صيب. موږ سرگړولو ته وزگار نه يو. دوى پوپېرې کاريې.
- اصلي جنگلا وه د کريم اوستاذ ځمکه ده قوربان. پوى شوې؟ او په اغه صيب منصب ام پام کوه! چې بيا رانشي.
جبار سېمې وپرسولې. په کلکه يې وويل:
- د اغه چې په ياد وي د پخوانو به ونه گوري. بې غمه اوسه!
د حاجي له قهره سترگې پټې او خلاصې شوې. په کلکه يې وويل:
- زه درته وایمه ودر وه! د هر کار د پاره لږ تر لږه دوه لارې گوره! که يوه ونه چلېږي بله به وي. پوى شوې که سلم ځل يې ووايمه؟
جبار تروه ټنډه د خوږ پورې غاړې ته واړوله. هلته له هرې خوا په بابا کلا مرمۍ لگېدلې. ده په ستوني کې ډوب غږ واېست:
- صيي شو. خداى پامان.
له تېلفون بندولو سره يې وويل:
- څه خپل کار کوه!
○○○○○○○○○○
چېرته نژدې د وسلو کرسه هار شو. مرميو د اناروپاڼې ورژولې. کريم په دالان کې سرتيټ کړ. د چرگانو کټکټاک وخت. آن په هوا کې د چنچنو سپل جهت بدل کړ. کريم د حويلۍ په منځ کې د موټر څنگ ته ودرېد. د ډزو په ځاى پسې يې سترگې وگرځولې. مگروسلې له هرې خوا چلېدلې. د باروتو بوى و. هغه بېرته د هلېز ته ننوت. نازيه په کوټې کې وه. کريم له دروازې غږ کړ:
- ته نو ولې کېناستلې؟
هغه رپېدله. د توشکې څنډه يې په منگولې مروړله. ويې ويل:

- وی، خدای دې خیر کي! ما خو ویلې گډوډ خوبونه مې لیدلي.
- د درنو وسلو ډزو زور واخېست. نازیه وچونگېدل. کریم یې څنگ ته کېناست. موسکي شو. تلوېزیون ته یې سترگې جگې کړې. یون تن په وروستیو کلونو کې د افغانستان په پرمختګ غږېده. کریم په ملنډو په سپرمو کې وپشېد. برق لاړ. هغه وخنډل:
- هههه، یو دړېدنګ. دېشونه خو ختم شوه.
- نازیې غږ جگ کړ:
- وی، دا څه وایې؟ خیر دې خوله کې نشته؟ زما دې کرکه راوستله.
- کریم نرۍ شونډې و خوځولې:
- امد! خیر دی کنه نو. په یاد دې دي؟ ما چې ویلې دا ځل نیکی په بدې زور ورپرې.
- وی، بس که نور! غټ سپر یې، ماشوم ماشوم کېږي. خلک مري خلک.
- د کریم خبره یو دم تروه او سترگې تنګې شوې. په فرش یې مخامخ پلټۍ ووهله. ویې ویل:
- پرېده چې دا مردار خلک مړه شي. ته خبره یې؟ د کشرې خور کره مې د څه دپاره اوښتي وه؟
- آغله؟
- غله نه وه. زناکار وه.
- وی، توبه. غلی! په تانن څه شوي؟
- غوږ ونیسې! موږ ورباندې د غلا نوم کېښوده. هو کنه نو. چاته یې سپینوې چې کامیابه نشوه؟ اغوئ به زموږ مخ کې کته پورته کېدل. راپورې خنډ به یې. موږ نه پېژندله. اوس به یې خدای مردار کي. پویه شوې؟
- وی، مرمۍ عقل نلري. په چالګي، مالومه نده.
- په امغو لګي. وبه وینې! خدای پاک خو غیرتي دی. گوره کله کله دې ادې ته گرمه شې. چې خولې نه دې ونه وځي!
- نازیه غلې شوه. اسویلی یې وکړ. کریم پاڅېد. هغې له لاسه ونيو:
- وی، چیرته ځې؟ زه وېرېږم.
- دروازې پورې. ته ام راوځه کنه نو!
- د چرګانو چیغې وې. مرغانچه یې خلاصه کړه. هغوئ هرې خواته وځغاستل. کریم کوڅې ته سرواېست. د سپینې خولۍ ځوان منډې وهلې. رنگ یې الوتۍ و. د کریم نه خوښېده. قمار باز و. ځوان د خپل کور دروازه تېلوهله. کریم ورباندې غږ کړ:
- الک ته پموریه! څه خبره ده کنه نو؟
- په بابا کلا حمله ده. یره کریم اوستاده د چا دوعا به وه. خدای وساتلمه.
- ځوان کور ته ننوت. کریم پخو هل. بېرته وگرځید. نازیې په دهلیز کې سور تلیفون له غوږه لېرې کړ. کریم د ماشینګو د ضربو په لور داسې اشاره وکړه لکه د واده ډزې چې وي. نازیې وویل:
- وی، ادې مې خواره راغلې ده. کلي ته یې نه پرېږدي. وایي جنگ دی.
- ښه؟ هههه، املته دې وي! موږ ورځو. څه موټر کې کېنه کنه نو!
- وی، ته ودرېږه د میرحمزه کالي خو واخلمه.
- نازیه تېزه کوټې ته ننوتله. کریم کمک ته ورغی. الوتکې ددوئ د کور دپاسه تېرې شوې. نازیې گلداره دسمال غږولۍ و. له فلزي بکس څخه یې د ماشوم جامې وراانتقالولې. کریم وویل:
- دسمال لرې که! بیک شته کنه نو.
- وی، نه، ډاکټرانې به وایي د جامو په ټولولو نه پوېږي.

هغې پر سېدلی د شمال په بیک کې ومانډه. چادري یې له بکسه واخېستله چې په سړيې کړي. د الوتکې غږ ټیټ راغی. درنه چاودنه وشوه. کور وجر کېده. د بنېنو ټوټې په فرش وکولېدلې. نازيې چادري وغورځوله. په کریم یې ورتوپ کړ:

– وی، خدایه توبه! وی، قیامت شو! وی، توبه! وی، توبه!...

رنگ یې تک سپین او بښتی و. سایې تېزه تېزه اخېستله. چرګان په چیغه په دهلېز ننوتل. د خاورو او باروتو ګډ بوی راغی. کریم د نازيې په شالاس تېر کړ. ویې ویل:

– خیر دی. خیر دی. دونه خو پکې وي کنه نو. مګر بد ګوزار و. الکانو ته دې خدای خیر کي الکانو ته.

خرخکې لاړې. نازيې خپته ونيوله. وسونګېدله. کریم وارخطا شو. نازيې وویل:

– په ماشوم درد و. بېرته ورک شو. ای تا ویلې الکان؟

– هو، نور علي دې یادومه. دا جنګ اغوی شرو کړی کنه نو.

نازيې وړه پزه مونجه کړه. ویې ویل:

– وی، دا ځناور. موټريې ام ناوخته راوه. خدای دې تبا کي!

کریم برگ شو:

– غلې شه جینی! بښرا مکوه! موټر بل چا وړی و.

– وی زموږ بنېنې چې...

– اغسې ام نوي کور ته نن بنېنې راوړي.

نازيې مخ واړاوه. د رنگارنگو وسلو غږونه وو. وچ کړ سهار، دروند درب درب، دوامداره ضربې. کریم له مټې ونيوله. نازيې لاس کش کړ. ویې ویل:

– امدلته بڼه یمه. ځان راباندې ایضافه ندی. خدای به خیر کي.

کریم په قهر شو:

– په تا څه شوي؟ سمه لېونی یې ولا.

نازيې چیغه کړه:

– وه خدایه دا څنګه سړی دې را کړی؟ جنګ دی جنګ. ګولی ورېږي. بمونه ولېږي.

کریم هم غږ جګ کړ:

– په موږ پورې څه؟ چا چې کلي کې انډو خر جوړ کړی امغه دې ورته ځان ټینګ کي کنه نو. ای! پینځه ویشته کاله کېږي زما اوستا خپل جنګ روان دی خپل جنګ. د بخت سره جنګ. پاڅې تکره شه! خپل جنګ وګټه کنه نو!

د نازيې ستونی ډک و. سړيې شاته په دېوال ولگاوه. وبنګېدله:

– اېچېرته نه ځمه. ادې مې وایي د کوره ونه خوځېږي.

– ادې دې څه پوېږي کنه نو؟ هېر دې شوه؟ ډاکټري څه ویلې؟ که املیات ونکې څه کېږي؟

– اغه څه خدای ندی، وی، توبه.

د کریم رنگ سور واوښت. تاو راتاو شو. بېرته یې سترګې د بڼځې په څېرې کې خښې کړې. ویې پوښتل:

– څه غواړې؟ چې په وهلو وهلو دې بوځمه؟

– هو، څه! ته دې زور ووهه!

کریم غاښونه وچيچل. یو دم یې مخ وګرځاوه. په توشکه پروت بالښت یې لکه د قوتبال توپ ووااه. هغه په کونج کې په وړې الماری ولګېد. ژر ژر یې سا اخېستله. په نیولي غږ یې وویل:

– صبي ده. زما بخت خراب دی. چې څه غواړمه اغه نه کېږي. خو...

د هغه سینه تنګه تنګه شوه. سایې په زور کښوله. نازيې وړې سترګې جګې کړې. د کریم نری شونډې ورپېدلې:

- اوس خود ځان دپاره نه وایمه کڼه نو. ته ما د زخمي گوتې نه مه نیسه!
- وی، خدایه، دا سړی څه وایي؟ زه په تا وېرېږم په تا.
کریم په سراچولو او ستوما تیا وویل:
- چې میرحمزه نه وي نوزه دا ژوند...
ستونی یې ډک شو. اوبنکې یې وڅڅېدلې. نازیه یو دم پاڅېدله. دروازې ته یې لاس ونيو:
- څه مخته شه!
کریم شترنگ وخرخواه. موټر لویې کوڅې ته برابر شو. د هغې په پای کې سرک ښکارېده. د وهاب ټولې کورنۍ منډې وهلې.
ښځو مخونه په ټیکریو کې تاو کړي وو. په یوه سترگه یې لاره کتله. د دوی په لیدو سپینږیری وهاب حیران شو. گوزنې وهلې کپه
خوله یې وڅوڅېدله:
- وگرځه د اغه زو! وگرځه!
کریم له ښینې سر واپست. ویې پوښتل:
- ولې کاکا! تاسې چېرته؟
- د اغه زامنو! زما کور کې سنگرونو. ما ویلې ووځئ. نزدې یې ویشتلې ومه. دا یې راکه.
کریم ترې کاغذ واخېست. پکې لیکل شوي وو «قدرمنو ورونو! کلی پرېږدئ! چې ژوبل نشئ» د وهاب غږ ووت:
- ته کومې خواته لکه لېونی روان یې؟
- شفاخانې ته.
هماغه د گردو وښتانو ځوان چې تېره شپه یې کریم ته دروازه خلاصه کړې وه غږ کړ:
- ابا! راځه کڼه!
- راغلمه د اغه زو! چېرته به لاړ شو؟ په بېدیا به گرځو کڼه.
کریم موټی له ښینې واپست. ویې ویل:
- هه دا کیلي واخله کاکا! زموږ کره ننوځئ! اغه لږ چپ دی.
- وگرځه د اغه زو! په سرک چرګان ولي چرګان. تا پرېږدي؟
کریم گېر بدل کړ. موټر نرم وڅوڅېد. سپینږیری ورپسې حیران حیران کتل. له سرک څخه ضربه شوه. مرمۍ د موټر په څنګ
ولگېدلې. نازېې چیغه کړه. سپینږیری له بچیانو سره مڼه واخېستله. کریم ژر موټر شا ته بوت. رنگ یې سپین واوښت. ایله یې
پام شو چې په خورا بد وضعیت کې دی. جنګ ورباندې د موټر یوازینی لاره بنده کړې ده. پلې لارې اوږدې دي. که نازیه د تللو
وس هم پیدا کړي تر غرمې رسېدلی نه شي. اوس به څه کوي؟ سل کنځلې یې وکړې. په کور کې یې سړي د مېلمنو کوټې ته
ننوبستل. سپینږیری وهاب له وطني قالینې د ښینې ټوټه واخېستله. حویلی ته یې واړه کړه. ویې ویل:
- زموږ ام یوه کړکۍ جوړه نده پاتې. دې جنګ سره به څه کوو؟
کریم د هغه خبره بېخي وانه وربدله. لاره گودر ترې ورک و چې ښځه په کومه زېږتتون ته ورسوي. وهاب وڅوځاوه:
- د اغه زو! په تا څه وشوه؟
کریم د نهیلۍ اسویلی وکړ. ماشومه راغله. اوږده کوڅۍ یې په ملا زنگېدله. ویې ویل چې مورمې کریم استاد ته غږ کوي.
سپینږیری هم ورسره دهلېز ته ووت. اینږور یې مخامخ په دروازې کې ولاړه وه. د شادر له سوري یې په یوه سترگه کتل. ویې
ویل:
- وروره! اله ښځه دې زر کلینیک ته بوځه! چې ناوخته نشي.
کریم دننه ناستې نازېې ته غاړه اوږده کړه. هغې ژر غږ کړ:
- وی، زه ورته هرڅو نه وایمه البته ښځه ډاکټره نشته. دا کلکه ده چې لاړ شی.

د وهاب د اینرور غږ ووت:

— وروره! املیات کې خېټه څیري. نور مریض پټ وي. لاس یې ام پې نه لگېږي.

کریم سروڅنډه. بنځې وویل:

— و! دا څنگه سړی دی؟ بچی دې مري گوره. دا ح.

کریم جیټکه وخوره. سربداله شو. مخ یې هاخوا د پخوانه واره. سپیږي یې په اوږه لاس کېښود:

— داغه زو! تاته د بنځې او بچی نه خپله خبره موهمه ده نو؟

کریم بیانا زبې ته وکتل. هغې خېټه کلکه نیولې وه. زگېروي یې کول. ده سر ښکته وچاوه.

○○○○○○○○○○

جنگي الوتکې گرځېدلې. له یوې بالاخانې څخه په بابا کلارا کټونه ولگېدل. دورې جگې شوې. دېوالونه یې سوري کړل. له هغې خوا یې په هماغه کور رنګه مرمۍ وويشتله. سور لوګی ترې پورته شو. الوتکو د لوګي په ځای بم وغورځاوه. کریم دلته په کوڅه کې سرتیت کې چې په چره ونه لگېږي. چادري کې نازيې ته یې هم لاس وځوځاوه. ویې ویل:

— کېنه! کېنه کنه نو!

هغې په سختۍ ځان کوږ کې. له بام څخه غږ راغی:

— ای! د نواب دې بالاخانه یې والوزوله.

کریم پاس وکتل. غاړه یې اوږده کړه. څوک نه ښکارېده. د بنځې قهرجن آواز جگ شو:

— وه ځوانیمرګ نشې! کته شه! د جنگ سیل ام چا کړی؟ ونه لگېږي.

ځوان کټ کټ وځنډل. ویې ویل:

— نواب دې کور کې نشته. وخته تنبېدلي دي.

کریم په زړه کې وشرمېده چې هلک په بام نه وېرېږي. دی لاندې پټ پټ کېږي. له نازيې څخه د مخکې کېدو په ترڅ کې وښکېد:

— د جومات په کوڅې کلینیک ته ځو!

نازیه سسته سسته روانه وه. شپه پس دواړه په کونج تاو شول. مخامخ میدان ښکارېده. د کلینیک تیت دېوال یې ولید. د جنراتور غږ راته. کریم په زړه کې وویل «خدايه پاکه! ما وښه! د مجبوریت نه یې نارینه ډاکټر ته بیایمه» دوی پښه تېزه کړه. د کوڅې سر ته ورسېدل. په کلینیک کې ډزې وې. د یو کور په دروازې کې بنځو مخامخ میدان ته کتل. د کریم په لیدو پناه شوې. د خلکو غږونه راتلل. ده غټ سر له کونجه واېست. ډله خلک ولاړ وو. کلینیک ته یې کتل. دوو تنو د سپین لنگوټي والا جگ سپیږي کلک نیولي و. هغه د میدان خواته زورونه وهل. هلته د خړيلي سراو چنگې پزې ځوان ناست و. سترګې یې پټې او په غوږو یې گوتې ننوېستې وې. په زوره زوره غږېده:

— بازگله! میلې کوه! ترېور دې مړ شو. وه وه و! ته خو ژاړې. ښه ښه، اوس پوه شوې چې ترېور خو خپلوان وي...

کریم نازيې ته وپسېد:

— ته امدلته ودرېږه!

خپله له کونجه تاو شو. خلکو ته نژدې ورغی. ویې پوښتل:

— دا ولې؟ په متین څه شوي؟

د مونجۍ ډیرې ډنګر ځوان، چې سپیږي یې له مټې کلک نیولی و، وویل:

— غوږونه یې پټ کړي چې ډزې وانه وري. اغه د مکتب ډرامه کې خپل ډیلاګ وایي. بصیر کاکا په قارډی چې ودې شرمولمه.

کریم کلینیک ته لاس ونيو. ویې پوښتل:

— الله څه خبره ده؟

په دوو پښو ناست سپیږي وویل:

- وسله وال ننوتې. بلا ورپسې، زموږ مریضان بند پاتې دي.
د کریم په زړه کې تېر شول «دنورعلي کسان دي» ویې ویل:
- تاسې ته خو څه نه وایې. خپل مریضان راوباسئ کنه نو!
سپینږیري غږ کړ:
- دا، څه نه وایې. سړی ولي.
- نه کنه نو. لېونیان خوندی.
د سړې ټوپۍ، ځوان په ډک ستوني ځواب ورکړ:
- لېونیان ندی. وسلې لري. څوک یې مخې ته درېدلی شي؟
کریم وویل:
- زه درېرېمه کنه نو.
ټولو وروکتل. دی روان شو. له پوستې څخه په کلینیک ضربې شوې. کریم پښه ونيوله. خلکو ته یې مخ کړ:
- داغوی مخه څوک نیسي؟
نازیبې غږ کړ:
- وی! لا! لېونی شوی یې؟ راوگرځه!
خلکو هم د هغې خبره غبرگه کړه. کریم د مېرمنې څنگ ته راغی. په برگو سترگو وپسېد:
- غږمه باسه! بڼه یې. شرم دی کنه نو.
هغې هم غږ ټیټ کړ:
- وه خدایه، ته دا پرېده! څه به کوو؟
کریم غلی شو. سوړ اسویلی یې وخوت. خلکو ته یې غږ کړ:
- ای! زه وایمه که موږ غونډ ورشو څوک به راباندې ډزې ونکړي.
هماغه سپینږیري وویل:
- ساده کېږه مه! اغوی چې د خلکو خاطر کاوه جنگ به یې نه کاوه.
- نو څه به کوو کنه نو؟
- څه کولی شو؟ دلته به د خدای په هیله ناست یو. څو چې جنگ ودرېږي. خپل مریضان خو نشو پرېښودلی.
د نازیبې غږ ووت:
- وه خدایه، جنگ به کله درېږي؟
کریم چورت واهه چې څه وکړي. متین یو قرار د ډرامې ډیالوگونه ویل. د غونډې له پوستې پرله پسې ډزې کېدلې. د کلینیک وروستی بڼېښې هم دانه دانه تویې شوې. دلته اندېښنه لایاته شوه. ناست کسان هم ودرېدل. نابره درېه هار شو. ددوی څنگ ته په دېوال مرمۍ ولگېدلې. خلکو د کوڅې د سر کور ته منډه واخېستله. کریم او نازیه هم ننوتل. یوازې متین په سپین میدان پاتې و. یوه شېبه هم نه چوپېده:
- وران که! د ورور پټی وران که! ووهه د ورور ونه ووهه! مه پرېده چې کلي کې څوک په خېټه موږ شي. شابه شابه غیرتي!
د پلاریې زړه ډک و. بیا یې له دروازې څخه په ټول زور نارې کړې:
- متینه! متینه! وه د خره زو! پاڅې کنه!
خو زوی یې ونه خوځېد. هغه مخ خلکو ته واړاوه. په غریو نیولي غږ یې وویل:
- تاسې راکئ ټوپک! خپله یې ولمه. د وښمنې نه خو به خلاص یمه.
ځوانانو بیا کلک ونيو. په زورونو کې د سپینږیري د لونگۍ ولونه غاړې ته ولوېدل. د کریم پرې زړه وسوزېد. ویې پوښتل:

—ای بصیر کاکا! دی خو جوړ و کنه نو.

—و نو. ډزو سره دسې شو. په زوره مې ډاکټر ته روان که. نالتي جنگ دلته راغی. کړپ په منځ میدان کې راته کېناسته. د توپ مرمی د کلینیک په کونج ولگېدله. د وره جگه شوه. یوه کوټه کږه پرېوتله. دلته د خلکو شور شو. ټولو خپلو مریضانو ته دعاوې کولې. د سرې ټوپۍ ځوان په ژړا کې ویل «للا مې الله دی. لا لا مې...» جنگ زور واخېست. مرمی د متین څنگ ته ولگېدلې. سپینږيري بصیر په نهیلۍ نارې وروهلې. خو چاته وایې. کریم وویل:

—گوره گوره! اغه کسان د کلینیک نه وتښتېدله. اوس به تللی شو کنه نو.

خلک وغوړېدل. امید یې پیدا شو. دباندې ووتل. بصیر لوڼګۍ بېرته سمه کړه. دا وخت له بلې خوا حربکیان کلینیک ته داخل شول. اوس یې له کورونو څخه په راکټونو ویشته. دوی بېرته په دروازه ننوتل. بصیر بیا متین ته نارې کړې. کریم وپوښتل:

—څه شی یې خوښېږي؟ امغه ورته وښه! راځي.

سپینږيري بصیر په غریو نیولي غږ وویل:

—اغه خبره نه اوري. ته وایې څه شی یې خوښېږي. لا، زوی مې ختم شو.

—ته خو کوشش وکه کنه نو!

—څه شی ورته وښیمه؟ ایڅ شی یې نه خوښېږي. تمامه ورځ دا دی سپی دی. پروڼ مې ښار ته بوتله. چې ورک شي. چې راغلمه سپی ماته مخکې ولاړ دی. غوږله کې مې بند که. ما ویلې ته ودرې! و به یې ولمه.

کریم روان شو. نژدې غوږلې ته ننوت. شېبه پس سور سپی تېز راووت. بصیر په کریم سترګې برگې کړې:

—دا دې څه وکړه؟ ته خو سم لېونی یې ولا. تا پورې څه؟

کریم د سر په خوځولو هغه حوصلې ته وباله. په سپي پسې یې وکتل. هغه غټ غټ ټوپونه وهل. اوږده غوږونه یې لکه د زانو وزرونه خوځېدل. ځان یې په متین وسولاوه. هغه په غېږ کې ونیو. سپي لکۍ ښوروله. یو دم په کلینیک د راکټونو د لگېدو باران شو. بله کوټه هم ونږېدله. دلته په دروازه کې بیا د خلکو شور شو. د سرې ټوپۍ ځوان په یو زور ځان د ورور له لاسه خوشې کړ. منډه یې واخېستله. چیغې یې وهلې «وه لا لا مې!» خلکو د «ودرېږه! ودرېږه!» غږونه کول. آن ورور یې جرئت نه کاوه چې ورپسې وځغلي. ځوان د کلینیک په لور غټ غټ ګامونه اخېستل. ټولو په وازو خولو کتل چې کله به لگېږي. یو دم یې متین مخې ته راووت. کلک یې ونیو. د ځوان سره ټوپۍ لېرې واړه شوه. متین په کښلو کښلو کورته راوست. ورور ته یې په قهر شو:

—د لېونی ولې پرېږدې؟ مخامخ په مرمیو ځي.

اوس د ټولو خولې متین ته واړې وې. سپي ټوپۍ په خوله کې نیولې وه. متین ورڅخه واخېستله. ځوان ته یې په سرکړه. یو لاس یې په خپل کل سر او بل د سپي په شا کش کړ. دواړه په درې پلګیه زینه سربېرې دالان ته وختل. پلار یې هک پک و. کریم وویل:

—ماته یو سړي ویلې وراړه مې سرطان و. ډاکټرانو جواب که. زه پوښدم چې کوترې یې خوښېږي. ما ویلې راځه دا ارمان خو یې پوره که. یوه جوړه مې راوړې. الک ډېر خوشاله شو. گرد تې تاوېده. ورځ په ورځ تازه کېده. چې ماینات یې وکړه. مریض یې نه وه. چې رښتیا ده که دروغ دا کیسه مې اورېدلې وه. ځکه مې سپی خوشې که کنه نو.

سپینږيري هغه په غېږ کې کلک ونیو. په تندي یې ښکل کړ. د راکټ مرمیو له کلینیک څخه بیا دورې پورته کړې. ټولې کوټې ونږېدلې. دا ځل د خلکو له درده ډکې کریکې وختلې. نوریې د خپلوانو د ژوندي پاتې کېدو امید نه و. ډزې غلې شوې. یو تن غږ کړ:

—مدینه توږی، مدینه توږی!

د کلینیک د کنډوالو له منځه زړې ښځې دېخوا ته منډې وهلې. تک سپین سړي لڅ او په وینو ککړ ښکارېده. آسماني یونیفورم یې په خاورو لږلې و. لمسی یې مخې ته ووت. ټول ورباندې راتا و شول. هغه وحشت خپلې وه. سړي لږ زېده. سترګې یې تاوېدلې راتا وېدلې. ویې ویل:

—اېڅوک ژوندي ندی. اېڅوک، اېڅوک.

خلکو په چیغو د کلینیک په لور منډه واخېستله. لمسي د نیا آسماني جامې ټکو هلې. دورې یې وکړې. د تندي په وینه یې ورغوی وسولاوه. هغې له لاسه کلک ونيو. له روانېدو سره یې په ځان پسې کش کړ. تابه ویل ډارېږي چې څوک یې ورڅخه ونه تښتوي. کریم ورپسې منډه کړه. ویې پوښتل:

— تورې، چېرته ځې؟

هغه ودرېدله. کریم وویل:

— بڼه مې په اولاد مریضه ده. ډاکټرې ویلې خامخا دې املیات شي. ښار ته مې بیوله. لاره بنده وه. څنگه وکمه کړه نو؟

د مدينې تورې، ننوتې سترگې تنگې شوې. اوبښکې پکې وځلېدلې. گونجې شونډې یې ورپېدلې:

— هی هی! دلته ایڅوک نشته. ډاکټران خاورولاندې دي!

هغه په ژړا شوه. لمسي یې کش کړ. دواړه ووتل. په کریم بیا سر وگرځېد. دا لاره هم ورباندې بنده شوه. اوس به څه کوي؟ آسمان

ته یې سترگې واړولې. زړه یې غوښتل له درده چیغه کړي. په جېب کې یې تېلفون وترنګېد. غوږ ته یې ونيو. غېږاغی:

— وهاب یمه.

— هو وهاب کا کا!

سپینېږي د کریم د کور په دهلیز کې بچیانو ته اشاره کوله چې ووځي. کړه خوله یې تېلفون ته وړاندې کړه. ویې ویل:

— دلته دوه کسه راغلي وه. تومانچې ورسره وې. تاسې یې لټولئ.

— څوک وه؟

— داغه زامنو مخونه نه ښکارېدله. چارخانه دسمالونه تې تاو وه. ټوپک نه و چې په دا کوپړۍ مې ویشتي وه.

— ولې؟

— زه ورته وایمه کور کې نشته. داغه زامن په زوره ننوتله. ټول کور یې لټ په لټ کې. د بڼو مخونه یې وکتله. ستا بڼه یې

لټوله. هې هې! څه وکو؟ داسې ورځ راغلې ده.

— ښه؟ موږ سره یې څه کار وکړه نو؟

— داغه زو! زه څه خبر یمه؟ ته به خپله پوېږې نو.

د وهاب بچیان د لویې دروازې څنگ ته منتظر وو چې له هغه سره یو ځای ووځي. کریم وپوښتل:

— څه شوه؟

— نه پوېږمه. کلینیک ته به درغلي وي نو. ای! ډزې غلې دي. موږ وځو. نور به څو نه سپک شو. کیلي چېرته کېد مه؟

— چېرته ځی؟

— هرې خواته چې لاړو. مډا د کلي نه ووځو.

— په کومه لاره وځی کړه نو؟

— ټول خلک د جې په پله ځي. وایه کړه! کیلي څنگه کمه؟

— د لویې دروازې ښي خواته په دېوال کې ده! چې ښکاره نشي!

کریم چورت واهه چې دا مخپټي به څوک وي؟ له ده سره به یې څه کار وي؟ ولې له تومانچو سره راغلي وو؟ نازیه ولې لټوي؟

بڼې ته یې کیسه وکړه. هغه هم حیرانه وه. کریم په کوڅه کې مخ ته شو. په تگ کې یې وویل:

— په جې پله ځو.

نازیه له ځایه ونه خوځېدله. غېږ یې ووت:

— وی. الته مو ترنشته کړه.

کریم ودرېد. مخ یې راوگرځاوه:

— راځه! د باسکېل لاره خوشته. بانډه گۍ کې به یې چانه واخلمه کړه نو.

دواړه روان شول. بيا د تېلفون زنګ راغی. کریم په تګ کې غوږ ته ونيو:

– الو! شازمانه روکی!... کلینیک ته راغلي یو... ختم شو کنه نو... نه نه، موږ ننوتې نه وو... هو، شفاخانې ته یې باید

ورسومه. که نه ماشوم مري... روان یو... سرک خو بند دی. وایي د جبې پله لاره خلاصه ده...

د نازیې کانګې راتللې. کریم له مټې ونيوله چې ونه لوېږي. شناوی ږیره یې وخوځېدله:

– ولې؟ ولې؟

نازیې سر وځنډه. په ډک ستوني یې وویل:

– وی، تا ویلې کلی به سم شي.

– صبر وکه! دستي خو نه کېږي کنه نو.

– کلینیک وران شو.

– بلا ورپسې! بېرته به جوړ شي.

– وی، کلینیک به جوړ شي، اغه خلک؟

په کریم دا بحث ښه نه لگېد. د ژبې له سره یې چق واېست. ویې ویل:

– ته پرېده! ما پورې څه؟ زما دې میرحمزه په خیر پیدا شي کنه نو.

هغه بیا ګوډ ګوډ روان شو. نازیې ولاړه وه. هغه بېرته وګرځېد. نازیې خپته نیولې وه. ویې ویل:

– وی، دردونه ورو ورو نږدې کېږي.

د کریم سترګې غټې غټې راووتلې. ویې پوښتل:

– نږدې کېږي؟ دا به څنګه شي کنه نو؟ خو درته وایمه وخت مه تېروه!

نازیې چیغه کړه:

– وی، زه تللی نشمه، ته ګډ یې. یو شی پیدا که چې پکې لاړه شمه!

کریم هم برگ شو:

– دا حال کې څه شی پیدا کمه کنه نو؟ نه ګورې ږنده یې؟

– هرشی چې پیدا کوي پیدا که! نرته یې که زه؟

کریم له قهره په سږمو کې وغوښېد. نازیې په ژړا شوه. ویې ویل:

– اله خیر کې خدایه! وی، زه دې نه یمه، بچی مې دې روغ پیدا شي! الله ته ورحمېږي...

○○○○○○○○○○

نازیې په مېړه پسې درانده قدمونه اخیستل. د دوو کوچو د تقاطع ځای راوړسېد. کریم په کونج کې ودرېد. ورو یې سراوږد کړ.

د بلې کوچې په سر کې ډله وسله والو سنگر نیولی و. خو ډزې یې نه کولې. یو تن د پخوانه وکتل. کریم ژر شاته شو. وپسېد:

– توکل په خدای! منډه به کو!

نازیې غلې وه. کریم پوه شو. په غېږ کې یې جګه کړه. ګوډ ګوډ یې وځغاستل. چپ زنگون یې برېښ کاوه. وسله والو ورباندې

ډزې وکړې. مرمیو له دېواله نرۍ دورې جګې کړې. خو کریم تېر شوی و. ښځه یې نرمه کېستله. له هرې خوا د وسلو غږونه

راغلل. دوی سمدلاسه روان شول. د بلې کوچې تقاطع ته ورسېدل. مخامخ په سرپټې ځای کې دوو وسله والو یو ځوان راګیر

کړی و. هغه خپلې پیسې او موبایل پرته غوښت. یو تن ورباندې توپک ونيو. د ځوان سترګې له بې وسۍ ډکې وې. روان شو. د

وسله والو نظریه دوی ولګېد. غږ یې کړ:

– ای! دلته راشئ! اله!

کریم په بله کوڅه وګرځېد. نازیې یې له لاسه کښه کړه. هغې وویل:

– وی، منډې نشمه وهلی.

لنډ په مسجد ننوتل. دروازه يې په ځان پسې وتړله. په کوڅه کې د پنبو درېهار شو. وسله والو ترڅو لغتو وروسته د دروازې قلف والو زوه. امام له لوتکې سره د توت د ونې بېخ ته هک پک ولاړو. یو تن وپوښتل:

— ای! اغه ښځه او سړی څه شوه؟

امام د بلې خوا خلاصې دروازې ته گوته ونيوله. وسله وال په منډه ووتل. امام ورپسې دروازه بنده کړه. ښځه او مېړه يې د لرگیو له کوټې را واپستل. ويې پوښتل:

— دا څوک دي؟ تاسې نه څه غواړي؟

کریم وويل:

— د رڼا ورځې غله دي مولا صېب. الله يې د يوسف کاکا زوی وشکاوه.

دواړه په هماغې دروازې ووتل چې راغلي وو. د کورونو شاته د غنمو د پټيو په پوله پوله يې ځان کوڅه ډوله لارې ته ورساوه. غټو او وړوپکې د جېبې پله په لور منډې وهلې. دوی هم ورپسې شول. پله ته نژدې وو چې هاخوا يې په دوو کسانو سترگې ولگېدلې. په چارخانه د سمالونو يې مخونه پټ وو. هر څوک يې په ځير کوت. د يو سړي ماشوم په غېږ کې و. ويې پوښتل:

— څوک لتوي؟

مخپټې ځواب ورکړ:

— کریم اوستاذ.

— څه يې کوی؟

— تا پورې څه؟ ليدلی دي دی که نه؟

سړي سر وڅنډه. مخپټې په خټ کې سپېره ورکړه. ويې ويل:

— څه نو! پوښتنه مکوه!

د ډزو غېږونه او د اوبو شور و. کریم د هغو ځير خبرې نه اورېدلې. مگر معلومېدل چې يو څوک لتوي. چورت يې واهه چې هماغه نه اوسي چې کور ته ورغلي وو. پښه يې سسته کړه. دا مهال يو مخپټې وليد. راتا وشو. خپل ملگری يې په څنگله وواهه. کریم نازيه د پله په خوله کې ودروله. يوه شېبه دواړو خواوو يو بل ته کتل. شاته يو ځوان سا نيولی راوړسېد. په قهر يې وويل:

— کریم اوستاذه! څې که نه؟ لاره دې بنده کړې ده.

ځوان منان نومېده. په چرسې مشهور و. دده بدې اېسېده. څو ځله يې رټلی و. کریم او نازيه څنگ ته شول. منان بيا پښه تېره کړه. د پله په منځ کې ودرېد. کتاره يې ونيوله. بېرته راوگرځېد. خو د کریم سترگې په مخپټو کې وې. منان په لوړ غږ نارې کړې:

— کریم اوستاذه! څه کومک وکمه؟

دی ورباندې په قهر شو:

— څه ورک شه! مه درېره کنه نو!

دا مهال د مخپټو په لاسونو کې تومانچې پيدا شوې. کریم نازيه کښه کړه. منان په تعجب شاته وکتل. ډزې شوې. هغه په پټېر ولگېد. د کتارې له پاسه په سرکونډۍ خوړ ته ولوېد. اوبه تکې سرې شوې. کریم او نازيې د تېرو بارې ته پناه منډه وهله. مخپټې په تېزۍ پله ته ورسېدل. ښځه او مېړه په اوله کوڅه کې ښی لاس ته تاو شول.

oooooooooooo

سپکې وسلې بې له ځنډه چلېدلې. په منځ منځ کې به د درنو وسلو وحشتناک غږ جگ شو. شاه زمان او دلاور وړوکي مسجد ته ننوتل. څوک يې لټاوه. مسجد حويلۍ نه لرله. په ځای يې د اوداسه لپاره لويه فلزي څپره وه. په سرپټې برنډه گۍ کې خلک په يو سپين بيري چارپېر وو. هغه د کلي په وضعيت غږېده. نابره په گاونډ کې د درنې وسلې څو مرمۍ ولگېدلې. مسجد يې ولېزاوه. ښيښې دانه دانه ورژېدلې. ورسره د ښځې کريکې جگې شوې. ټول وروغلاستل. مات ظرفونه، شکېدلې بالېستونه، د خام دېوال ټوټې او د کرکۍ پارچې په حويلۍ کې تيتې وې. کوټې مکملې ويجاړې وې. زړې ښځې په دوړه او لوگي کې چيغې وهلې.

خلک ژر ژر د دستکواو لوټوپه لېرې کولو لگیا شول. د ځوان جسد یې واېست. بڼې په منډه په زوی ځان و اچاوه. خلکو بیرته کوله که څوک ژوندی وباسي. شاه زمان او دلاورد بلې کوټې د پخسې ټوټې اړولې. مات فلزي بکس یې ولید. د جامو په منځ کې سور قطی بڼکارېده. شاه زمان غلی خلاص کړ. د طلا سیټ پکې و. ژر یې په جېب ننوېست. دلاورد وپسېد:

— دا څه کوې دا؟

شاه زمان په شونډو گوته ونيوله. دلاورد وېنګېد:

— د شهیدانو مال دی.

شاه زمان برگ شو:

— اغې دونیا ته یې وړي؟

— ګونا لري ګونا.

— او چپ شه! ولې یې بل چاته پرېدو؟ موږ ورته ضرورت لرو.

شپږو لېونی په منډه ننوت. نارې یې وهلې «جنگلا وه، جنگلا وه...» د قطارو جسدونو په لیدو بېرته په منډه ووت. یو سپینږيري د ماشوم جسد په لاسونو کې جگ کړ. په ژړا یې وویل:

— اخ اخ! ویش ویش ویش!

بڼې په وحشتناکه کریکه ورمڼه کړه. دوه کوچې شاته کریم د هغې غږ واورېد. سوړاسویلی وکړ. نازیه له ډېرې ستړیا له پښو لوېدلې وه. د دېوال په نږدې ټوټه کېناستله. ویې ویل:

— وی، زنگنه مې درد کوي.

د کریم هم سا سوزېدله. نری شونډې یې ورپېدلې:

— دې ځای نه چې ووځو بڼه دی.

نازیې تېز تېز نفس اخېست. کله کله به یې د خټې له درده مخ ګونجې شو. په ډک ستوني یې وویل:

— بڼه، لږ صبر وکه!

کریم هم د دمې لپاره دېوال ته تکیه وکړه. خو پام یې شاته کوچې ته و، چې مخپټې رانه شي. د نازیې غریو نیولی غږ ووت:

— وی، منان کومک ته راتاو شو. زموږ دپاره ولگېده.

د کریم ورته هم خوا بده وه، هم په قهر و. غابڼونه یې وچپچل:

— دا سپیتوب به پکې مخکې پیدا شوی و ګنه نو. جنگ به ولې کېده؟

د نازیې او بڼکې روانې شوې. د راکټ مرمی چېرته نژدې ولگېدله. د تیږو او لرګیو ټوټې په کوچې کې تویې شوې. د دواړو

رنگ پک والوت. نازیې وویل:

— وی، کشکې خپل کور ته تللي وو.

کریم له دېواله لېرې شو. په کوڅه کې یې وکتل. غټه زنه یې وخوځېدله:

— بڼه دی چې لانه ږو. اغوی به موږ الله لټوي ګنه نو.

— وی، خدایه دا څوک دي؟

— څه خبریمه.

د نازیبې د چادري مخه په اوبنکو لنډه شوه. غږ یې ووت:

– وی، توبه! هرچېرته یو څوک زموږ مخه نیسي. موږ څه گونا کړې؟

کریم سترگې پټې کړې. ویې ویل:

– بخت دی بخت. زه خو وایمه، ته یې نه منې کنه نو.

د هغه سترگې هم ډنډ شوې. نازیبې سلگۍ ووهلې. له نژدې کورونو څخه د بنځو غالمغال او د سوزېدو بوی راته. کریم د لاس په خټ سترگې و سولولې. د گوتو په سرونو ودرېد. بامونو ته یې سر اوږد کړ. تورې لوڅې یې ولیدلې. نازیبې ته زنگ راغی.

هغې د تل په څېر لود سپیکر وواهه. موریې پوښتنه کوله. نازیبې ورته وژړل. موریې په ژړا کې دعا کوله چې په خیر له کلي ووځي. د کریم له سترگو اوبنکې وڅڅېدلې. په زړه کې یې ویل «وه خدایه د بل چا دوعا خو راته قبوله که کنه نو» په کوڅه کې غږونه شول:

– کاکا! کاکا!

دواړو شاته وکتل. وسیمه او هاجره وه. منډې یې وهلې. کریم له درده مخ بلې خواته واپراوه. ویې ویل:

– داح، یو دوئ کمې وې کنه نو.

ورې یې په غږ کې ونيولې. ویې پوښتل:

– تاسې دلته څه کوئ؟ موږ او پلار مو چېرته دي؟

هاجرې د ساد سوزېدو له امله په پراو پراو خبرې کولې:

– پلاران مونه وه. واجد ماما مې مورگانې جبې پله ته بوتلې.

نازیبې غږ کړ:

– وی، تاسې یې پرېښودلئ؟

وسیمې گرد مخ وڅنډه:

– نه، تاسې پسې راغلو.

– وی، الا! دا دونه اوږده لاره؟ په دا مرمیو کې؟

– خو موږ نارې وهلې. تاسې نه درېدلئ کنه، راځئ چې څو!

– چېرته؟

– ماما سره مې.

وسیمې شاته لاس اوږد کړ. هلته ډزې شوې. هغې له شپو هلو سره لاس راټول کړ. کریم درېواړه تېلو هلې:

– مه درېږئ! زر زړځئ!

شاته د خلکو شور شو. چا په کوچیانه لهجه وویل:

– امدلته سنگر نیسو. ای! ته اغې کوڅې ته گوره! ته دېخواته...

غږ د نورعلي و. کریم له کونجه په احتیاط وکتل. لس دولس تنه د غټ گټ او دېوال شاته پټ وو. دوو لورو ته یې کوڅې څارلې.

نورعلي په مخابره کې غږېده. په لوړ غږ یې وویل:

– موږ په درې شاخه کې یو. اغوئ ستاسې خواته و تېښتېدل. ژوندي درنه ونه وځي!

کریم حیران کتل چې دا وسایل ورسره له کومه شول؟ ورنارې یې کړې. نورعلي وړاندې راغی. غاړه یې یوې اوږې او بلې اوږې ته قاته کړه. ټک یې ووت. پزه یې له موسکا سره پراخه شوه. ویې ویل:

— کریم اوستاذه! ثوابونو کې شریک نشوې نو.

ده ځواب ورنه کړ. نورعلي وپوښتل:

— ښه ته نو دلته څه کوي؟

کریم ورباندې برگ شو:

— تا مو تر خراب راوه کړه نو. زما دې ټول کاروران که. اوس مو د کلي نه وباسه. بچی مې د ښځې په نس کې مري.

نورعلي هم زیږ شو:

— نه وينې زما څه حال دی؟ په جې پله یې بوځه کړه!

د کریم ورته ماغزه وخوټېدل. سړی ورپرېدېده. نری شونډې یې کېکاږلې. ویې ویل:

— نشمه. الله ستا دوه خبیثان دي. د زې یې راباندې وکړې کړه نو.

— په تايي د زې وکړې؟ اربکیان دي.

کریم لیدل چې نورعلي په رښتیا حیران دی. ویې ویل:

— په مخونو یې چارخانه دسمالونه تاو کړي.

نورعلي سر وخوځاوه:

— بیا نو د ملک صیب کسان دي. لانجه دې ورسره کړې کړه. څه که په مخه راغله ضربه به یې کمه. دا یې ته خوشاله.

د نورعلي په مخابره کې غږ شو:

— مشره، مشره!

ده خوله ورنژدې کړه:

— اورمه.

— ما ویلې ته خبر اوسه چې دوه دوښمنان مونیولي وه.

— شابه نره! اوس چیرته دي؟

— دوزخ کې.

سړي په زوره زوره وځنډل. مخابره بنده شوه. نورعلي په موسکا سر وځنډه. نازیې نارې کړې:

— وه سړیه راځه!

کریم د لاس په اشاره صبر ته وبلله. بېرته یې مخ وگرځاوه. ویې ویل:

— ښه روکی! کلیوال مړه شوه. کورونه چپه شوه کړه نو. ما کلینیک ولیده. لوتی لوتی شو.

نورعلي پخو هل. سړی په غرور وښوروه:

— ودې لیده؟ الله مو ښه چل پې وکړه. ټول پکې مردار شوه.

د کریم مړاوی غږ ووت:

— مریضان او ډاکټران ام شهیدان شوه.

- غم مڪوه! خپل عمل د هر چا مل دی. مسلمان جنت ته ځي، کافير دوزخ ته.
کریم سوږ اسویلی وکړ:
- ولې، تانه لیدله؟ اغه کافیر وه؟
- خو نو اوس به جنت کې وي.
کریم کاره وروکتل:
- د وړکیانو خبرې پرېده! احتیاط کوه!
- جنگ دی کنه کریم اوستاده جنگ. ندې دي اوریدلي؟ په جنگ کې حلوانه ویشل کېږي.
کریم لیدل چې هغه په بله هوا کې دی. په نرمه یې وویل:
- غوره روکی! موږ خو ویلې کلی جوړوو. دا خو وړانږې کنه نو.
- تا دا ام ویلې چې د نیک کار دپاره باید خلک قورباني ورکي.
کریم چورت واهه چې په دې کې څه ووايي. د نورعلي غږ بیا ووت:
- غم مڪوه کریم اوستاده! صفا جان اغايې بېرته جوړوي.
کریم پوه نه شو. سترگې یې تنگې کړې. نورعلي دوام ورکړ:
- اغه دولت سره خبرې کوي چې اربکیان وباسي. ددې ځای واک تې واخلي. پوه شوې؟ بیا به دلته زموږ پاچايي چلېږي. هرڅه به
گل او گلزار شی. ته نه یې خبر کریم اوستاده. خبرې غټې روانې دي.
کریم وبنگېد:
- اغو پورې به کلی ملی نه وي.
نورعلي سوږ اسویلی وکړ:
- تا خپله ویلې چې دا کلی سم ونه څنډې نه جوړېږي.
شایې واروله، لار. یو دم له هرې خوا ډزې شوې. د نورعلي د ډلې شور جگ شو. کریم په منډه کې نازيې ته اشاره وکړه چې تښته.
له مېرمنې څخه مخکې شو. د بنی کور نیمکښه دروازه یې تېلوهله. ټول یو ځای ننوتل. د سور چرگ کتکتاک وخوت. سپي
وغپل. نجونې په کاکا پسې ونښتلې. له دوو کوټو څخه لمبې ختلې. ټوله کورنۍ په حویلی کې ولاړه وه. ښځو او ماشومانو
ژړل. ددوئ په لیدو په غوډلې ننوتل. همدا یوازینۍ روغه کوټه وه. نازیه هم له نجونو سره ورغله. کریم سپینږيري ته مخ کړ:
- وبښه شامامد کاکا! موږ ناڅاپي ننوتلو.
په ملاکوږ سپینږيري سترگې ورواړولې. غټه پزه یې لوگي توره کړې وه. په سپینه شمله یې پاکه کړه. ویي ویل:
- اورې جنگ کې پرده نه کېږي.
کریم لمبو ته لاس ونيو:
- دا ولې کنه نو؟
- اورې موږ په منځنۍ کوټې کې وو. یو درز شو. نه مو څه لیدل، نه اورېدل. اورې په یو ډول مې بچي واپستله نو.
- څوک خو ژوبل نشو؟
شاه محمد سر وڅنډه. کریم وویل:

— څه اوس ام خداى فضل كړى كنه نو!

د سپينږيري غږ ووت:

— اورې امداسې فضل دې خداى په اغه چا وكي چې دا مرمى يې ويشتلې دي.

كريم يې نمجنو سترگو ته وكتل. هغه پرته له دې چې مخ راوگرځوي وپوښتل:

— اورې ستا په كور خوڅه ندي شوي؟

كريم د ماشوم د سرچپه والي، كلينيك ته د تگ او د جبې په پله د ډزو كيسه وكړه. په پاى كې يې وويل:

— شامامد كاكا! ما نه خو لاره ورکه ده كنه نو. څه وكمه؟

— اورې زما اوستا درد يودى. ستالوى آرمان د لاسه ځي. زما د ټول عمر خواري سوزي.

كريم د هغه روانو او ښكو ته وكتل. خپلې سترگې يې ډنډه شوې. ويې وويل:

— جك نشته جك؟ ټاير چې جگوي.

— جك؟ د موټر؟

سپينږيري په كونج كې وړې كوټنۍ ته اشاره وكړه. كريم جك او د لرگي كونده واخېستله. زينه يې د كوټې دېوال ته كېښودله. سپينږيري له لاندې كتل. كريم وخوت. لوگى يې په مخ راغى. د سوزېدلي پلاستيک، ټوكر او لرگي مخلوط بوى و. د لمبو توده هوا چلېدله. مخ يې تاو ونيو. د سر له خوا د دويم دستك وتلې برخې ته يې كونده ولگوله. په هغې د پاسه يې جك ونيو. سريې اول دستك ته تمبه كړ. د جك لاستې يې وخرخاوه. ډنډه ورو ورو اوږدېدله. دستك بې ځايه شو. رسۍ يې ورڅخه تاوه كړه.

سپينږيري ته يې وويل:

— كاكا! كشولى شې؟

هغه پښې په ځمكه خښې كړې. ټول زور يې په رسۍ واچاوه. دستك حركت وكړ. په منځه ملا كې مات شو. له خاورو سره دننه

كوټې ته ولوېد. د اور بڅركي والوتل. سپي وغپل. له غوډلي د غوايي غږ راغى. كريم نارې كړې:

— پام كوه جينۍ! ودې نه وهي!

شاه محمد وويل:

— تړلې مې دى.

ښځو او ماشومانو د غوډلي له دروازې كتل. كريم بل دستك ته جك بند كړ. ويې پوښتل:

— الكاند شپې مستري خانه كې پاتې كېږي؟

— هو كنه. ښار نه ماښامي كې راتلله. وېرېدلېمه ورباندې.

ددې كوټې چت يې وغورځاوه. لمبې مړې شوې. يوازې لوگي ختل. د بلې خوا كوټې ته لاړل. په كوڅه كې ضربې شوې. سپي په شاته شاته تگ غپل. سپينږيري لويه دروازه كلكه بنده كړه. كريم په زينه وخوت. كوڅې ته يې وكتل. څوك نه ښكارېدل. د څنگ

كور ته يې سترگې واړولې. ويې پوښتل:

— گاونډيان چېرته دي؟

شاه محمد سر وڅنډه:

— هې هې! چې ورځ سرچپه شي هرڅوك په ځان شي. اورې ورور مې بچي ايستلي دي. زه خبر شوى ام نه يم.

کریم ددې کوټې دستک بې ځایه کړ. رسی یې پکې واچوله. سپینږيري پښې ځمکې ته بندې کړې. رسی یې کښه کړه. په خو شېبو کې یې وروستی دستک هم وغورځاوه. کریم په لوګي کې ولیدل چې د کوټې د شا دېوال سوړی دی. هغه کېوت. منځنۍ کوټه له سوزېدو وژغورل شوه. سپینږيري لاسونه اسمان ته لپه کړل:

— اورې خدای دې اېڅکله شا ځمکې ته مه وروله! خدای دې بچۍ په خیر پیدا کړه! خدای دې...
د کریم سینه تنګه او ستونی ډک شو. دا وخت ورته زنگ راغی. بې نومه شمېره وه. له هغې خوا سړي وویل:

— چېرته یې؟
دی تېلفون ته ځیر شو. اسانه شمېره وه. زیاتره صفرونه وو. اول ځل یې لیدله. لنډ ځواب یې ورکړ:

— کلي کې.
— کلي کې چېرته پیره؟
کریم ته شک پیدا شو. وروځې یې سره ورغلې. ویې پوښتل:

— ته څوک یې؟
— د تورې زوی دې یمه کڼه. سودا مې ده.
کریم د تورې د ټولو زامنو غېږونه پېژندل. شک یې لایات شو. نری شونډې یې و خوځېدلې:

— د تورې کوم زوی؟ اغوی څو کلي کې نشته کڼه نو.
— پیره زه ام تلوېزون گورمه. وایي زرین کلا کې جنگ دی. ته د چا کره یې؟
— د ځان کره.

— نه، الله خو نه یې پیره.
بابا کلا ته نژدې بم وغورځېد. همدا غږ په تېلفون کې هم و. کریم وویل:

— اغه د جې د پله سره ته وې؟

— نه کڼه پیره، کوم پول؟
کریم غاښونه وچپچل. ویې پوښتل:

— مانه څه غواړې؟

— هاهاها، چې ودې گورمه درته وایمه.

— اوس ولې نه وایې کڼه نو؟

— په تېلفون کې نه کېږي پیره.

غږ یې بېخي اشنا ښکارېده. کریم بیا شمېرې ته وکتل. چورت یې واهه چې څوک دی. شاه محمد نارې کړې:

— اورې سړی د کلي دی. ستا شمېره ورسره ده.

کریم ژر تېلفون بند کړ. ویې ویل:

— ناحقه دې غږ وباسه کاکا! پېژندلی یې نه اوسې.

— نه نه، زه لرې یمه.

تېلفون بیا وترنګېد. دا ځل شاه زمان و. دده د ځای پوښتنه یې کوله. کریم وویل:

- د شامامد کا کا کره يو. ای! و سیمه او هاجره موږ سره دي. مه یې لټوئ!

- ښه؟ مورگانو سره ندي تللي؟ څه شو کړ چې جوړې دي. پام یې کوه!

تېلفون بند شو. کریم بېرته زنگ ووايه چې کمک وغواړي. د شاه زمان شمېره مصروفه وه. فکریې وکړ چې ده ته زنگ وهي.

ښایسته شېبه یې تېلفون ته سترگې نیولې وې. زنگ نه راته. دا وخت و سیمه په منډه راغله. وار خطا وه:

- کا کا! کا کا! ښځه دې وایي دردونه ډېر نژدې شوه.

- ډېر نژدې شوه؟

وسیمې غټ سرو خوځاوه. بېرته یې منډه واخېستله. کریم سربداله په خپل ځای وڅرخېد. له نهیلۍ څخه یې سا اخېستل تېز شول.

د نازيې زگېروى راغى. غوايه وغورېد. شاه محمد وویل:

- اورې ملک صیب نژدې دی. زنگ ووهه! اغه ډېر څه کولى شي.

کریم سوړ اسوېلى وکړ:

- نه نه کنه نو. نور علي رښتیا وایي. ما پسې د ملک کسان دي.

- اورې زه مو د لانجې نه خبر یمه. خپه کېږه مه. اغه سمه خبره کوله. دا نه گورې څه حال دی؟ اورې اغه دونه بد سپرى ندى گوره.

- وه کا کا! ما خو بل چا سره خوله ام نده وهلې کنه نو. امدا ملک دی. هو.

شاه محمد وړوکی طلايي تېلفون غوږ ته ونيو. کریم غوښتل ويې دروي. هغه یې لاس تېلو اواه. په تېلفون کې یې ملک ته مشکل واضح کړ. هغه ژمنه وکړه چې اوس راځي. کریم وویل:

- کا کا! ښه دې ونکړه کنه نو.

- اورې ته وار خطا کېږه مه! زه خو یمه.

- نه کنه نو. ټوپک سره څه کولى شي؟

دروازه وټکېدله. سپي وغپل. کریم شاه محمد ته وکتل. هغه نارې کړې:

- اورې څوک یې؟

له هغې خوا غېراغی:

- پیره خپل یو. خلاصه که دروازه!

غېر د مخیتي و. کریم وار خطا شو. وپسېد:

- مانه ویلې. امغه خلک دي. سپرى درته څه ووايي کنه نو؟

د شاه محمد له تنبېدلي رنگ څخه معلومېدله چې هک حیران دی. په جگ غږ یې وپوښتل:

- اورې څه کار دې دی؟

- کریم اوستاذ ته ووايه چې راووځي!

- اورې اغه لاړ.

- پیره په سپینه بیره دروغ مه وایه کنه. د خدای نه ووېرېږه! دروازه خلاصه که!

شاه محمد وار خطا سترگې گرځولې. غټه پزه یې ومروړله. په دروازه باندې د تومانیچې ډزې وشوې. دی له ډاره شاته ولوېد.

سپی اول وکورنجد. ورپسې یې غپا پیل کړه. د ماشومانو کریکې شوې. مخیتو دروازې ته لغتې ونيولې. خو خلاصه نه شوه.

په پای کې یو تن په دېوال واوښت. سپي ورباندې حملې کولې. هغه په تومانه په ککره وویشت. سپی له کورنچېدو سره سوړ پرېوت. ماشومانو کریکې وهلې. مخپټي بل ملگري ته دروازه خلاصه کړه. په حویلي کې یې سترگې وگرځولې. یو یې منځنۍ روغې کوتې ته او بل غوځلې ته روان شو. شاه محمد په کوپې ملا په دویم پسي منډه واخېستله. ویې ویل:

— ای ای! اورې غوځلې کې ښځې دي.

خو مخپټي تېلو اوه. هغه ولوېد. بېرته ژر جگ شو. ښځو او ماشومانو ژړل. یو په بل کې تخته شول. دا وخت کریم دوی د سوری کوتې له لارې د کور شاته وتي وو. شاه محمد د غوځلې له دروازې شاته شو. مخپټي بېرته ووت. ملگري یې وارخطا غږ کړ:

— الهه رامنډه که! دا سوزېدلې کوټه سوری ده. په دې وتي دي.

دواړه په لوگي کې ورک شول.

○○○○○○○○○○

کریم د باغ په دېوال لاس کېښود. خاوره تویه شوه. دېوال د راکټ د لگېدو له امله نیم شکېدلی او نیم اوږه ولاړ و. په احتیاط یې سر جگ کړ. شاته مخپټو د کوڅې کونجونو لټول. ده په شونډو گوته ونيوله. خلور واړه د چارمغز د چپه شوې ونې تر شاخونو لاندې ننوتل. د پاڼو تریو بوی و. نازیې مخ لڅ کړ. په سختۍ یې نفس اخېسته. لکه په چادري کې چې یې زړه تنگ شوی وي. په خټه کې د درد له امله یې زور واوه. تېلفون و ترنگېد. ټولو شپو هل. کریم ژر چې ته لاس کړ. د بندېدونکۍ یې کېکارله. سودا یې شوه چې مخپټو غږ اورېدلی نه وي. بیا یې د دېوال له پاسه وکتل. څوک نه ښکارېده. ویې ویل:

— لږ به نور صبر وکو. چې اغوئ ښه لرې لاړ شي. بیا به د باغ نه ووځو.

تېلفون یې راواېست. دوه کاغذ هم راووتل. شمېره یې وکتله. د شاه زمان وه. تېلفون یې چېب ته کړ. کاغذونو ته ځیر شو. نازیې له درده مخ آسمان ته ونيو. له زور وهلو سره یې ورنونه په منگولو کېکارل. د غاړې رگونه یې وپړسېدل. د مېړه لاس ته یې وکتل. کریم د یو کاغذ قاتونه خلاص کړل. د تېر کال جنټري وه. د سرطان له پینځه ویشتمې څخه تر ټولو ورځو کړۍ تاوې وې. له پاسه یې په ترتیب سره یو، دوه، درې لیکل شوي وو. سترگې یې ډکې شوې. رېږدېدونکې گوته یې یوې نېټې ته ښخه کړه. وپسېد:

— د عقرب په پینځمه مې زړه ولگېده. ما ویلي یې چې پاتې شو کنه نو.

د نازیې گرد مخ له درده تک سور اوښتی و. غږ یې ووت:

— وی په یاد مې دي. پوښتنه دې وکړه. ما ویلي وینه نده راغلې. د خورزې مخ کې دې غاړې واچوله.

هاجرې په جگ غږ وویل:

— اغه موبږ ته چې دې کېک راوه. کنه کاکا؟

کریم سر وڅوځاوه. چشششش یې کړ چې ورو وغږېږي. دا ځل یې گوته د عقرب پینځه لسمې ته وروړه. شناوی ږیره یې ورپېدله:

— دا ورځ مې میرحمزه ته نوی کور شرو که.

تېلفون یې په چېب کې ولږېده. بیا شاه زمان و. کریم په ټیټه غږ وویل:

— د غفور باغ کې یو. اورې؟... که کومک کولی شې راشه! که نه زنگ مه وه، څوک یې وانه وري.

تېلفون یې چېب ته کړ. دویمه پاڼه یې خلاصه کړه. دا د سږ کال جنټري وه. د حمل تر شلمې ټولې ورځې په ښه شوې وې. هغه

گوته یو ویشتمې نېټې ته وروړه، چې نن ورځ کېدله. مخکې له دې چې څه ووايي د ملک غږ راغی:

— کریم اوستاده! کریم اوستاده! چرته یې؟

ټول وار خطا شول. ملک په باغ کې سترگې گرځولې. توره لونگۍ یې په خاورو خړه وه. په پرتو شاخونو یې پنبه اړوله. کریم له دېواله وسکېد. د شاخونو شاته ټیټ شو. جنتریانې یې په جیب و منډلې. نجونې له سونگېدو سره په غېږ ورننوتلې. نازیې مېړه له مټې کلک ونيو. وپسېدل:

— وی، خدایه خیر!

ملک اوس سیخ ددوئ خواته کتل. کریم بې واره و. یو دم تاو شو. په ملاسته یې دېوال په جوړه لغتو وواهه. هغه له لوېدو سره دوره وکړه. کریم نازیه له لاسه ونيوله. نجونو ته یې وویل:

— اله منډه کئ!

خلور واړه کوڅې ته ووتل. ملک هم ورپسې منډه واخېستله. غږ یې کړ:

— ای ودرېږه! کریم اوستاده! تاته وایمه!

خو دوئ منډې وهلې. ملک هم له باغه ووت. په کوڅه کې یې تېز تېز گامونه اخېستل. دا وخت یې شاته مخپټي راپیدا شول. ډزې یې وکړې. مرمۍ د کریم مخ ته په ځمکه ولگېدلې. نازیې او نجونو چیغې کړې. ټول په کونج کې تاو شول. شاته د ملک او مخپټو غالمغال شو. کریم نازیې او نجونو ته وویل چې تاسې مه درېږئ. خپله کونج ته راغی. غلي یې وکتل. ملک د یو مخپټي تومانچه او د بل مټه نیولې وه. په قهر یې وویل:

— ډزې ولې کوئ؟ او، څه خبره ده؟ تاسې څوک یئ؟

تومانچې والا لاس ته ټکان ورکړ چې ځان خلاص کړي. خو ملک نه خوشې کاوه. سترگې یې ورباندې برگې کړې:

— تاسې څه کاره یئ؟ او، مخونه مو ولې پټ کړي؟

بل تن هغه ټپلوا هه:

— ته لرې کنه پیره! ستا کار ندی. اغې دنیا ته دې زړه شوی؟

تومانچه والا خوشې شو. اوس نو ملک په دواړو لاسو دویم کس ټینګ کړی و. ویې ویل:

— ای ای! زور مه وهه! پلار ته دې وایمه. ما وپېژندلئ. زه خو ناحقه ملک نه یمه.

اول مخپټي تومانچه د ملک تندي ته ونيوله. له ډز سره یې وویل:

— ملک وې.

هغه له زگېروي سره په لاره کې اوږد وغځېد. وینه په مټ خاوره روانه شوه. د کریم رنګ تک سپین واوښت. په ښځې او نجونو

پسې یې منډه واخېستله. نازیه ودرېدله. سایې سوزېدله. غاړه یې کړه کړه. ویې ویل:

— وه خدایه خېټه مې چوي. پنبې مې نه ځي.

کریم هغه په غېږ کې جگه کړه. گوډ گوډ یې منډې وهلې. پنبې یې تر پخوا زیات برېښ کاوه. د لارې ښی خواته ویا له او د

ترکاری پټي وو. کریم نور د نازیې د وړلو وس نه درلود. سمدلاسه ویالې ته کېوت. اوبه کمې وې. غږ یې کړ:

— د پله لاندې، پله لاندې!

نجونې هم کېوتلې. ټول تر وړو کې پله لاندې تخته کېناستل. پنبې یې په خټو کې ننوتې وې. کریم په شونډو گوته ایښې وه چې

غږ مه باسئ. د نازیې سا اخېستلو غږس کاوه. همدا شېبه مخپټي راپیدا شول. د کورونو مخې ته تېز تېز روان وو. هره دروازه یې

ټپوهله، دننه یې کتل. ددوئ څنګ ته ورسېدل. یو تن یې غږ کړ:

— دلته دي پيره دلته!

د کريم زړه وښوېد. خو مخپټې ددوئ شاته تېر شول. د يو کور په خلاصه دروازه ننوتل. کريم له پله ووت. وپسېد:

— پاڅېږئ! بېرته شاته ځو. زر کوئ کنه نو!

○○○○○○○○○○

کريم له ښځې او ورېرو سره په کوڅه کې روان و. د درنو وسلو يو يو ډکېده. ذهني ستړيا يې د بدن مراندې سستې کړې وې. د ښځې ځپلې څېرې ته په کتو يې ستونۍ ډکېده. د مخپټو په هکله يې چورت واهه «ملک په څه شي وپېژندله؟ زه يې ولې نشمه پېژندلې؟» هرڅومره چې يې فکر د هغوئ په حرکاتو او غبرالاتو لوه نتيجه يې نه ورکوله. له چخپيت کټ څخه يې پښه واړوله. نازيې شېبه په شېبه زگېروي کول. ويې ويل:

— وی، ټول ستا دلاسه. ملک صيب کومک کاوه. ته تې تنبېدلې.

— زه څه خبر ومه کنه نو؟

— وی، خدايه، ته اېڅکله خبر نه يې. ستا ټول کارونه سرچپه دي.

د کريم ستونۍ لا ډک شو. د راکټ مرمۍ په گاونډۍ کوڅې کې ولگېدلې. ده نازيه له لاسه ونيوله. ويې ويل:

— ځی! مه درېږئ کنه نو!

د خپل کور د دېوال له سره يې کيلي واخېستله. دروازه يې خلاصه کړه. دننه يې سترگې وگرځولې. د نوي کور چټ ځوړند او دېوالونه چاودېدلي وو. د کريم زړه لاسست شو. ټولې پيسې او خواړۍ يې په اوبو لاهو شوې. کور بايد مکمل له سره جوړ شوی وای. مگر موټر روغ ولاړ و. د زاړه کور په دالان کې يې د نازيې جامې وليدلې. ورنډه يې کړه. چرگان په کټکټاک و تنبېدل. د ناستې د کوټې په دېوال کې تلوېزيون نه و. ځای يې تورېخن ښکارېده. پختې يې له پښو سره کشې شوې. بالښتونه په چرې شکېدلي وو. د مېلمنو د کوټې وطني قالينه نه وه. کريم د دهلېز په پای کې دريمې کوټې ته منډه واخېستله. هلته جامۍ تيتې وې. فلزي بکسونه سرچپه پراته وو. د سرو زرو قطۍ نه وه. دهلېز ته راغی. سا يې سوزېدله. هاغه دسمال يې مېرمنې ته وښود چې مخکې يو لک روپۍ پکې تاوې وې. ويې ويل:

— هرڅه يې وړي دي کنه نو.

نازيه په منع دهلېز کې کېناستله. په خېټه يې لاس ونيو. ژوره سا يې اخېستله. ويې ويل:

— وی، بلا ورپسې! موږ نه اسې ام پاتې وه.

کريم حويلۍ ته ووت. شاوخوا يې سترگې وگرځولې. د نوي کور مخته او شاته دېوالونه کنډ وو. په زړه کې يې تېر شول «غله په دې لارې راغلي او وتلي دي» په منډه يې د کور شاته سړاېست. څوک نه ښکارېده. بېرته د نازيې څنگ ته راغی. هغې پښې غځولې وې. داسې زور يې واهه لکه دروند شی چې جگوي. په سرو لار لمر ته يې اشاره وکړه:

— وی، ډاکټرې ويلې غرمې پورې خلاصېږي. يوڅه وکه کنه! خوشې خوشې گرځي.

— څه وکه کنه نو؟

نازيې سلگۍ ووهلې:

— نريې که نه يې؟ چې دونه خبره شي پټکې دې وي. چې د کار خبره شي ماته وايي څه وکه.

کريم له قهره وپشېد. وسيمه نازيې ته ودرېدله. ويې ويل:

— خېټه دې وسولومه!

هغې سر وځنډه چې په سولولو نه کېږي. د خټې لاندینۍ برخه یې په دواړو لاسونو نیولې وه. تابه ویل که یې خوشې کړي ځمکې ته به پرېوځي. له درده یې کله مخ یوې خواته اړاوه کله بلې خواته. جنگ بیا زور واخېست. هاجره او وسیمه له نازیې سره جوختې کېناستلې. ټیټکري یې ژوول. کریم تاوېده راتاوېده. چورت یې واهه چې څه وکړي. د نازیې تور پرتوگ ته یې پام شو. سرېښناک لوند و. زړه یې په سینه کې کېکاږل شو. یو دم یې منډه کړه. موټر یې چالان کړ. بېرته دهلېز ته راغی. ویې ویل:

— اله اله، راځه موټر کې کېنه! څو، څو!

— وی، په سرک؟ په مرمیو؟

— هو، پروانه کوي. زرکوه کنه نو!

نازیې دېوال ته تکیه وکړه. له زگېرو یو سره یې سر وځنډه:

— وه خدایه مړه شومه. وه زه اېچرته نه ځمه.

سلگۍ یې ووهلې. کریم په دوو پښو کېناست. له لاسه یې ونيوله. ویې ویل:

— مانه خبره مه پټوه! دا خو ډېره موهمه ده کنه نو.

نازیې په قهر وروکتل. په گرد مخ کې یې پېرې شونډې ورپېدلې:

— وی، پرې مې ده! ته څه وایې؟ لېونی شوی یې؟

کریم یې د پرتوگ لندې برخې ته اشاره وکړه. د نازیې لکه چې تراوسه پام نه و. وړې سترگې یې غټې غټې راووتلې. د کریم زړه ډک شو. وپسېد:

— چې میر حمزه نه وي، چاته ژوند وکو کنه نو؟ راځه پاڅې! یا به ټول نه یو، یا به ټول یو.

د نازیې واریار خطا و. د مېړه په مخ روانو اوښکو ته یې وکتل، پاڅېدل. نجونې هم وخوځېدلې. کریم د لاس په خټ اوښکې پاکې کړې. ویې ویل:

— نه نه، تاسې اوسئ! خطر دی، ښه؟ زه شازمان ته وایمه. اغه درېسې راځي. پوه شوی؟

نجونې یې دنوې ودانۍ د تاکاوی په کونج کې وړې چار دېوالۍ ته ننوېستلې. ویې ویل چې د باندې هرڅه کېدل ونه وځي. په مخ یې ښکل کړې. ترې روان شو. نجونو په تنبېدلي رنگ ورسې کتل. موټر په کوڅه کې په لوټو کړېده. نازیې غږ کړ:

— وی، وروکنه! مړه دې کړمه.

کریم بېخي سست شو. د مسجد فلزي دروازې نیمه لاره بنده کړې وه. هغه یې دېوال ته کږه ودروله. دننه د حویلی په چمن کې د کانکرېټي چټ غټې ټوټې له مات منار سره پرتې وې. کریم په زوره کلمه وویل. توبې یې واېستلې. بېرته شترېنگ ته کېناست. هرڅومره چې سرک ته نژدې کېده د ډزو غږونه زیاتېدل. د کوڅې په پای کې تاوېده چې په ښښه کې یې مخپټي ولیدل. په دوی پسې یې منډې وهلې. د تومانیچې مرمۍ یې د موټر په ډاله ولگېدلې. کریم اکسېلېټر ته پښه تمبه کړه. موټر د کلي په منع سرک تېز خوشې شو. له هرې خوا ورباندې ډزې کېدلې. د څنگ ښښې دانه دانه پرېوتلې. هغه په نازیې چيغه کړه:

— سمله! سمله کنه نو!

خپله یې سرتیت نیولی و. اکسېلېټر او شترېنگ یې نه خوشې کول. د ونې شاخ ورباندې په شړکس راوړلېد. په پاڼو کې پټ موټر په چټکۍ پله ته نژدې کېده. له کوم شي سره ولگېد. شاخ ترې ولوېد. مخ یې چپلو تاو شو. نازیې اخ اخ کړ. موټر تېز روان و. کریم وېرېده چې اوس به له دېوال سره ټکر شي. بریک ته یې پښه واچوله. خود موټر د ټوپونو له امله بیا په اکسېلېټر کېکاږل

شوه. هغه شترنگ و خرڅاوه. د توپونو او د راکټونو زو غوړونه کښول. د یو راکټ له ز سره سم دلته هم درز شو. د کریم سر په سویچپور و لگېد. آراهه آرامي شوه. اوږده شېبه گنگس و. وروسته یې ورو ورو سترگې روښانه شوې. سړيې جگ کړ. موټر په وچې ویالې کې کوږ پروت و. شاتنی بنسینه نه وه. راکټونه په بابا کلا لگېدل. خوه یې غوړونه نه اوږېدل. نازيې ته یې اندېښنه شوه. سړيې اوږد کړ. ورمېږي درد کاوه. هغه د شاته سیټ د پښو په ځای کې غونجه ننوتې وه. کریم رېږدېدونکی لاس وراوږد کړ. ویي بنوروله:

— نازيې! وه جینی! نازيې!

هغه وخوځېدله. کریم خوشحاله شو. هغې سرراپورته کړ. بې حاله وه. ویي ویل:

— وی چرته یو؟ ولاړ یو؟

کریم وانه وږېدل. خود شونډوله حرکت یې پوه شو چې څه وایي. ویي پوښتل:

— ته ښه یې؟

نازيې ځان ته ښکته وکتل. په خپته یې لاس وگرځاوه. ورنونه یې وسولول. د هوسایي سایي واخېستله. کریم له خدای تعالی څخه د مننې په دود د موټر کوږ چت ته وکتل. نازيې د پاڅېدو لپاره د مخکې سیټ تکیه ونيوله. مېړه یې له اوږو کښه کړه. په کوږ سیټ کړه کېناستله. کریم د موټر پوز ته ګوته ونيوله. ویي ویل:

— د جبار د باغ پنجره مې وهلې ده.

هغې سر وڅنډه. ویي ویل:

— نه یې اورمه.

کریم خپل غوړونه په ورغوو و موبنل. پشس پکې پیدا شو. د راکټونو غوړونه داسې راتلل لکه څوک چې چرته لېږي په لښته بالښت وهي. د نازيې نالښت زیات شوی و. هغه یې له موټره واېستله. په مخ یې لاس ورکېښود. په چیغه یې وویل:

— ته دلته ویالې کې غلې کښه! زه راحمه.

نازيه هم په جگ آواز غږېدله:

— وی چرته څې؟ مه ځه! زما مړی چاته پرېږدي؟

— دننه گورمه. که څوک وي چې زېږنتون پورې مویوسي کښه نو.

نازيې په نهیلۍ مخ واړاوه. کریم د موبایل لږ زېدل احساس کړل. له جبهه یې راواېست. شاه زمان و. غاښونه یې وچيچل «کومک نه کوي اسې زنگونه وهي» ټلیفون یې بېخي بند کړ. د پنجرې د درز له لارې باغ ته ننوت. څوک نه ښکارېدل. د مېړه د ونو له منځه یې پینځه منزله ودانۍ ولیدله. حیران شو. په دومره جنگ کې یوه مرمۍ هم ورباندې لگېدلې نه وه. د قیچي شوو بوټو ترمنځ په پخه لاره روان شو. د باغ په دروازه کې چوکیدارانو د طیارو د بمبارد سېل کاوه. بل پلو یې جبار ولید چې د ودانۍ په لویې پیک دارې دروازې ننوت. ده ورپسې پښه تېزه کړه. د دروازې له خولې څخه سور فرش دننه غځېدلی و. چې لاس ته دريځه خلاصه وه.

په لوی گراج کې رنګارنګ موټر ښکارېدل. یو یې امبولانس و. دی خوشحاله شو. په زړه کې یې وویل «ډاکټران راغلي. ای

خدایه ورحمېره! چې د نازيې دپاره یوه لاره پیدا شي» په فرش باندې مخته لاړ. په لوی سالون کې پستې چوکۍ تشې وې.

مخامخ لویه کتاره داره زینه هم په سور فرش پوښل شوې وه. ښی لاس ته یې خلاصه دروازه ولیدله. زړه نازړه ننوت. هلته لویه کوټه وه. زېږې پرې او همرنگه کوچونه یې لرل. په مخامخ دېوال کې دروازه نیمکښه وه. له هاغه ځایه ډېر غبراغی:

— سندوله بچو! ته راشه کنه!

هلته هم لويه کوټه وه. شين فرش او شنې توشکې پکې غږېدلې وې. خو څوک نه و. په کونج کې فلزي الماری لکه دروازه دوه پلې خلاصه وه. نژدې ورغی. هلته زینه تا کاوی ته کېوتله. غږ له هماغه ځایه راته. کریم حیران شو. په زړه کې یې وویل «پټې دروازې ته څه ضرورت دی؟» هغه په احتیاط په زینه کېوت. په پای کې فلزي پنجره خلاصه وه. کریم لا چورتی شو. دا ځای ورته غیر معمولي ښکارېده. په زړه کې یې تېر شول «کېدای شي ډاکټرانو دپاره یې جوړ کړی وي» په پنجرې ننوت. لوی تالار و. مخامخ او چپې خواته یې د قطارو کوټو دروازې ښکارېدلې. ښی خواته اوږد دېوال و. د دېوال بېخ ته هر ډول کمپیوټرونه، تلوېزیونونه، قالینې، جنرېټرونه، واټر پمپونه او نور سامان چې کریم نه پېژندل ایښي وو. داسې برېښېده چې زاړه شيان دلته ساتي. سترگې یې په یو تلوېزیون تم شوې. کونج یې لږ ګرېدلې و. نژدې ورغی. خپل یې و. په قالینو کې یې هم خپله وپېژندله. د سپینې شملې یوه برخه یې په غوړو زېړه شوې وه. هک حیران شو. په مخامخ کوټې کې خبرې او درېهار و. هغه غلی سر ننوېست. یو ځوان په ځمکه تاوېده راتا وېده. لاسونه، پښې او خوله یې تړلي وو. دوو کسو په کېبل واهه. جبار ورته ولاړ و. کریم له ډاره شاته شو. بیا یې سر دننه کړ. جبار د سړي له خولې رابرتپ لېرې کړ. موبایل یې ونيو. ویې ویل:

— ورته ووايه چې د سلو لکونو یوه روپۍ کمه وي ما وژني. وخله!

کریم تاو شو چې وتښتي. خو د زینې په سر کې د څو تنو خندا وه. هغه ژر په نیمکښه دروازه ننوت. هلته یې غټ سړی ځوان سوټ پوټ پروت ولید. په خوله یې رابرتپ لګېدلی و. کوړی، کوړی، وېښتان یې په وینو تپلي وو. دواړو یوه شېبه رډې رډې یو بل ته کتل. وروسته کریم په کوټې کې نظر وځغلاوه. له چتره رسۍ څرېدله. په کونج کې ډکه بو جۍ ولاړه وه. کریم ځوان ته مخ کړ. په خپلو شونډو یې ګوته ونيوله چې غږ مه کوه. نژدې ورغی. خوله یې وپړانېستله. ځوان په ژړا شو. شکېدلې او پړسېدلې شونډې یې وڅوځولې:

— خدای ته وگوره ماما! مه مې وهه!

کریم ژر وپسېد:

— چپ چپ! زه دې نه وهمه.

— څوړنډ وه مې ام مه! پلار مې پیسې درکوي.

کریم یې خوله بېرته بنده کړه. ویې ویل:

— ورو غېږېږه! زه ددې خلکو نه نه یمه. نوم دې څه دی؟

خوله یې ور خلاصه کړه. ځوان وپسېد:

— زړګۍ یمه. ای ماما! ما وباسه! وژني مې. پیسې درکومه.

کریم یې پښو ته اشاره وکړه:

— لاسونه او پښې دې ولچک دي. کیلي یې اغه خلکو سره ده. ته د چا زوی یې؟

په دهلیز کې غږ شو:

— لالا! نن زبردسته ورغده. داسې جنگلاوه مو ونيوله چې چې چې...

کریم د دروازې له درزه غلي وکتل. د ډاکټرانو په چپو کې څلورو ځوانانو د اوږو قالینې و غوړځولې. تلوېزیونونه یې په احتیاط ودرول. جبار راغی. په جر غږ یې وویل:

- نه، داڅه سپېره خلک دي. جنگلاوه خو په نورو ځايو کې بڼه ده. ځی وخت مه تېروئ!
يو غبرگ ځوان د پيسو او گانو کڅوړې په لاس ورکړې. ويې پوښتل:
- اوس چېرته لاړ شو؟
جبار چې د کڅوړو محتويات کتل، وويل:
- د جومات کوڅې ته لاړ شئ! جنگ باندې گۍ کې دی. ای خلک کورو کې شته، که وتي دي؟
د نړۍ اوږدې پزې ځوان وويل:
- زياتره وتي. ځنې شوده گان شته. مري خو وځي نه.
- رسوا نشئ! اغه چې نه ځي ختموئ يې! چې ځي، امبولانس کې يې باسئ!
ځوان کټ کټ وخنډل:
- چې امبولانس وويني لکه دمورې ولۍ چې يې راغلي وي. پالوان ام لکه رښتياني ډاکټر، داسې غټ غټ کېږي.
ټولو کړس کړس وخنډل. څلورو اړه بېرته په زينه وختل. جبار له خپلو دوو جلا دانو سره پاتې شو. زنگ ورتنه راغی. هغه غټ تور
ټېلفون غوړته ونيو:
- الو! اجي صيب!... هو جنگلاوه راټولوو... بڼه ده نو. نورو نه چې خبر پرېمه اغوته نه رسي... هو، ټولو سره په تماس کې
يمه... نه نه، شازمان او دلاور ندي راغلي... بې غمه اوسه!... سمه ده.
جبار ټېلفون بند کړ. د کريم په فکر کې سل پوښتنې وگرځېدلې «شازمان او دلاور ورسره څه کار کوي؟ مانه يې ولې پټه کړې ده؟
خو نه پيسې گټي؟...» جبار د څنگ کس ته مخ کړ:
- الکه سنډوله! اغه د تو جازوۍ راوله!
دلته په کوټه کې زړگي سلگۍ پيل کړې. ويې ويل:
- ما وهي. ما خلاص که!...
کريم د هغه په خوله رابړ تېپ ولگاوه. خپل موبایل يې په جېب ور ومانډه. وپسېد:
- دغه کلي ته زرين کلا وايي. داد جبار باغ دی.
دروازه خلاصه شوه. چاغ، ډيروړ ځوان ننوت. بندي يې له گربوانه ونيو. د مردار شوي حيوان په شان يې کش کړ. کريم د بوجۍ
شاته پټ و. په احتياط يې دهلېز ته سر ښکاره کړ. هغوی په وړاندې کوټې کې له بندي سره اخته وو. دی په منډه ووت. په ويالي
کې يې نازيه له مټې ونيوله. وپسېد:
- جگه شه چې ځو!
- وی پرې مې ده! څه خبره شوه؟
- خبره بله ده! بيا درته واييمه.
خو نازيه د دردونو له امله سونگېدله. په سختۍ يې قدم اخېست. کريم په غېږ کې جگه کړه. د باغ شاته تاو شو. نازيې وپوښتل:
- اوس چېرته ځو؟
- خپل کور ته.
- وی زېږېتون ته نه ځو؟

په کريم د زېږېنتون نوم داسې خوږ لگېده لکه څوک چې جنت يادوي. زړه يې ډک شو. سريې وڅنډه. ويې ويل:

— شازمان رښتيا داجي او جبار انډيوال دی. اغه ته به ووايو چې دوی نه کومک وغواړي.

— وی، خدای دې تبا کي! تراوسه يې ولې کومک نه کاوه؟

کريم څه ونه ويل. تېز تېزيې قدمونه اخېستل. د نازيې غږ بيا ووت:

— امدلته ورته زنگ ووهه کنه!

— نه، چې دلته مو ونه گوري. دوی نه پوپېږي چې زه خبر يم.

— د څه شي نه خبر يې؟

— بيا درته واييمه. يو وار زموږ کار وشي کنه نو.

○○○○○○○○○○

کريم د دېوال له کونجه خپلې کوچنۍ ته وکتل. ډاږده چې مخپټي نه اوسي. شمال پکې پختې او کاغذونه کولول. لوتې، لرگي او

د کور سامانونه هر چېرته پراته وو. د ژوند يو موجوداتو خوځښت نه ليدل کېده. لکه د بلاگانو کوڅه چې وي. له بله پلوه مرمۍ.

وې چې په هوا کې تېرېدلې راتېرېدلې. هره شېبه د لگېدو امکان و. اوس د چخپټ کټ څنگ ته شکېدلې توشکه هم ښکارېدلې.

نازیه سسته پسته وه. شايې په دېوال وښويوله. په دوو پښو کېناستله. شونې يې له درده کېکارېلې. زگېږوی يې وخوت «امح»

کريم وويل:

— مه کېنه! رسېدلې يو.

نازيې يې لاس ونيو، پاڅېدله. قدم يې واخېست. پښې يې سستې شوې. د لوېدو په مهال کريم ونيوله. په غېږ کې يې واخېستله.

د خپل کور مخې ته يې نرمه کېستله. دروازه په مخ خلاصه وه. خړپ خړپ شو. کريم شاته وکتل. د گاونډي د کوټې نيم دېوال نه

و. مالوچ په چټکۍ پسې نښتي وو. وډار شو چې دننه مخپټي نه اوسي. خو غږ په کوڅه کې د لوتو له منځه راته. کريم سرتپټ کړ.

برگ سپي د ماتې دروازې لاندې د انسان لاس خوړ. د کريم کانگې راغلې. غاښونه يې وچپچل. لوتې يې ورپسې واړه کړه

«چغی!» سپي ډارې جينگې کړې. وغږېد. لاس يې په خوله کې ونيو او په کوڅه کې يې منډه کړه. کريم ژرد واسکت له جبهه

تومانچه ډوله وسله راواېستله. نازيې ويوښتل:

— وی، دا څه شی دی؟

کريم وويل:

— البته لاره کې پرته وه.

هغه په سپي ډزه وکړه. ونه لگېد. مرمۍ د کوچنۍ په پای کې کنډوالې ته ننوتله. سور لوگی ترې پورته شو. طياره راغله په هماغه

ځای يې بم وغورځاوه. کريم کېناست. خو نازيې په ولاړو په سر لاسونه ونيول. دواړه کور ته ننوتل. نازيې دوه درې قدمه

واخېستل. په حويلۍ کې ودرېدله. کريم بيا لاسونه ترې لاندې کړل. په برنډه کې يې له غېږې کېستله. دا وخت په حويلۍ کې د

خلکو شور شو. د ماشومانو ژړا وه. دوی وډار شول. گاونډيانې ښځې د نوې ودانۍ له لوري راروانې وې. له شنې پردې راتېرې

شوې. ښېراوې يې کولې:

— هی د توپ نښه دې شي! هی مرمۍ دې پکې سرې نشي! هی ښه ورځ دې ونه ويښي!

له دوو نارینه گانو څخه يو قمار باز تيمور و. هاجره او وسيمه يې له لاسونو نيولې وې. دا هغوئ ژړل. چې خپل کاکايې وليد په

چيغه يې ورمڼده کړه. کريم په تيمور برگ شو:

— دا ولې؟ په دوی دې څه کړي کنه نو؟

زېږې بنځې وویل:

— خوشاله اوسه! خدای وساتلې.

کریم تېمور ته اشاره وکړه:

— دده نه؟

— نه.

کریم هوا ته لاس ونيو:

— د بې نه؟

ځوانې بنځې د څادر له درزه وکتل. په قهر یې وویل:

— د بې پتی نه.

— بې پتی؟

تېمور سپینه خولی شاته تېلو هله. ویې ویل:

— دسې چل و، چې کور کې ومه. چیغې مې واورېدلې. منډه مې کړه. گورمه چې دوی ام خوشې دي. چې دلته ننوتلو غږ تا کاوی.

کې و. چې ورغلو جونې چیغې وهي او دوه کسه یې جامې باسي. یو یې په خوله لاس ونيو. بل وایي اوس یې پرېده اخر کې یې وژنو. موږ ورباندې نارې کړې. دواړه په کرکۍ وتښتېدل.

کریم وړاندې شو. تېمور یې په غږ کې کلک ونيو. سترگو یې نم وکړ. ویې ویل:

— خیر وېسې. ما په تا شک وکه کنه نو.

تېمور سر ښکته واچاوه. شونډې یې وخوځېدلې:

— ملامت نه یې کریم اوستاده. که موږ کې وړانې نه ودا حال به ولې راته؟ اول زه. اوس قمار نو څه شی دی چې ما وځه؟ پیسې

بايلې، خلکو کې سپک یې، پلار او مور دې ځورېږي. بس دغسې خلک یو کنه. البته پښېمانه شو چې گټه نلري.

کریم سر وخوځاوه. د نوي کور په لوري یې اشاره وکړه. ویې پوښتل:

— اغه کسان څوک وه؟

دویم ډنگر سړي وویل:

— نه مالو مېدله. په مخ یې چارخانه د سمالونه تا ووه.

د کریم سږمې له قهره وپړسېدلې. شونډې یې ورپېږېدلې. بیا یې وپوښتل:

— چېرته لاړه کنه نو؟

تیمور سر کوږ کړ:

— ما د دېواله د کنډوه وکتل. د لنډۍ ویالې خواته یې منډې وهلې.

کریم دواړه په غږ کې ونيول. له بنځو یې هم مننه وکړه. هغوی د ډزو له امله کوپ کوپ ووتل. ده نازیې ته لاس اوږد کړ:

— ته دې تېلفون راکه!

شاه زمان او دلاور ته زنگ نه تېرېده. سپکې سپورې يې ورته وويلې. بله شمېره يې ووهله. د حويلې منع ته روان شو. همدا چې اړيکه ټينگه شوه ويې ويل:

— الکه ودرؤی جنگ ودرؤی!

نور علي له خوتنو سره په بالاخانه کې په دوو پېښو ناست و. ماتې کړکۍ ته يې سر جگ کړ. په دوربين کې يې بابا کلا ته وکتل. موبایل يې شونډ و ته ونيو. په کوچيانه لهجه يې وپوښتل:

— کریم او ستاده! خدای دې خير کي! بيا څه خبره شوې؟

— نور څه وشي؟ موږ ويلې غله به ورک شي، بې ناموسي به ختمه شي. اغه لا ډېره شوه. موږ ويلې خلک به هوسا شي، اغه تبا شوه. زما خپله بنځه د گېډې د بچي سره مري. شفاخانې ته يې نشمه بيولی. دا څه حال دی کنه نو؟

— دا خو ستا شخصي مو شکل دی.

د کریم شونډې لا ورپرېدلې. چيغه يې کړه:

— ټول کلی تبا شو وایمه. ته پوند يې؟ ددې جنگ د گټې نه تاوان ډېر دی. بند يې کړ!

نور علي په آرامه وويل:

— ستا ایمان کمزوری شوی.

د کریم ماغزه بېخي سرچپه شول. غاښونه يې وچيچل. پرک يې وهل:

— او کښه کمقله! زما پيشو ماته مياو. چا درباندي د دوو خرو وربشې نه ويشلې. بېرې دې نوم و بېرې. ما درنه سپړی جوړ که کنه نو. نور علي وخنډل:

— او هو هو هو. په دونه وږه خوله دونه غټې خبرې.

— ای ای بېرې ای! په خدای چې...

له هغې خوا غږ شو:

— بېرې دې اغه پلار دی کوپخولیه!

کریم نور د اورېدلو حوصله نه لرله. تېلفون يې بند کړ. اوږده شېبه يې ژوره سا اخېستله. نجونو او نازيې له دالانه کتل. ده يودم تېز حرکت وکړ. د نوې ودانۍ له مخې يې سيخ گول واخېست. د دروازي په لور روان شو. نازيې ته يې وويل:

— ستا تېلفون دې ما سره وي.

— وی نه، دې مې زنگ وهي.

— وهي، وهي به کنه نو.

نازيې غږ کړ:

— وی الا! ته چېرته ځي؟

کریم په تگ کې ځواب ورکړ:

— نور نه کېږي. يا به زه نیمه يا دا دوه خبيشان.

— وه خدایه موږ به څه کوو؟

— بله چاره نشته کنه نو.

نازيې او نجونو مړاوي مړاوي ورپسې کتل. کريم له لويې دروازې ووت.

○○○○○○○○○○

کوڅه سمه نیمه لاره او نیمه ویا له وه. لنډی ویا له یې بلله. هغه له خوړ څخه پیلېدله. د کلي له منځه تېرېدله. بېرته خوړ ته کېوتله. په زرین کلا کې دا مشهوره خبره وه چې نه به وخت ودرېږي، نه لنډی ویا له. خو نن هغه وچه وه. کريم یې په غاړه قدمونه اخیستل. په زړه کې یې ویره وه. ددې وېره چې دا بد شگون به په ټول کلي کې ده ته زیان ورسوي. دوه خبرې وې. یا به دی بېرته ژوندی نه ستنېږي، یا به یې مېرمن مړه وي. ده مخ ته او زړه یې شاته زور واهه. د نازيې وروستي مړاوي کتل یې له سترگو نه لېرې کېدل. په ځان یې شک و. چې په رښتیا په مخپټو پسې وتی دی، که د بې وسۍ له امله یې بنځه او بچی پرېښودل؟ نرېدلي دېوال ته ورسېد. د قران شریف پاڼې په کوڅه کې پرته وې. پښه نیولې شو. پاڼې یې ښکل او د دېوال په درز ننوېستلې. دننه حویلی ته یې وکتل. هرې خواته د کور سامان تیت و. خود انسان حرکت نه لیدل کېده. خپله لاره یې ونیوله. نه پوهېده چې له مخپټو سره به چېرته مخامخېږي. ځان ورته داسې پرېښېده لکه مېړه چې د ځناورو کمین ته روانه وي. گوډ گوډ کېده. خو گامونه یې مضبوط اخیستل. د باغ د دېوال برابر روان و. مرمۍ په کړس په ونو کې ولگېدلې. پاڼې او وړې څانگې په خرڅېدو ځمکې ته کېوتلې. خو کريم سر تیت نه کړ. یو قرار یې لاره وهله. کونج ته ورسېد. نابېره یې غږ واورېد:

— ودرېږه! دېخواته دېخواته!

کريم سیخ گول وهلو ته تیار کړ. په آرامه یې مخ وگرځاوه. یو کس ورباندې د دېوال له شاخه د ټوپک نښه نیولې وه. مخ یې دومره تور و چې ږیره او وروځې پکې نه ښکارېدلې. دا سړی یې اول ځل لیده. ویې پوښتل:

— څه وايې کنه نو؟

— خبرې مه کوه! راځه!

کريم وړاندې ورغی. خو باغ ته نننه ووت. ویې ویل:

— زه کارلرمه. هرڅه چې وايې امدلته ووايه کنه نو!

لویه ډله د دېوال شاته پټه وه. د جالۍ خولې والا ځوان غږ کړ:

— ای څه ورته ونه وايې، څه ورته ونه وايې! کريم اوستاد امدادی.

بیا کړس شو. مرمۍ ډېرې تېټې ولگېدلې. ټول په دوو پښو کېناستل. کريم د دېوال له سره غاړه اوږده کړه. ویې ویل:

— الاکله ته یې؟

— هو کنه. ای! په دا سیخ څه کوې؟

کريم چورت واهه چې الله گل ورسره څه کمک کولی شي. سیخ گول ته په کتو یې شونډې ورپېدلې:

— دوه کسه لټومه. مخونه یې په چارخانه د سمالو نوپټ دي.

— ښه ښه، ما د لرې نه ولیدله. بره کوڅه کې یې منډې وهلې. دا څوک دي؟

کريم پوهېده چې الله گل یې په خبره باور کوي. ویې ویل:

— اربکیان دي کنه نو. او چې زموږ کسان وويني وژني یې.

د الله گل خبره قهرجنه شوه:

— دا څه وايې؟ کشکې دې مخکې ويلي وه. ای! نو ته یې څه کوې؟

— ما پسې امدی. چې مرمۍ کي. یو ټوپک راکه! بېرته یې راوړمه.

الله گل سر و خنده. کریم په زړه کې خوشحاله و. خو په ښکاره یې د گیلې په دود کېزې وکتلې. روان شو. چورت یې واهه چې الله گل خوی یې په قهر کې. اوس څنگه هغوی ورته راوړي. په زړه کې یې وویل «خان به وروښیمه او نوره به وتښته. اغوی به راپسې شي کنه نو. باغچې ته به راشمه. الله گل ته به نارې کمه. اغه به یې وولي» په همدغو چورتونو کې یو کور ته ورسېد. بالاخانه یې له شکېدلي ایراني فرش او په خټو لږ لو توشکو سره په کوڅې کې پرته وه. تر دروازې دننه یې وکتل. مخامخ د اوسېدو کوټې یې هم چپه شوې وې. په حویلی کې کړوپ بایسیکل پروت و. کریم ننوت. نارې یې کړې:

— میرزا! وه میرزا! کور کې یې؟

چا ځواب ورنه کې. ځوابنې یې تلیفون وکړ. ده وویل چې کور ته لارم زنگ دروهم. د سردپاسه یې د بالاخانې د دالان څوړند چت ته وکتل. په یو دستک ولاړ و. د دستک سردپخسې په کړه ستنه ټینګ و. دا ځای یې خوښ شو. په حویلی کې یې سره پلاستیکی رسی پیدا کړه. یو سريې تر دستک تاو کړ. بل سريې د بالاخانې د دېوال کنډو ته وار کړ. په خامه زینه و خوت. پاس کوږ دالان ته راغی. ځان یې شاته نیولی و چې ښوینه نه شي. تر پښو لاندې یې دستک وغځېد. دالان لږ نور هم ټیټ شو. مخامخ حویلی او نږدې کوټې ښکارېدلې. رسی یې کښه و نیوله، کېناست. سیخ گول یې څنگ ته کېښود. تېلفون یې واپست. هاغه شمېره یې په یاد وه چې ده ته یې د شاه محمد په کور کې زنگ وهلې و. له هغې خوا «الو الو» غږ شو. ده سم دلاسه وپوښتل:

— ما سره څه دښمني لرئ کنه نو؟

— اوو، کریم اوستاذ یې؟ تاسره مو دښمني نده پیره. تا کې مو روزي ده.

هغه کړس کړس و خندل. کریم اوږدېدل چې بل ته وایي «خپله یې زنگ وهلې دی» ده وویل:

— زه غواړم ما مېله درسره وکمه.

— ښه خبره ده پیره. ما مېله مې خوښېږي. چېرته یې؟

— د مېرزا کره.

— درغلو. چېرته لاړ نشې پیره!

کریم منتظر ناست و. په زړه کې یې وویل «چې په دروازه راننوخې زه به رسی. کښه کمه. دستک به د ستنې نه خطا شي. دالان به یې په سر پرېوځي کنه نو» ژوره سایې واخېستله. څنگ ته پروت سیخ گول ته یې وکتل «که څوک ژوندی و. په ده به یې مردار کمه» پلان ورته فوق العاده برېښېده. په لاس کې یې سور ساعت ته وکتل. دوه بجې وې. په آوازي یې وویل:

— چې دا خبیثان زر راشي کنه نو.

شاته کوڅه کې شور شو. هغه د بالاخانې د دېوال کنډو ته سر جگ کړ. وسله والو کسانو پنډونه په شا کړي وو. یو یې وویل:

— ای! د غنیمت مال په ټولو برابر ویشل کېږي.

بل ټېلوا هه:

— کېښه بچو! هر چا چې هرڅو نه راوړي وي د امغه دي.

کریم یو هم ونه پېژاند. خلک تېر شول. دی بېرته کېناست. ساعت یې سترگو ته راتا وکړ. دوه بجې او پینځه دقیقې وې. د ډاکټرې خبره وریاده شوه «سبا غرمې پورې وخت شته» خواوس تر غرمې دوه ساعته تېر و. «میر حمزه به څنگه وي؟ نازیه گي. مې؟» ستونی یې ډک شو. چاره نه وه. باید انتظار وباسي. شېبه په شېبه یې کوڅې ته سر جگاوه. په غږ یې وویل:

— نه راځي کنه نو.

نابیره یې مخامخ په حویلی کې دواړه مخپټي ولیدل. له حیرانتیا څخه هینس پېښ شو. هغوی په بله لار راغلي وو. کټ کټ یې خنډل. د دواړو په لاسونو کې تومانیچې پیدا شوې. کریم ځان یوې خواته واچاوه. مرمی دده ناستې په ځای ولگېدلې. سیخ گول په کړنگس حویلی ته ولوېد. هغوی ورمونده کړه. کریم غوښتل په کنډو ځان کوشې ته واړوي. خورسۍ یې په پښو کې بنده شوه، ولوېد. دالان چپه شو. مخپټو شاته خېز کړ. کریم ځان په کنډو پسې کلک کړی و. پښه یې وځنډله. رسی خوشې شوه. ځان یې بره کش کړ. بالاخره په کنډو واوښت. په کوشې کې یې په گوډه پښه منډې وهلې. دلته چپه شوي دالان د دروازې مخه بنده کړې وه. مخپټي هم د بالاخانې له لارې کوشې ته کېوتل. په کریم پسې شول. ډزې یې هم کولې. یو تن ورباندې غږ کړ:

— پیره! په دا گوډه پښه به چیرته لاړ شې؟

کریم باغچې ته ورسېد. سمدلاسه په کونج تاو شو. نارې یې کړې:

— الاکله! الاکله!

خو هلته څوک نه و. شاته مخپټي په تېزۍ نژدې کېدل. کریم په باغچه کې خوشې شو. له پرتو شاخونو په ټوپونو اوښت. د تومانیچې مرمی یې واسکت سوری کړ. د باغچې د بلې خوا دېوال ته رسېدلی و چې مرمی یې په تشي کې ولگېدله. په ځمکه ولو غږېد. زخم یې سوخت شروع کړ. د پرتوگ په بډه یې توده وینه کېوتله. شاته یې وکتل. مخپټو په پرتو شاخونو پښې اړولې. دی پاڅېد. تشي یې نیولې و. په دېوال یې ځان هاخوا ته وغورځاوه. په خاپوړو روان شو. مخپټي هم دېوال ته ورسېدل. کریم ځان تر کونج پناه کړ. هلته تک تور کس دده سر ته ودرېد. ټوپک یې په لاس کې ځوړند نیولی و. کریم ورڅخه ټوپک تېز کش کړ. په پروتو لکه سیمساره تاو شو. سمدلاسه یې په مخپټو ډزې وکړې. دواړه د دېوال بېخ ته ولوېدل. ده ټوپک وغورځاوه. سربې په ځمکه کېښود. بې حده ستړی و. الله گل موسکې شو. په خپل کس یې غږ کړ:

— اغو دواړو نه وسلې واخلي!

د کریم یو لاس په تشي کې و. بل لاس یې په ځمکه ولگاوه. سربې جگ کړ. مخپټي شواړ پراته وو. نه خو ځېدل. له مرمیو ډکې گردنۍ یې په غاړه وې. الله گل له څو تنو سره د کوشې په خوله کې ولاړ و. تور سړی مخپټو ته نژدې ورغی. همدا چې یې گردنۍ ته لاس اوږد کړ ډزې شوې. هغه شاته منډه واخېستله. الله گل په باغچې ضربې وکړې. ویې ویل:

— کوشې ته شئ کوشې ته!

هغوی پناه شول. شاته ورپسې دښمنانو هم ضربې کولې، هم منډې وهلې. کریم سر کېښود. ځان یې مړ وښود. ډله تېره شوه. هغه کېناست. بني پایڅه یې په وینو وه. لمنه یې جگه کړه. تشي یې وکوت. په پسته کې لگېدلی و. وینه روانه وه. لاس یې ورباندې کلک ونيو. په خاپوړو د مخپټو څنگ ته لاړ. د یو چارخانه څادر یې کش کړ. هک حیران شو. دا هماغه څنور غلام و چې سهار یې د موټر په کنکشن کې ورسره مرسته کړې وه. کریم نه پوهېده چې د غلام ورسره څه دښمني وه. ژر ژر یې ملا وتړله چې وینه ودرېږي. د دویم کس څادر یې لېرې کړ. د غلام د ورور بختیار څنې په رېگ خورې شوې. د کریم سترگې تېغې تېغې راوتې وې. په غږ یې وویل «خبشان» د غلام څنگ ته موبایل پروت و. هغه یې جېب ته کړ. شایې واړوله. غوښتل یې د باغچې په دېوال واوړي. غږ راغی:

— پیره ح! کومک وکه ح!

کریم بېرته راوگرځېد. غلام کله سترگې خلاصولې، کله پټولې. ویې ویل:

— پیره خدای ته وگوره کنه ح! ډاکټر ته مې ورسوه ح!

کریم غاښونه وچيچل. له ستوني يې ونيو. ويې پوښتل:

— نه نو ولې؟ ولې موزه وژلمه کڼه نو؟

غلام وتوځېد. بدن يې لړزېدل پيل کړل. لارې يې په سختۍ تېرې کړې. ويې ويل:

— پېسې درکومه ح. خونه چې غواړې ح.

کریم چيغه کړه:

— پېسې دې ځان ته ورکه رډيله. ما تاسې ته څه بد رسولي کڼه نو؟

غلام سترگې خلاصې او پټې کړې. ويې ويل:

— اح، اح، ويلې امدان ح، مېړه او ښځه ختم کړه ح. درې لکه درکوه ح.

کریم يې ستونی خوشې کړ. ويې پوښتل:

— چا؟ چا درې لکه درکولې کڼه نو؟ خبره کوه!...

غلام لکه اورېدلي چې يې نه وي. ويې ويل:

— ډاکټر ته مې بوځه ح! که جوړ شوم ح، دواړه ح، درته ح، وژنمه ح. پېسې مه راکوه ح! د نرو عده ده ح.

— اغه څوک دي څوک؟

— ستاح، ستاح، ستاح، سس...

کریم چيغه کړه:

— څه شی ستا ستا؟

د غلام لړزېدل او شتو هل تېز شول. يودم سوړ پرېوت. سري يې کوږ او سترگې يې ودرېدلې. کریم يوه شېبه غلی ناست و. چورت يې واهه چې څوک زما وژل غواړي؟ د څه لپاره يې غواړي؟ ما چاته تاوان رسولی دی؟ هېڅ يې سرکار نه کاوه. غوښتل يې پاڅېږي چې د شاله خوا يې لغته وخوړه. د غلام په جسد پرېوت. مخ يې وگرځاوه. الله گل دوه لغتې نورې هم ورکړې. ويې ويل:

— تا خو ويل اړيکيان دي کڼه؟ دا اړيکيان دي؟

کریم په قهر شو:

— غلی ورک شه! ته ما نه پېژنې؟ ته...

الله گل غاښونه وچيچل. په دوو پښو کېناست. ويې ويل:

— زه تا ښه پېژنم. ولې دې زموږ کسان شهيدان کړه؟

کریم بيا هک پک شو. له کېناستو سره يې جسد ونو ته گوته ونيوله:

— دا دواړه؟

الله گل سرو خوځاوه. بېرته پاڅېد. کریم وويل:

— دوی ما پېسې وه کڼه نو. مخکې مې درته ونه ويلې؟ ته اوس ما ددوی سره برابر وي؟

الله گل بله لغته په ورون کې ورکړه:

— چې منافقه! ته چې کوڅو کې گرځېدلې، موږ شکې شوو.

هغه مخابره غوږ ته ونيوله. نور علي ته يې وويل:

— کریم اوستاد زموږ د کشف کسان شهیدان کړه... نیولی مې دی هو... هو، امغه یې ام چل و... منافقان امداسې وي... چې کلی ونیسو بیا خو مالومه خبره ده چې زندان جوړوو... اوس پې څه وکمه؟... نه نو... ښه؟...

هغه یو قرار کریم ته کتل. وروسته یې مخ خپلو کسانو ته وایو:

— الکه ته او ته دا مرکز ته بوځی!

هغوی د ټوپک په شپېلۍ کریم مخ ته تېلو اوه. ده الله گل ته مخ کړ:

— ای! نور بلا پسې، ماما خپل خو دې یمه کنه نو. دونه خو...

— ځکه درته څه نه وایمه. که نه امر و چې ضربه دې کمه.

— چېرته مې لېږي؟ زه کار لرم. تاته خو مالومه ده. ښځه مې مریضه ده. مري کنه نو.

دده سترگې ډکې شوې. الله گل شا اړولې وه. دوو تنو کریم مخ ته تېلو اوه.

○○○○○○○○○○

دوی د غره د لمنې وچ خوږ ته ورسېدل. کریم ټوله لاره د تېښتې لپاره مناسبه شېبه لټوله. خو په لاس ورنغله. هغه یې نورو کسانو

ته وسپاره. د سمڅي په خوله کې اته نهه تنه ولاړ وو. په دوربین کې یې کلي ته کتل. کریم یې په کونج کې لاس تړلی کېناوه. ده

ټول له نظره تېر کړل. یوازې دوست محمد یې پېژنده. هماغه چې په ده لکه زوی گران و. خو دوست محمد داسې په قهر و لکه دده

د وینو تېری چې وي. د غټې سپینې ږیرې خاوند کاره ور وکتل. ویې ویل:

— منافقین الله تعالی خپله شرموي.

د کریم خوله وچه شوه. سر ورباندې وگرځېد. اوبه یې وغوښتلې. دوست محمد سپېره ورکړه:

— غلی منافقه! ام مو وژنې امرانه اوبه غواړي؟

د کریم ورته ماغزه و خو تېدل. تنفس یې تېز شو. دوست محمد غبرگه کړه:

— مگر په یو شرط اوبه درکوو!

هغه خپلو نورو ملگرو ته مخ کړ:

— دا ډېر ښه گیلکار دی. اغه سنگر به پې جوړ کو. بیا به ورسره گورو.

د غټې سپینې ږیرې خاوند سر و خوځاوه. بې وهلي ځوان اوبه راوړې. کریم تنده ماته کړه. دوست محمد په لغته وواژه:

— مخکې شه! زه درته ځای ښیمه. ښه کلکه سنگکاری وکې گوره! که نه خیر دې نشته.

دواړه له سمڅي ووتل. وچ خوږ ته په کېوتې لار روان وو. دوست محمد خبرې نه کولې. کریم وویل:

— ای خره! ته خو ما پېژنې کنه نو.

دوست محمد ونه کتل. کریم بیا غږ واېست:

— دا د مور مېړونه مو څوک دي؟ د کومه شوي کنه نو؟

دوست محمد پرته له مخ تاوولو وپسېد:

— نور علي وايي د صفان جان اغا کسان دي.

د هغه غږ اوس تغیر کړی و. قهر پکې نه احساسېده. کریم وپوښتل:

— دلته څه کوي؟

— امدوی موږ ته وسلې او پیسې را کوي کنه.

کریم چورت واهه چې هغوئ ولې داسې کوي؟ زموږ کلیوال ورباندې دومره گران دي؟ زه خو په غلطه روان نه یم؟ ښځه او زوی مهم دي که د خدای درضا لپاره د کلیوالو اصلاح؟ اوس دواړه له سمخې پناه روان وو. دوست محمد مخ ورواړاوه:

— تشی دې ولې؟

کریم یې سترگو ته ځیر شو. خواخوږي پکې ښکارېدله. ویې ویل:

— غلام او بختیار وویشتلمه.

— ولې؟

— امدان خوزه ام پوپېدل غواړمه کنه نو.

دواړه د وچ خوږ بلې غاړې ته جگېدل چې نابیره چورلکه پیدا شوه. سمخه یې په راکېټ وویشتله. توره دوره پورته شوه. په غرونو کې د وحشتناک غږانگازې شوې. مارغان والوتل. ځناور او خزندې په غارونو ننوتلې. له هوا څخه کاني واورېدل. دوست محمد تر غټې تیرې لاندې پټ شو. خو کریم په گوډه پښه مخ ښکته منډه واخېستله. دوست محمد د ماشیندارې ښه ورباندې ونيوله. خو ډزې یې په چورلکه وکړې. هغه راوگرځېدله. بیا یې راکټونه خوشې کړل. کریم شاته نه کتل. له یوې تیرې یې بلې ته تپونه وهل. کروندو ته ورسېد. چورلکې ولید. ټیټه شوه. ضربې یې ورباندې وکړې. مرمی د کریم شاوخوا په ځمکه څښېدلې. خو هغه منډې وهلې. دوست محمد بیا په چورلکه ډزې وکړې. هغې مخ وروگرځاوه. کریم سا نیولی په کلي ننوت. سربداله روان و. یو مهال یې په سترگو تیاره شوه. ږنگ دېوال ته تکیه کېناست. کله چې یې سترگې روښانه شوې د غلام او بختیار جسدونه یې څنگ ته پراته وو. تېلفون یې له جیبه راواېست. زنگ یې وواهه. هاخوا شاه زمان د شوروا مړی بېرته په کاسه کې کېښودله. دلاور ته یې وویل:

— د نازيې وربندار تېلفون دی.

دلاور شخوند تېز کړ. کریم وویل:

— الو! سازمانه! ته چېرته ورک یې؟

— کلي کې یمه. ولې؟ څه خبره ده لالا؟

دلاور غوږ نیولی و. تېزې مړی یې وهلې. کریم د غلام او بختیار له خوا په نجونو د تېري کیسه وکړه. د شاه زمان تېغې سترگې لا غټې شوې. ویې ویل:

— نه، بل څوک به وه. تاریخ د داسې ډېرو پېښو شاهد دی چې کاریو چا کړی وي تاوان په بل چا وي.

— غلی د تاریخ بچیه! بل څوک څنگه وه؟ خلکو په خپلو سترگو لیدلي کنه نو.

شاه زمان غاښونه وچپچل:

— نمک حرامه! ته ودرې! وخت یې راځي.

کریم ورته د دواړو د وژل کېدو وویل. د شاه زمان تندې گونجې شو. تېغې سترگې یې د دلاور خواته واپولې. هغه غټ مخ ته بره

ټکان ورکاوه چې څه خبره ده؟ شاه زمان وپسېد:

— غلام او بختیار د تاریخ کندې ته لوېدلي دي.

دلاورد (ولې ولې؟) پوښتنه کوله. کریم غږ کړ:

— سازمانه اورې! دلاور درسره دی؟

- هو .

- په منډه زموږ کور ته لاړ شئ! که ورېندار دې ژوندی وي زړې شفا خانې ته ورسوئ کنه نو!

- صبي ده. ته چېرته يې؟

- زه لگېدلی يم. ماته مه گورئ کنه نو! ای زر کوئ! خدای ته وگورئ!

تېلفون بند شو. کریم لاس په ځمکه ولگاوه چې پاڅېږي. تومانچه گوتو ته ورغله. په رېگ کې پټه وه. راجکه يې کړه. چورت يې واهه چې وايي خلي که نه؟ په پای کې يې د واسکت په جېب ننوېستله. له گردنيو د مرميو په اېستلو بوخت شو. د بختيار ترڅنگلې لاندې يې بله تومانچه وليدله. هغه يې هم واخېستله. سړي بيا وگرځېد. له باغه راوتي لېنتي کې اوبه نه بهېدلې. وړوکی ډنډوکی پکې و. په سکېدو ورغی. دواړه لپې يې ور اوږدې کړې. همداسې يې زړه وتښتېد. درب شو، سړي پکې ولگېد. اوبه تيتې شوې.

oooooooooooo

شاه زمان د خامو دېوالونو په وړې تاكاي، کې گرځېده. د نم بوی و. سگرېټ يې ولگاوه. کله کله به يې د باندې ډزو ته غوږ ونيو. خواس آرامي وه. دلاور په کونج کې ناست و. ژر ژر يې مړی وهلې. ورور ته يې سترگې جگې کړې. غټه زنه يې وخوځېدله: - راځه ډوډی وخوره! خبره اسې ام وړانه شوه وړانه. شاه زمان برگ شو:

- چې ورک شه! ماتاته وويلې چې خپله يې ولو. نه، ورور باندې ماشه نشمه کښولی. دادی وخوره نو.

دلاور ور وگرځېد. په ډکه خوله يې وويل:

- زه څه پوېد مه؟

- بلا! مرگ! زه څه پوېد مه، زه څه پوېد مه. چې په دا خوله يې درکمه!

- او ته دې پټکې پرېده! څه کوو؟ که پينځو بجو پورې اغه ځمکه ورنکو، اجي مو وژني اجي.

شاه زمان سړي د سگرېټ په لوگي وپرسول، بېرته يې تش کړل. ويې ويل:

- کریم لالا خبر ندی چې غلام او بختيار موږ لېږلي وه.

دلاور سر و خوځاوه. شاه زمان له سگرېټ څخه دوه پرله پسې کښه وکړل. په زینه حويلی. ته وخوت. دلاور بېرته وړوکی سپين دسترخان ته تاو شو. د شور واهه کاسې يې مړی وهلې. شېبه په شېبه يې په نارضايتۍ سرڅنډه. شاه زمان بېرته راغی. دوه غټ غټ چاقوان يې په لاس کې وو. يو يې دلاور ته ونيو. هغه لاس اوږد نه کړ. ويې پوښتل:

- څه پې وکمه څه؟

شاه زمان تېځې سترگې برگې کړې:

- ته دا واخله ای! خونه وېرېږي.

دلاور دا ځل لاس کې. شاه زمان وويل:

- دا وار سستي ونکې! سست خلک په تاريخ کې ناکامه وي.

دلاور مړی تېره کړه. ويې ويل:

- ای! که کریم لالا پوی شي پوی؟

- په څه شي؟

— د غلام ټلېفون ورسره دی کنه. نن تا ورته خونه زنگونه وهلي زنگونه.

شاه زمان چورتی شو. ویی ویل:

— نه، دې ته به یې څه پام شي؟

— که شي؟

— او ته پیشکې مه راخوښې کوه ورک شه! پام دې یې شي، نو څه؟ زنگ وهل خو دا مانا نلري. دسې کوو، زه به یې په خبرو کې گیر کمه. ته یې په دا تشي کې چاقو ننباسه!

دلاور برنډې برنډې کتلې. شاه زمان سگرېټ کش کړ. لوگی یې په مخ راغی. ټېغې سترگې یې تنگې شوې. لوگی د کوټې د چت تروراسته دستکه ورسېد. هلته ورک شو. دی تردېواله لاړ. بېرته راوگرځېد. په لاس کې ساعت ته یې وکتل. ویی ویل:

— لږ ناوخته څو. چې کریم لالام کور کې وي. چې دواړه ختم کو.

○○○○○○○○○○

کریم سترگې وغړولې. نیم مخ او ټټر یې په اوبو کې و. پاڅېد. خټې یې له مخه وینځلې. تشی یې وسوزېد. لمن یې جگه کړه. له مرمیو ډک جېبونه یې وشرنگېدل. زخم یې وکوت. وینه بنده وه. ډارېده چې وینه دتنه نس ته تللې نه وي. که نه نو ولې یې زړه تېنې؟ هغه پاڅېد چې لاړ شي. په باغچه کې د پنبو درېهار شو. یوه ډله حربکیان راوړسېدل. غټ غبرگ مشر یې د غوړو څڼو له منځه کله کریم کله د غلام او بختیار جسدونو ته کتل. خپلو کسانو ته یې امر وکړ:

— ویی نیسئ!

د کریم لاس ولړزید. غوښتل یې تومانیچې راواخلي. خو مطمئن نه و چې مرمی پکې شته. دوو تنو په هغه ټوپک ونيو. د کریم غږ ووت:

— څه مې کړي کنه نو؟

مشر له سرتاوولو سره څڼې واچولې. ویی ویل:

— تالاڅه ندي کړي صایبه. دازموږ کسان دې وژلي. دا ابڅ ندي صایبه؟

د کریم سترگې بیا له تعجبه راووتلې. نری شونې یې وړېدلې:

— دا ستاسې کسان دي؟

مشر په گواښ سر وځوځاوه. ویی ویل:

— هو صایبه هو. د دوښمن په منځ کې یې کار کاوه. دا وایه چې تاسې څنگه وپېژندله؟

کریم هک پک و. مشر د ټوپک قنډاق په خېټه کې ورکړ. د کریم کولمې له درده تاوې شوې. کېناست. مشر ویل:

— وایه وایه! په موږ کې څوک ستاسې جاسوس دی؟

د کریم په خاورو ککړه شناوی. بیرته وړېدل:

— زه د ایچا سره نه یمه کنه نو.

خدای خدای یې کول چې تومانیچې ورسره ونه ویني. مشر بل قنډاق د چېپې پښې په زنگون کې ورکړ. ترک شو. کریم له چیغې سره په ناستوپه بڼې پښه وڅرخېد. هماغسې درد یې احساس کړ لکه اول ځل چې ماته شوې وه. مشر چیغه کړه:

— موږ دې پېژنو گوډا. اصلي مردار ته یې. کلي کې الکان تازموږ په ضد لمسول. پوی شوې؟ خو دیقې مخکې د دوښمن مرکز کې لیدل شوی یې صایبه. وایه زموږ د رازونو نه څنگه خبرېږئ؟

کریم په غریو نیولې غږ وویل:

— نه کنه نو. زه یې بندي کړې ومه. اغوی ام وایي...

مشرپه سپرپه داسې کلک وواهه چې کریم په ځمکه ولوېد. یوه شېبه یې گنگس کتل. غوږونو یې بنگس کاوه. مشر لگیا و. گوته یې خنډله. ده خبرې سمې نه اورېدلې. وروسته یې غوږونه ورو ورو خلاص شوه. مشريو تن ته امر وکړ:

— وله یې!

وسله وال کس ټوپک ورواړاوه. د کریم سربیا گنگس شو. کوږ کښاست. سایې بنده بنده شوه. سترگې یې تېغې تېغې او بښتې وې. ستونې یې له سا اخیستلو سره غږس کاوه. لاس یې جگ کړ. ویې ویل:

— وایمه، وایمه، هرڅه وایمه کنه نو.

مشر خپل کس ته د صبر کولو اشاره وکړه. یو قدم وړاندې راغی. سر ته یې ټکان ورکړ:

— وایه وایه صایبه!

کریم د تندي خولې په ورغوي پاکې کړې. په روغه پښه یې زور کړ، پاڅېد. شناوی ږیره یې ورپېدلله:

— ما سره د جنگ نقشه ده.

— کومه ده؟

— په مغزو کې ده.

— وایه وایه!

— قلم او کاغذ غواړي کنه نو.

مشر یوه شېبه قهرجن کتل. د مخابرې شور جگ شو. تنی یې ووهله. ویې ویل:

— قوماندان صیب سرور خانه اورې؟

له هغې خوا غږ شو:

— الکه چېرته ورک یې؟ ولې تراوسه نه یې رسېدلی؟ بسم الله گي کومک ته ضرورت لري.

ده په خوشحالی خبر ورکړ:

— ما اصلي کس نیولی دی. پوی شوې؟

— څوک دی؟

— اوس یې درلېږمه. خپله به یې وگورې. د دوښمن د جنگ نقشه ورسره ده. پوی شوې؟

— سمه ده. د بسم الله گي چیغې وختلې. په یوه سا کنځا کوي. ته ځان زړرسوه!

مخابره بنده شوه. مشر د بلو هلو پایڅو ځوان ته امر وکړ:

— دا بابا کلا ته بوځه! که یې دروغ ویلي وه خپله یې وله! پوی شوې؟ جواب یې زه وایمه.

کریم یې مخ ته کړ. هغه په یوه پښه په باغچه کې ټوپونه وهل. د زړه زور یې بېخي کم شوی و. ځوان وویل:

— سم څه نازولیه! وخت مه تېروه! که نه خو وادې ورېدل. امدلته دې سوږ غورځومه.

کریم د شونډو په کېکاږلو او د غاښونو په چپچپلو د پښې درد زغمه. ویې ویل:

— په چپه پښه زور نشمه کولی. لکه چې بیا ماته شوه کنه نو.

هغوئ د لنډۍ ويا لې په غاړه روان وو. کریم چورت واهه چې څنگه ځان خلاص کړي. کلیوال هم په مخه نه ورتلل چې مرسته وغواړي. هغه ودرېد. ویې ویل:

— ای! تاسې خبر نه یئ. دا ورونو دواړو خواوو ته کار کاوه کنه نو.

— په پاڅو شهیدانو تومت وایې؟

د کریم سا سوزېدله. ویې ویل:

— په خدای او رسول.

— ته څه پوی شوی؟

— خو اغوئ ام په امدې گونا نیولی ومه کنه نو.

ځوان کټ کټ وخنډل. ویې ویل:

— بڼه کیسه دې جوړه کړه.

— نه، دې ته حیران یمه چې زه یې ولې وژلمه؟

ځوان بیا وخنډل. د ټوپک په خوله یې ټپلوا هه:

— څه چې کیسې به دې دلته خلاصې شي. البته به څه وایې؟

کریم په یوه پښه ټوپونه ووهل. دا ځل یې په جېب کې د مرمیو شرنګي ته د ځوان پام شو. ویې پوښتل:

— دا څه دي؟

د کریم هم پام واوښت. په یو جېب کې یې پیسې وې. ودرېد. ویې ویل:

— ای وروره! زما بندي کولو کې تاته څه گټه ده؟

ځوان ځواب ورکړ:

— یو د وښمن به کم شي.

— زه د وښمن نه یمه کنه نو. او که خوشې مې کې تاته گټه شته.

ځوان ور ځیر شو. د کریم د ننوتې خولې نرۍ شونډې بیا ورپېدلې:

— زه به پیسې درکمه. شل زره. برابر مو ترسکېل پې کېږي.

ځوان په ملنډو په سږمو کې وپشېد. د کریم غږ بیا ووت:

— زه به وتښتمه. ته به هوايي ډزې وکې. که چا څه ویلې وایه د وښمن لاره نیولې وه. ایله مې ځان وباسه.

ځوان یې غټې څېرې ته کارېه وکتل. ویې ویل:

— په تا څه ایتبار دی؟ او کیسې کول دې ام خوښېږي.

کریم پیسې راواېستلې. په ورغوي کې یې ورکېښودلې:

— زه دونه کمقله نه یمه کنه نو. د نیکی قدر راسره شته.

ځوان شا وړوله. پیسې یې وشمېرلې. شرناکه موسکایې په شونډو وځغېدلې. تېز راوگرځېد چې ضربه یې کړي. کریم نه و.

هغه د بلې کوڅې د دېوال په اوږدو په یوه پښه ټوپونه ووهل. له کونجه تاو شو. شاته یې وکتل. وسله وال ځوان نه ښکارېده.

ټلېفون يې راواېست. شاه زمان ته يې زنگ ووايه. هغه دده کور ته په لاره کې و. کریم په قهر شو چې ولې تر اوسه رسېدلی نه دی. ټلېفون يې ورباندې بند کړ.

○○○○○○○○○○

د ټوپکو ډزې بيا داسې وې چې تابه ويل آسمان غږ مېږي. فرق دومره و چې آسمان کله کله دمه کوي. کریم په پښه کښولو په کوټه ننوت. وسيمې او هاجرې ورمونده کړه. گاونډی ښځې شاته وکتل. موسکۍ شوه. گوتې يې روماتېزم کېږي کړې وې. خلکو شوټکۍ بلله. لوند دسمال يې په کړه منگوله د نازيې له تندي لېرې کړ. تېزه ووتله. کریم يوه شېبه دېوال ته تکیه ولاړ و. نازيې ته يې کتل. هغې سر جگ کړ. دده خوشحالی او ښکې وبهېدلې. له خولې يې ووتل:

— ته تر اوسه ژوندی...؟ مير حمزه به...

د نازيې غږ له زگېږيو سره ووت:

— وی اوس ام کله کله خو څېږي.

کریم د بې وسۍ سلگۍ ووهلې. نازيې غږ کړ:

— ته چېرته وي؟

کریم دوه تومانيچې او موبایل وربښودل. نازيې په ډک ستوني وويل:

— وی وخت دې ډېر تېر کړه.

کریم سر وڅوځاوه. سترگې يې جال جال شوې. دېوال ته تکیه کېناست. د ښځې يې په وينو سور تشي ته پام شو. په گرد مخ کې

يې وړې سترگې غټې غټې راووتلې. چيغه يې کړه:

— وی وی وی! ته لگېدلی يې؟

د جگېدو هڅه يې وکړه. په سختۍ کېناستله. کریم لمنه پورته کړه. تشي يې وکوت. د غلام خادې په وينو تک سور و. ويې ويل:

— پسته ده. وينه ولاړه ده. د پښې نه خلاص شوم کنه نو.

نازيې يې غځېدلې پښې ته وکتل. د کریم زړه تښتېده. لمنه يې خوشې کړه. ويې ويل:

— که تللی شې ماته مه گوره ځه! لاره خوشې ده. د جې د پله.

— وی الا پښې زماندي. زه کله به تا چېرته تللې يم؟ ته مې بوځه!

کریم سر وڅنډه. نازيه دېوال ته تکیه تکیه کونج ته لاړه. واسلین يې له وړې الماری راوړ. څنگ ته يې کېناستله. پايشه يې

ورجگه کړه. واسلین يې په زنگون و سولاوه. کریم له ډېره درده و سونگېد. نازيې سولول نرم کړل. په دسمال يې وتاړه. ويې ويل:

— پاڅېږه چې ځو!

د کریم په سترگو تياره شوه. اوږد و غځېد. رنگ يې تک سپين واوښت. نازيې د «ولې؟ ولې؟» چيغې وهلې. نجونې هم په ژړا

شوې. کریم بېرته سر را جگ کړ. ويې ويل:

— لږې اوبه راکئ کنه نو!

هاجرې په دالان کې د منگيو ځای ته منډه کړه. په وړې برنډه گۍ باندې کودړي پراته وو. يوازې يو منگی روغ ولاړ و. حلبی

گيلاس يې ډک کړ. دننه نازيې د کریم په تندي لاس کېښود. په گرد مخ کې يې ډبلې شونډې ورپېدلې:

— وی الا، ته مه سمله! پاڅې! مير حمزه غمه و خوره!

کریم سلگۍ ووهلې. عميقه سا يې واخېستله. له اوبو يې غږ وکړ. زړه يې لږ بېداره شو. ويې ويل:

— شازمان او دلاور ته مې ويلي چې تا بوځي. چېرته ورک دي، دا خبره؟

نازيې دېوال ته تکیه وکړه. کریم غوښتل شاه زمان ته زنگ ووهي. د غلام ټلېفون يې په لاس کې و. د روښانو لوتنې يې ووهله. په سر کې شمېره راغله. د شاه زمان وه. ده ته اشنا ښکاره شوه. خو ويې نه پېژندله. هرڅومره يې چورت وواهه د شاه زمان شمېره يې په ياده نه شوه. دا موبایل يې کېښود. د نازيې ټلېفون يې له جيبه واېست. د شاه زمان نوم يې پيدا کړ. ورباندې په قهر شو. هغه وويل اوس درځو. دده پوښتنه يې کوله چې چېرته دی؟ ده له قهره ځواب ور نه کړ. طياره د کور په سر وښکېدله. کریم کړکۍ ته وکتل. ورسره سم درز شو. نجونې په چيغه کېناستلې. د کریم له لاسه ټلېفون ولوېد. دېوالونه لږل راغلل. له چته خاورې تويې شوې. نازيې اخ کړ. خېټه يې ونيوله. له درده يې زگېروي وکړل. لاسونه يې شاته په ځمکه ولگول. خېټه يې مخته کړه چې فشار ورباندې کم شي. کریم د پاڅېدو هڅه وکړه. کور ودرېد. ويې ويل:

— د نوي کور تا کاوی. ته ځو. اغه ځای کلک دی.

نازيه په څلورو شوه. دېوال ته يې لاس تکیه کړ. په سختۍ پاڅېدله. کریم په ښي پښه د ټوپونو وهلو هڅه وکړه. زړه يې زور نه اخېست. نازيې لاس ورکړ. هاجرې د کریم او وسيمې د نازيې بل لاس ونيو. څلور واړه ورو ورو دالان ته ووتل. د چاودنې له امله د حويلۍ د پاسه دوړه خوره وه.

∞∞∞∞∞∞∞∞

په وطن چوک کې ترافیک لاری درولې وه. ويل يې د ورځې له خوا غټو موټرو ته د گرځېدو اجازه نه شته. څنور کلينر په جينگه خوله زاری کولې. ډېرور را کېوت. د برېتونو لکۍ يې د زني تر سره رسېدله. سمدلاسه يې جېب ته لاس کړ. پيسې يې د ترافیک په موټي ومنلې. هغه د پيسو مقدار ته وکتل. شايې واړوله روان شو. ډېرور وښکېد «ټول ايمان يې امداد و» لږ وړاندې کراچۍ والا ځوان تېز تېز په کڅوړه کې روميان اچول. خېټور مشري نه پرېښود چې خوسا پکې تېر کړي. تور لنډ کروزر په گڼه گڼه کې راتاو شو. شاته يې له پيک آپ موټر څخه وسله وال تن ځمکې ته ټوپ کړ. د کراچۍ په خاوند برگ شو:

— روند يې؟ د میدان لاره دې بنده کړې ده بوتله!

ځوان سر وڅنډه. د روميانو کراچۍ يې ټپلو هله. دواړو موټرو په میدان کې بریک ونيو. نری دوړه يې په ډنگر عینکي سړي ورغله. هغه لاسونه په وار خطايۍ جگ کړل. دوه قدمه شاته لاړ، چې موټر يې ونه وهی. ساتونکي شاوخوا ودرېدل. د پيک آپ له سيټ څخه دوه تنه ځوانان کېوتل. د ښويه او هوښيارې څېرې خاوند د لنډ کروزر څنگ ته په درناوي ودرېد. د دېو په شان غټ ځوان دروازه کښه کړه. حاجي رسول په آرامه کېوت. له عینکي سړي سره تر روغې وروسته يې نظر په میدان وځغلاوه. ډېر نور موټر هم ولاړ وو. مخ يې بېرته راوگرځاوه. ويې پوښتل:

— اينجينر صيب! دلته څنگه مارکېټ جوړېږي قوربان؟

ډنگر عینکي انجينر وويل:

— شاته برخه کې؟

— نه قوربان، په دا ټوله ځمکه کې.

— ښه، دا موام واخېستله اجي صيب؟

— امداسې يې وېوله قوربان. د قرض په بدل کې يې را کوي.

انجينر موسکي شو. سترگې يې په ټوله ځمکه وگرځولې. ويې ويل:

— هر ډول چې وغواړې امغسې مارکېټ راځي.

- د صرافي مارکېټ؟
- کېږي.
- ته پې کار شو که قوربان!
انجينر سر وځنډه:
- اول قواله جوړه که اجي صيب.
- داسې وېوله چې جوړه ده.
انجينر وويل:
- زه وایمه چې کار پاک وي.
- غم مکوه قوربان.
وړوکی سوزوکی راغی چې په میدان کې ودرېږي. غټ ځوان یو ساتونکي ته اشاره وکړه. هغه موټر ته نژدې ورغی. برگ شو:
- دلته ایجازه نشته.
موټروان وويل:
- پینځه دقیقې پې درومه، بېرته وځمه.
- ایجازه نشته. کونې پې؟
موټر مخ وگرځاوه. حاجي غټ ځوان ته وويل:
- ټول خبر که چې نور دلته موټران ونه دروي. او دا کراچی ایسته وغورځوئ!
ځوان خپلو کسانو ته د سر اشاره وکړه. هغوی روان شول. د انجينر غږ جگ شو:
- اجي صيب! زه خبریمه د مارکېټ امر دې اماندی اخیستی.
- اخیستی یې وېوله قوربان. زه یوازې نقشه نه غواړمه، تعمیر امراته ته جیگ که!
په انجينر دا خبره ښه ولگېدله. موسکي موسکي کېده. حاجي د ښویه او هوښیارې څېرې ځوان ته گوته ونيوله:
- الکه جان مامده! یو څه پیشکي ورکه!
جان محمد په آرامه موټر ته روان شو. له بېرته راتگ سره یې دوه بستې زرگونې د انجينر په ورغوي کېښودلې. هغه ژر په جېب وښودلې. د سرک په لوري کې وکتل چې چا خو ونه لید. په موسکا یې وويل:
- ما ددې دپاره نه ویلې...
حاجي یې خبرې پرې کړې:
- بله افته باید تاداب اېستل شوي قوربان! بې غمه کار کوه! څوک درته کېږي نشي کتلی.
انجينر سر وځوځاوه. حاجي دواړه ځوانان له ځان سره لنډ کروز ته وځېږول. موټر په عمومي جاده وگرځېد. حاجي رسول وويل:
- چې موږ کار پیل کو او لوجه ولگوو، بیانو ښاروال بیرک ته امر نه ورکوي. یو مارکېټ شته، بل ته څه ضرورت؟
ځوانان موسکي شول. حاجي ژوره سا واخیستله. تکې سرې شونډې یې ورپېدلې:
- تر ټولو لویه کمقلي د غریب سړي ضد دی قوربان. کریم اوستا زیادومه. ښه څه گټه؟ خوار شې گوډا! ځان دې تبا که.
جان محمد او غټ ځوان سرونه وځوځول. حاجي ډرپور ته وويل:

— زرين کلا ته څو قوربان.

○○○○○○○○○○

شاه زمان په لاره تېز تېز گامونه اخېستل. غاښونه يې چيچل. دلاور ترې يو قدم هم شاته نه پاتې کېده. دواړو په لاسونو کې چرې کلکې نيولې وې. کوڅې تشې او اکثره کورونه چپه وو. د يو کور مخې ته د توت غټه ونه سمه نيمه په ځمکه پرته وه. دواړه د غټ شاخ لاندې تېر شول. شاه زمان وويل:

— دې بوډۍ راباندې ناوخته که!

دلاورد چرې په څو که د لاس خټ وگراوه. غږ يې کړ:

— ترور ده کنه. نو په چا يې غږ کړی وای په چا؟

— رنگ يې ورک که! موږ کار لرو. دا وايي اله اور مړ کړ! اله اور مړ کړ! بچي يې ټول وتي دي. دا ناسته ده. کور ساتي. گوردې شه! اغه مرمۍ. ام نه پې برابرېږي. که خدای مو تې بې غمه کي.

— د ثواب کار و د ثواب!

— غلی ورک شه! موږ خپله څه حال کې يو؟ وبه دې گورمه چې الته څه کوي؟

دلاور په غټ مخ لاس تېر کړ. رنگ يې تېنېدلې و. سترگې يې تاوېدلې راتاوېدلې. ويې ويل:

— که دا وار مې ماشين بور شو زما نور بس دی بس. دا لاین پرېدمه.

شاه زمان ودرېد. له سگرېټ څخه يې کش وکړ. په خپل برابر غږ يې وويل:

— بچي به دې خاورې خوري؟

دلاور تگ ته دوام ورکړ. غټه زنه يې و خوځېدله:

— خدای مېرېانه دی. که ايڅ کار نه و د شامد کا کا بچيانو سره به ميستريخانه کې شريک شمه شريک.

شاه زمان هم ورپسې پېښه تېزه کړه. ويې ويل:

— اغه لېوني دي چې تاسره خپله گټه نيمه کي؟

— سوال به وکمه. نور توبه!

— پزه به راپرې کې کمقله! غوږ ونيسه! دسې به وکو، د ميرگل غونډې به د اچي سره شو. خدای مېرېانه دی چې موږ نه ام غټ

کاروباريان جوړ شي. نه وايي چې اوسې په خوي به د اغو سې. ماته دا تاريخي چانس ښکاري. او تاريخ گوره سړي ته يو ځل چانس ورکوي.

— نه نه، دا بدل موبلاين دي. په نيمه لاره کې دې پرېدي نيمه لاره کې.

— غلی ورک شه! يو خو تا سمې خبرې زده نکړې. لکه مستريخانه کې چې ناست يې.

— ته دې ام د تاريخ مالېمي پرېده!

شاه زمان يې د خولې پېښې وکړې:

— د تورېخ موليمې پرېده! ښه کومه کنه. تا غونډې اپرې دوپرې نه واييمه. دې ته علمي بحث وايي. ای کمقله! وادې نه ورېدل

ميرگل څه ويلې؟ ام تنخوا ورکوي، ام اخوا دېخوا کار کېږي.

— زه پوېېمه اخوا دېخوا يې څه ته ويلې څه ته.

- څه ته يې ويلې؟ مډا پيسې پيدا شي. ته وايي ټول خلک حلاله گټي؟ دروغ. ما په تاريخ کې څوک ندي ليدلي چې په حلاله پيسه داره شي.

دلاور مخ بلي خواته واپاره. ويې ويل:

- داسې ام نده نو. چې ځان گوري جهان گوري.

- داسې نده؟ تا په مستري توب کې د موټرو پرزې نه پټولې؟ د لسو روپو کار دې په دوه سوه نه کوه؟ څه فرق کوي؟ که په زوره دې چانه واخستلې که په چل؟

دلاور په جېب لاس ومانډه بېرته يې تش راواېست. ويې ويل:

- کومه دی؟ پيسه داره خو نشومه پيسه داره.

- پيسه دارۍ ته يوازې پيسې شکول بس ندي، عقل ام غواړي. تا کې اغه نشته.

دلاور بيا مخ واپاره. شاه زمان سگرېټ کش کړ. لوگي يې په خوله کې ورک شو. بل کش يې وکړ. ټول لوگي يې په يو ځل واپست.

په پنگ کور ننوت. ويې ويل:

- کوڅې نه دا لاره بڼه ده. څوک په مخه رانشي. دسې لنډه ام ده.

دلاور پکې نظر نه درلود. ورپسې روان و. هغوی له دوو کنډوالو تېر شول. شاه زمان بلي کوڅې ته تر داخلېدو مخکې لاس جگ کړ. دلاور ودرېد. هغه سراوېد کړ. برې خواته پنگو دېوالونو کوڅه بنده کړې وه. خو څوک نه ښکارېده. کوزې خواته روان شو. سگرېټ يې گوتې وسوزولې. بل يې ورسره کنکشن کړ. نيم سوخته يې تر تورې ننگر هاري. خپلې لاندې وسولاوه. له نوي څخه يې څو پرله پسې کشفه وکړل. سترگو ته يې جگ کړ. مطمئن شو چې بڼه لگېدلی دی. ويې ويل:

- هاجره او وسيمه به راته گوري. چې لاس دې ونه لېږي گوره!

دلاور په سېمو کې وپشېد. شاه زمان وويل:

- پش پش مه کوه! دا څه چې د نيا کې گوري، د ټولو ژوند د بل په مرگ کې دی. خدای تالا امداسې پيدا کړي. پوی شوې؟

ځناور وگوره! که د غوا سره شرافت وکي د ولې مري کنه.

دلاور غټ مخ ورواړاوه. زنه يې وخوځېدله:

- ملا صيب وايي اينسان او ځناور فرق لري. اغه د ځان دپاره بل جاروي. مگر اينسان د بل دپاره ځان. اضرت ابراهيم الی سلام چې اسماعيل...

شاه زمان برگ شو:

- غلی ورک شه! ته جنگ ته روان يې که تبليغ ته؟

دلاور له ډاره لېږي شو. شاه زمان وويل:

- ته په څه خبر يې؟ تاريخ ما لوستی که تا؟ دا اوسني خلک چې گرځي ته وايي د سېتوب د وجې ژوندي دي؟ نه نه. ددوی نيکونو نور وژلي چې خپله ژوندي پاتې شي. پوی شوې؟

دلاور سرو څو ځاوه. ويې ويل:

- تاريخ ما ام ويلی. ستا يوازې جنگونه په ياد دي. اغه نورې خبرې دې هېرې دي هېرې.

غبرگ ځوان نابېره د دوی مخه بنده کړه. سپينه چينه يې په تن وه. دواړو شتو هل. هغه غټ ټېلفون وړاندې کړ. ويې ويل:

— وغږېږه!

شاه زمان زړه نازړه غوږ ته ونيو. حاجي رسول د لنډ کروزر په شاته سيټ کې د دوو ځوانانو په منع کې ناست و. تکه سپينه گردۍ بېره يې و خوځېدله:

— دا وسلې واخله قوربان! په کارې به دې شي.

غبرگ ځوان د لاوړته دوه ماشينگنې او دوه تومانيچې په لاس ورکړې. شاه زمان د هوسايۍ سا واخېستله. ويې ويل:

— اوح، اجي صيب ته يې؟ خير ويسې! ما ويلې...

تور لنډ کروزر له دوو پيک آپو سره زرین کلا ته تېز روان و. حاجي رسول د شاه زمان خبرې پرې کړې:

— چې کار وشو خپله به يې بېرته جبار ته ورکې قوربان!

— سمه ده.

— که کار ونشو موږ به يې درنه واخلو قوربان.

د شاه زمان سر جيتکه وکړه. پوهېده چې هدف يې د دوو وژل وو. شونې يې و خوځېدې:

— غم مه کوه اجي صيب! اسې به خدای نه کوي. اوس سل په سلو کې کار کېږي.

حاجي تېلفون بند کړ. دلته امبولانس د کوڅې سر ته راغی. غبرگ ځوان ور وخوت. موټر پناه شو. د لاوړ په وازه خوله وويل:

— موږ يې څنگه پيدا کړو څنگه؟

شاه زمان تومانيچه او چارې د نصواري جامو په جېب ومنلې. غږ يې ووت:

— پېريان ام اجي ته کار کوي.

دواړو ماشينگنې اوږو ته واچولې. شاه زمان وويل:

— اوس بڼه کار شو. چېرې نه په کار کېږي. ای پدې دې ډزې کړي؟

د لاوړ سر وڅنډه:

— نه، ډزې نوڅه سختې لري؟ د وژلو کار دی. افغانان يې د مور په نس کې يادوي د مور په نس کې.

ترڅه موسکا يې وکړه. شاه زمان د سگرېټ د کښولو په ترڅ کې تېرې وروکتلې. ويې ويل:

— ته وښيه! يو يو ډز څنگه کېږي او ضربه څنگه کېږي؟

د لاوړ ماشينگنه واړوله راواړوله. په شاجوري يې يوې او بلې خواته زورونه ووهل. شاه زمان يې لاس تېلو اوه. په غټه گوته يې

نړۍ اوسپنې ته اشاره وکړه. ويې ويل:

— دا گوره! اوس يو يو ډز کوي.

هغه په اوسپنه فشار راوړ. وښوېدله. په بله درجه کې ودرېدله:

— اح! اوس ضربه کوي.

د لاوړ وپوښتل:

— امدا دوه گېره لري دوه گېره؟

شاه زمان له قهره آسمان ته وکتل. ويې ويل:

— خادرې راکش که کمقله، چې طياره دې ونه ولي!

∞∞∞∞∞∞∞∞

د تاکاوی، چت او دېوالونو درزونه کړي وو. د هر راکټ له ډز سره به وغرچېدل. نجونې د ستنې څنگ ته ولاړې وې. رنگ یې الوتې او د ټیکري څنډې یې ژوولې. شېبه په شېبه یې زینې ته کتل. داسې برېښېده چې د خپلو پلرونو راتللو ته منتظرې وې. ډارېدلې چې تر هغو پورې یې په کا کا څه ونه شي. کریم اوږد پروت و. یوازې خېټه یې له سا اخېستلو سره جگېدله او ټیټېدله. نازیه یې څنگ ته غځېدلې پښې ناسته وه. له ډېره درده یې مخ اسمان ته واړاوه او چیغه یې کړه:

– وی، الاح!

کریم ورپرېږدېد. ورو یې سر جگ کړ. له خولې یې ووتل:

– شازمان او دلاور ندي راغلي؟

نازیې بیا چیغه کړه:

– وی، الامره شومه ح.

کریم کاره وروکتل. اوښکې یې وڅڅېدلې. په پټو سترگو له ځان سره وبنگېد:

– خلک حرام خوري. قتلونه کوي. بې ناموسي رسوي. نه یې خدای وهي نه بنده کنه نو. ما د چایوه روپۍ نده خوړلې... خلکو لا زما خوړلې... دا ولې؟

وسیمه او هاجره وسونگېدلې. نازیه هم اوږده پرېوتله. له زور وهلو سره یې زگېروي کول. لاس یې د کریم په مخ کېښود. په هغه یې پوست ورغوی ښه ولگېد. مخ یې ورپسې کلک ونيو. بیرته یې وخوځېدله:

– ای نازیې! ته خو وینې. ما کوشش ډېر وکړه. بخت مې بدل نشو. دا دی اغه وگټله. ما بایلوله.

نازیې سر وخواوه چې مه ژاړه. د کریم نرۍ شونډې ورپېدلې:

– ما ورسره زور واهه. اغه ویلې ته ودرې، داسې سرچیه کانې درباندي وکمه. اغه دی ویې کړې. لارې یې بندې کړې، روغه ورځ یې راباندې سرچیه کړه. که د اوله مې غاړه ایښې وه دونه به یې نه ځورولمه.

نازیې هم سلگۍ ووهلې. کریم وویل:

– اولاد یې راته په خېټه کې سرچیه که کنه نو.

دواړو یوه شېبه غلي غلي وژړل. وروسته کریم ژوره سا واخېستله. دا ځل یې په ستوني کې ډوب غږ ووت:

– زما د لاسه په کلیوالو ام دونیا سرچیه شوه.

هغه مخ نازیې ته واړاوه. ویې ویل:

– خدای شته، ما داسې ورځ نه غوښتله. خدای خود زړه نه خبر دی. ما الکان د ښک کار دپاره ټولول کنه نو.

نازیې هماغسې سلگۍ ووهلې. د کریم نرۍ شونډې ورپېدلې:

– ما ویلې چرسیان، پوځریان، بېلماخان به ورک شي. اغه لا خرابه شوه کنه نو.

نازیې په سر لاس ورتېر کړ. په سلگیو کې وپسېدله:

– وی، خدایه! زه پوپېممه. تا د کلیوالو خیر غوښته.

– نو ولې سرچیه شوه؟ ولې؟ ولې کنه نو؟

نازیې وروکتل. مړ اوې سترگې یې پټې کړې. سړی په ځمکه کېښود. اوښکې یې د سترگو له کونجه د غوږو خواته وکولېدلې. ویې ویل:

- تاته ځان ټولو نه اوښيار ښکارېده. ځکه.

کریم له سا اخیستلو سره د سلگیو جیتکې خوړلې. ویې ویل:

- نه نه...

- هو کنه. د چا خبره دې بېخي نه اورېدله.

کریم ته وریاد شوه چې د نازیې هره خبره به یې یا په ټوکو یا په قهر ردوله. ویې ویل:

- د صفاجان اغا خبره خو مې اورېدله. امغسې مې کول.

نازیې وروکتل. تندې یې راټول شو. سپرې شونډې یې ورپېدلې:

- یانې خپل بخت دې اغه ته په لاس ورکړی و. هر څه چې ورباندې کوي ودې کي.

- نه...

- وی. دا څوک دی؟ تايې اېشکله نوم ندی اخیستی.

کریم عمیق نفس واخیست:

- زه یې ام سم نه پېژنمه. د هر څه باره کې غږېده. مگر د ځان باره کې نه غږېده.

- کور یې چېرته دی؟

- ندی راته مالوم.

- وی. پېری به وي.

- نه، بزرگ غوندې ښکاري. ښار کې یې دېره ده.

- چې بزرگ دی ولې یې تاته خرابه لاره ښودله؟

- اغه ښې خبرې کولې.

- وی. دا څه وایې؟ ښې خبرې خو اغه دي چې اخبره یې ښه وي. تايې اخبر ته فیکر نه کاوه؟

- دا خوزه کمقل ومه کنه نو.

نازیه غلې شوه. بېرته یې سر کېښود. کریم وغځوله:

- ای! کمقل ته خدای جزا ورکوي؟ اغه خو نه پوېږي. که پوېږدی خو اسې یې نه کول کنه نو.

نازیې جواب ور نه کړ. د هغې ټول بدن په خولو کې جپ او جوپ و. خوله یې وچرېدلې. د پېرو شونډو سرونه یې سپرې وو. اوبه

یې وغوښتې. کریم نجونو ته وکتل. د ستنې څنگ ته غونجې ناستې وې. زړه یې ونه شو چې په اوبو پسې یې ولېږي. ډارېده چې

په حویلی کې په مرمۍ ونه لگېږي. خپله په سختۍ پاڅېد. په دېوال یې لاس لگاوه او په ښۍ پښه یې ټوپ کاوه. خو زړه یې

ورسره تښتېده. چېرته نژدې راکټ ولگېد. کور وچر کېد. له چته شگې تویې شوې. د کریم پښه هم په زینه ونښوېدلې. دوه پلگيه

وکولېد. بېرته پاڅېد. زنگون یې کلک ونيو. له خولې یې وتل «اوووح، امممح» له درده یې مخ تګ سور واوښت. تېزه تېزه سا

یې واخیستله. روان شو. په دمه دمه یې په ښې پښه ټوپ واهه. په حویلی کې له شنې پردې تېر شو. د زاړه کور په دالان کې یې له

یوازیني روغ منگي گیلان ډک کړ. بېرته روان و چې گاونډۍ ښځه بیر سر راغله. چیغې یې وهلې. په کریم یې شوتې منگولې

خښې کړې:

- اله بچیان مې چت لاندې شوه! اله زړکوه خو! اله د خدای دپاره...

کریم یې کش کړ. هغه ولوېد. پښې یې بې اندازه درد وکړ. اوبه یې په پټېر چپه شوې. په بدن یې سره خپه راغله. گیلان په ځمکه وکولېد. بڼځې، لکه لېونۍ، په ملاستو کش کړ. هغه بېرته جگ شو. په یوه پښه یې ورسره منډه واخېستله. هلته د چت یو سرد پخوا په شان د دېوال د پاسه وو. خو بل سړی د کوتې په منځ کې لگېده. له دننه د ماشومانو چیغې راتللې. کریم د بڼځې په مرسته یو یو د ستک په احتیاط لېرې کړ. لاره پیدا شوه. درېوآره ماشومان سپرې راووتل. بڼځې بچي په غېږ کې کلک ونيول. په چیغو چیغو یې وژړل. په کریم د ضعف حمله راتله. سایې سوزېدلې. مخ یې بڼځې ته کړ:

— لېونۍ! څه دپاره ناسته یې؟ ټول کلی وتی دی کنه نو.

د بڼځې ایلې اوس خپل لڅ سر ته پام شو. په ځمکه پروت ټیټکری یې جگ کړ. ویې ویل:

— تاسې ام یی خو.

— موږ تللی نشو کنه نو.

— مېرې مې ایجازه نده کړې خو.

— اغه چېرته دی؟

بڼځې اوږې واچولې. کریم وویل:

— اغه به راتللی نشي کنه نو. بچي باسه!

بڼځه له ځایه ونه خوځېدلې. د کریم زړه تېښتېده. بېرته خپلې حویلې ته راغی. گیلان یې له ځمکې جگ کړ. شېبه پس په زینه تا کاوی ته کېوت. سړیې زنگېده. نازیې سترگې پرانېستلې. کریم گیلان ورکړ. هغې په سرواړه. کریم له درب سره اوږد وغځېد. نجونو ورمېنډه کړه. نازیې د پاڅېدو هڅه وکړه. ونه شوه. په ملاسته یې وپوښتل:

— وی، ولې؟ وه سړیه پاڅېږه! څه وشوه؟

کریم سر وڅنډه. په شونډو یې ژبه تېره کړه. ویې ویل:

— نه پوښېږمه. کله مې زړه وتښتي. نه څه اورمه، نه وینمه.

نازیې نجونو ته مخ کړ:

— اله اوبه راوړئ! وی، سنگتیا مې دې شي! ما ولې وسکلې؟

هاجرې یې له لاسه گیلان واخېست. منډه یې کړه. خو د کریم په سترگو تیاره شوه. شواړ پرېوت.

○○○○○○○○○○

شاه زمان او دلاورد کوڅې په منځ کې د کریم د کور کونج ته ورسېدل. د دېوال له سره د راوتو انارو تویې شوې څانگې او پانې یې تر پښو لاندې شوې. شاوخوا یې وکتل. څوک نه لیدل کېده. شاه زمان د کریم لویه فلزي دروازه تر نظر تېره کړه. غوږ یې ونيو. ویې ویل:

— د چا غېږ مېر نسته. بل ځای ته یې هجرت نه وي کړی.

— ډزې دي کنه. زه ستا غېږ سم نا اورمه ستا.

د لویې دروازې په څنډه کې د انسانانو د تگ راتگ لپاره وړه دروازه نیمکښه وه. دواړه هغې ته ودرېدل. شاه زمان غلې تېلو هله.

غڼگس یې وخوت. زړې ودانۍ ته یې وکتل. وپسېد:

— یوه بښنه یې ام نشته.

— راکېټ به لگېدلی وي راکېټ.

- چپ شه! خدای دې نکي. وسیمه او هاجره ورسره دي.
دلاور برنډې برنډې وکتلې. شاه زمان بېرته ډاډ ورکړ:
- نه نه، خیر و خیریت دی. مخکې یې راسره خبرې وکړې.
په تاکاوی کې نازیې سړیوې او بلې خواته زنګاوه. خېته یې نیولې وه. زکېروي یې ختل. بیا به یې د کریم په مخ اوبه وشیندلې.
وبه یې خوځاوه. په پای کې کریم سترګې وغړولې. نازیې ورته د خوشحالی او ښکې وڅڅولې. گیلان یې هاجرې ته ورکړ. کریم
شاوخوا وکتل. ویې پوښتل:
- د شازمان او دلاور سره لږه نه شوې؟
نازیه وغځېدله. ویې ویل:
- وی، ح، ندي راغلي. ح. وی، ح، الله ح.
کریم لاسونه ولگول. د جگېدو هڅه یې وکړه. مگر زور یې ونه رسېد. بېرته پرېوت. ویې ویل:
- دا چېرته ورک دي؟ په سخته کې چې په کارنشي بیا یې څوک په بلا وهي کنه نو؟
سترګې یې نجونو ته واړولې. ویې ویل:
- دا ټلېفون راکه!
وسیمې له ځمکې څخه د غلام ټلېفون ورکړ. کریم وویل:
- آبل راکه!
هاجرې گیلان وړاندې کړ. کریم واخېست. ویې ویل:
- د نازیې ټلېفون یادومه. د شازمان شمېره مې په یاده نده کنه نو.
هاجرې او وسیمې د نازیې جېبونه لټول پیل کړل. کریم اوبه وڅښلې. زړه یې لاتازه شو. لاسونه یې ولگول، کېناست. خېته یې
وغوږېدل. وږی و. وسیمې او هاجرې ته یې وکتل. هغوی هم ټوله ورځ ډوډۍ نه وه خوړلې. خو غږ یې نه کاوه. ده چورت واهه
چې په دسترخوان کې ډوډۍ پاتې وه که نه. په لاس کې یې د غلام ټلېفون اړاوه را اړاوه. پاس دواړه وروڼه له زړه کوره تېز
راووتل. شاه زمان وویل:
- تللي دي.
دلاور لاس د نوي کور په لور وخوځاوه. دواړه لکه غله د گوتو په سرونو ور وخوځېدل. له شنې پردې تېر شول. په نوې ودانۍ
ننوتل. په تاکاوی کې غږونه وو. شاه زمان ورور ته په خوښۍ وکتل. دلاور د تاکاوی د زینې په سر کې نارې کړې:
- کریم لالا! موږ راغلو، موږ راغلو.
چا ځواب ور نه کړ. هغوی په زینه کېوتل. د تاکاوی په منع کې یې لوڼې ولیدلې. لکه دوی ته چې منتظرې وي. خو کریم او نازیه
نه ښکارېدل. دوی پښه تېزه کړه. شاه زمان خپل خادر د اوږې د پاسه ټول کړ. ماشینګنه یې ښکاره شوه. وسیمه یې په غېږ کې
کلکه ونيوله. په مخ یې ښکل کړه. دلاور هم له هاجرې لاسونه تاو کړل. شکرونه یې واېستل. شاه زمان وپوښتل:
- کاکا دې څه شولورې؟
وسیمه غلې وه. د کونج له وړې چار دېوالۍ غږ راغی:
- دلته یمه. ونه خوځېږئ!

کریم د چار د پوالی په خوله کې کوږ ولاړ و. د تومانچې شپېلۍ یې سیخ دوی ته برابره وه. د لاوړ وویل:
- لالا! ولې؟ دا څه کوي دا؟

کریم سر و خوځاوه. سترگې یې ډکې وې. شناوی بیره یې ورپېدله:
- زه په ټوله خبره پوی یمه. تاسې غلام او بختیار زموږ وژلو پسې رالېږلي وو کله نو. زه وایمه چې شازمان څنگه دیکه په دیکه
زنگ وهي. زموږ د ځای پته یې اغوی ته ورکوله.
- نه لالا نه، په خدای که...

کریم د غلام ټېلفون وروښود:
- په دې کې هر څه شته. شازمان ورته وایي چېرته یی؟ کریم لالا او ورپندار مو څنگه کړه؟
د کریم سترگې پټېدلې. سړیې وڅنډه. چې ځان بیداره وساتي. ویې ویل:
- ای ای! خبره خلاصه ده کله نو. وسلې کېدئ!
دواړه وروڼه یو دم د خپلو لوڼو شاته کړو پ شول. شاه زمان غږ کړ:
- ډزونکې! ورپه دې لگېږي.

د لاوړ غبرگه کړه:
- دا دواړه خو په جنگ کې درېسې درغلې. دونه ورباندې گران یې گران.
کریم نارې کړې:

- بل څوک وغولوی! ودرېږئ! ولمه مو. ودرېږئ کله نو!
هغوی په شاتگ زینې ته لاړل. نجونې یې له ځان سره کښولې. کریم د تومانچې نښه نیولې وه. له چار د پوالی راووت. خطایي ډز
یې وکړ. نجونو چیغې کړې. نازیې په چار د پوالی کې له زگېروي سره ککره راپورته کړه. شاه زمان او د لاوړ لوڼې نه خوشې
کولې. کریم په یوه پښه ټوپونه ووهل. سترگو یې سپاهي کوله. همدا سې په زینه ورپسې وخوت. دواړه وروڼه په حویلی کې له
شنې پردې تېر شول. کریم له نوې ودانۍ ونه وت. د دروازې له څنگه یې کتل. یو دم ضربه شوه. دده څنگ ته مرمۍ ولگېدلې.
هغه ژر شاته شو. د لاوړ غږ راغی:
- لالا! لالا!

کریم ځواب ور نه کړ. بیا ضربه شوې. د نازیې زگېروي راتلل. کریم په اندېښنه د تا کاوی په لور مخ وگرځاوه. یو دم پاڅېد. د
کې کې نه یې څو ډزې د حویلی د دروازې په لور وکړې. بېرته کېناست. له هغې خوا هم د ماشیگنې ضربه شوې. دا هاغه وروڼه
وو چې ده ورباندې مکتب ووايه. د دونه یې ورته وکړل. کریم سلگۍ ووهلې. په زړه کې یې وویل «بخته! چې نور دې راته څه
کرلي دي؟» د مېرمنې زگېروي ورته د ځنکدن په څېر ښکاره شو. په یوه پښه یې تا کاوی ته منډه کړه. نازیې له چار د پوالی راوتې
او په منځ میدان کې پرته وه. ویې خوځوله. هغې سترگې خلاصې کړې. ویې ویل:
- وی، ح، پرې مې ده ح!

کریم یې څنگ ته کېناست. په مخ یې لاس ورتېر کړ. نری شونډې یې ورپېدلې:
- پاڅېږه کله نو؟

نازیې اوږد زگېروی وکړ. سره پرېوتله. د کریم شونډې مری مری شوې. په ژړا کې یې وویل:

— ای نازیبي! ته مه مړه کېږه! میرحمزه درسره دی کنه نو.

هغې لکه چې نه اورېدل. کریم یې په مخ لاس کېښود. نرمه یې و خوځوله. ویې ویل:

— ای! امدونه وه؟ آ؟ دې دنیا کې زموږ برخه امدونه وه؟ ای نازیبي! اورې؟ زه نه وایمه، مری خو هر څوک مری. سخته اغه ده چې ارمانجن مړشي کنه نو.

کریم عمیق تنفس وکړ. زړه یې سست شو. په څنگ کې یې پرېوت. د هغې په څنگله یې سر کېښود. سترگې یې پټې کړې. بیا یې په خاورو څړه ږیره و خوځېدله:

— په یاد دې دي؟ تا ویلې بله ښځه وکه چې بچۍ راوړي! زه په قار شومه. ما ویلې موږ ژوند یوازې د اولاد د پاره کوو؟ ځان ته یې نه کوو؟ تا خو ام زما د پاره ویلې. زړه خو دې نه وکنه نو.

هغه سترگې وغړولې. نازیبي ته یې وکتل. هغې له اوږدو سلگیو سره اوږده زورونه وهل. کریم په دمه دمه دوام ورکړ:

— زه دې خفه کړمه. هو کنه نو. تا فیکر کاوه، چې، ماته ټولې ښځې یو شی دي؟ نه کنه نو. ته خو مې د واده نه مخکې ام خوښېدلې. د ځانه راته گرانه وې، د ځانه. خیر دی، مه یې منه. هو، د خلکو خبرو، طانو کترو زما ټول پام اولاد ته اړولی و. زه ځورېدلېم. ځمکه راته سور اوړ شوې وه. ما لیدلې. ته ام راسره سوزېدلې. خو کومک مې نشو کولی. خدای منې؟ په امغه حال کې ام ته راته د ټولې دنیا نه گرانه وې. ځکه مې بله ښځه ونکړه کنه نو. خو خدای شته چې میرحمزه دې په نس شوزه بدل شومه. نه پوښېمه ولې؟ ځان او جهان خو پرېده د تانه ام راته اغه ډېر گران شو...

کریم سلگۍ ووهلې. سړیې دروند شو. سترگې یې پټې کړې. د باندې ډزې یې لږې لږې اوږدې. وینکېد:

— ای گراني! اغې دنیا کې خو به درېواړه یو ځای شو...

په سترگو یې تیاره او خبرې یې په ستوني کې ورکې شوې.

oooooooooooo

دواړو ورونو د کنډو څنگ ته شا لگولې وه. په بامونو مرمۍ تېرېدې راتېرېدې. شاه زمان شېبه په شېبه د لاس ساعت سترگو ته جگاوه. نجونې د نږدې دېوال د ټوټو ترمنځ نورې هم ننوتلې. شاه زمان د کریم د کور دننه وکتل. د لاوړ وپسېد:

— ای! لالا او ورېندار خپله مری. موږ ته ضرورت ام نشته ضرورت.

شاه زمان مخ ورواړاوه. ټپغې سترگې یې برکې کړې:

— ته به پاتې شي؟ پینځه بجې کېږي کنه.

د لاوړ په افسوس سر و خوځاوه. شاه زمان وویل:

— چې څنگه یې اویلی. ته راو باسو؟

موبایل یې وترنګېده. د جبار زنگ و. په جې غږ یې وویل:

— سازمان یې؟

— هو.

— یو سات وخت لرئ.

ټلېفون بند شو. د شاه زمان سا اخېستل تېز شول. ټپغې سترگې یې بې واړه څرخېدلې. یو مهال په نجونو تم شوې. د لاوړ یې

حرکات څارل. هغه نجونو ته اشاره وکړه چې دلته راشئ. دواړه په منډه ورغلې. ده وویل:

— تاسې به یو تاریخي کار وکړئ! کریم کا کا دې تاسې ته څه نه وایي. دننه لاړې شی! اغه مړ کئ!

د نجونو خولې وازې پاتې وې. د لاوريو دم ورتا و شو:

— داڅه وايي؟ د مغزو ويرېنگ دې خراب شوی ويرېنگ.

— او غلی! په تاريخ کې شازادگانو خپل پلرونه وژلي. دا خو کاکا دی.

د لاور سر وڅنډه:

— نه نه...

شاه زمان په قهر ورتا و شو:

— چاره څه ده؟ که داسې ونکويو سات پسته به موږ ام تاريخ شو.

— کېنه تاريخ شو تاريخ شو! زه مې خپله لور نه پرېدمه نه.

— په تا لکه چې مانه ډېره گرانه ده.

د ننه کریم هما غسې د نازيې په څنگله سرايښی و. سترگې يې پټې وې. هغې شتو هل. ژر ژر يې سا واخېستله. سترگې يې خلاصې کړې. غټه گوته يې د مېړه په اننگي ووهله. غږ يې کړ:

— و سپړه! د مير حمزه پلاره ح!

کریم يودم نېغ کېناست. له خولې يې ووتل:

— آ؟ نازيې! څه دې ويلې کنه نو؟ مير حمزه څه شو؟

د هغې سترگې پټې وې. په زور وهلو کې يې ډبلې شونډې ورپېدلې:

— ما ويلې ح... ته څه ح! ماته مه گوره ح!

کریم يوه شېبه کتل. بيا يې خپل مخ په ورغوو کې ونيو. ويې ويل:

— ته راپورې خاندې؟

— نه کنه ح. زه خو مر مه ح، ته خو به ژوندی يې کنه ح.

د لاور غږ راغی:

— کریم لالا! کریم لالا! وسيمه او هاجره درته يوڅه وايي. ويې نه ولې!

د کریم سترگې مړاوې مړاوې کېدلې. د زینې په لوري يې واړولې. وسيمه او هاجره پښه نيولې روانې وې. لاسونه يې شاته وو.

کریم غږ کړ:

— تېزې راځئ کنه نو.

خو هغوئ له هر قدم سره په بل قدم فکر کاوه. کریم شاته په ستنه سر لگولی و. بيا يې غږ کړ:

— پام پام کنه نو! پښو ته گورئ! ونه ولېږئ!

هغوئ هم پلگيو ته وکتل. په پای کې ورسېدلې. بدن يې رېږدېده. سا يې تېزه تېزه اخېستله. کریم لاس اوږد کړ. ويې ويل:

— راځئ کنه نو!

خو هغوئ نه نژدې کېدلې. دی په ناستولېږور وسکېده. يودم د دواړو په لاسونو کې تومانچې پيدا شوې. د کریم سا بنده شوه.

هغوئ په ماشو زور واهه. دی په بيره شاته وسکېده. ځان يې په نازيې واچاوه. هغه يې ټوله پټه کړه. ډزې شوې. مرمې يوې او

بلې خواته ولگېدلې. ده شاته وکتل. نجونو زېړرنگ نیولې و. تومانیچې په ځمکه پرتې وې. کریم لاسونه په ستنه ولگول، پاڅېد. په ټوپونو ورغی. دواړه یې له مټو ونيولې. نجونو هېڅ نه ویل. یو قرار یې کاکا ته کتل. له باندې څخه د دلاور غېړاغی:

— هاجرې! وسیمې! هاجرې! هاجرې!

د نجونو سترگې هم ونه رپېدلې. بیا بیا غېړونه شول. کریم په لوړ غېړ ځواب ورکړ:

— ژوندی دي.

مخ یې نجونو ته واراوه:

— تاسې زه وژلمه؟

یوې هم ځواب ونه وایه. کریم دواړه مخته تېلو هلې. په خپلو ټیکریو یې په ستنې پسې وتړلې. د نازيې تېلفون یې راواخېست.

زنگ یې وواهه. ویې ویل:

— ای! خبیثه! اورې! پینځه دقیقې وخت درکومه. لاسونه جگ کړ! دننه راشئ! که رانغلئ کنه نو، لورگاني مو وژنمه.

د هاجرې او وسیمې چونگس پورته شو. شاه زمان وویل:

— نه نه، ته دا کار نکوي.

— ولې زه درته نرنه ښکارمه؟ تاسې یې ماسره کولی شئ، زه یې نشمه کولی؟

د شاه زمان سترگې راووتلې. غږ یې کړ:

— ای ای ای! داسې ونکې! په خدای چې ټوټه ټوټه دې کمه.

— ماسات قید که. لاس دې خلاص کنه نو.

شاه زمان نارې کړې:

— ته ودرې! ته غوږ ونیسه! په خدای او رسول...

تېلفون بند شو. دلاور وارخطا و. دېوال ته پناه کوپ کوپ نژدې ورغی چې په هوایي مرمۍ ونه لگېږي. ویې پوښتل:

— څه وایي څه وایي؟

— وایي تسلیم شئ که نه هاجره او وسیمه وژنمه.

دلاور ښځه ودرېد:

— ماته وویل چې مکوه! مکوه! په خدای چې په هاجرې څه وشي، زه بیا تاسره گورمه.

شاه زمان مړاوی و. ویې ویل:

— دادی وگوره! مادرتنه ویلې؟ وروردی او وروردی. دایې ورور. وړې ماصومې ورېږې یې دي. اغوئ څه گونا کړې؟

هاخوا کریم په هاجرې او وسیمې تومانیچه ونيوله. هغوئ کریکې وهلې. نازيې سرلږ جگ کړ. ویې ویل:

— وی! خوشې ح! مه کوه ح!

— ته ودرېږه چې پوی شي کنه نو. چې بد سپړی کېدل اسانه دي. ښه سپړیتوب سخت دی.

هلته دلاور د لور کریکې اورېدلې. وارخطا و. شاه زمان یې له لاسه کش کړ:

— راځه چې ورشو کنه! څه ته ناست یې څه ته؟

— مه کړتېږه ورک شه! چې لاړ شو خوما او تام وژني.

-خير دی. چې لور کی. مې خوشې کی لور کی. مې.

شاه زمان په آرامه وویل:

-لېونی کېږه مه! عقل نه کار واخله. ته داسې وکه! ننوځه! کوټې ته مه ځه! پرې چې اغه راوځي! امدا چې راووت زه یې ولمه. دلاور وویل:

-ښه او ښیاریې. خپله نه ځې. مالېږې ما. که ومې ولي؟

-نه کنه. چې دواړه نه یو یوازې تا ته څه نه وایي. ځه مه وېرېږه! زر کوه! پینځه دیقې پوره کېږي.

شاه زمان د دېوال له شاخه ښه نیولې وه. دلاور ننوت. له پردې تېر شو. ټوپک یې ډزو ته تیار نیولی و. غږ یې کړ:

-کریم لالا! چېرته یې؟

له هغې خوا غوا ب راغی:

-تاکاوی. ته راځی!

دلاور شاه زمان ته وکتل. هغه اشاره وکړه چې لاړ نه شې. ده غږ کړ:

-نه، هر څه چې وایې په اوږدې کې یې ووايه په اوږدې کې!

-تاسې نه غواړئ چې لورگاني مو ژوندی اوسي کنه نو.

د هاجرې او وسیمې د ژړا غږ جگ شو. دلاور وویل:

-مکوه مکوه! درځمه.

ورو ورو وړاندې ورغی. دنوي کور سالون ته ځیر و. شاه زمان له قهره مخ واړاوه. دلاور په لینده ډوله زینه پورته شو. شاه زمان

ورپسې و. دلاور سالون ته داخل شو. ورو ورو د تاکاوی د زینې سر ته ورغی. لاندې یې وکتل. څوک نه ښکارېدل. دهغه ټول

پام په کونج کې وړې چار دېوالۍ ته و. په زینه یو قدم کېوت. شاه زمان هم ورپسې سالون ته ننوت. کریم په حویلی کې له کونجه

تاو شو. د چپې پښې په ځای یې لرگی په ځمکه لگاوه. دنوي ودانۍ په زینه وخوت. شاه زمان د لرگي ټک ټک واورېد. مخ یې

وگرځاوه. کریم تومانچه ورباندې نیولې وه. په شونډو یې گوته کېښوده. شاه زمان لاسونه جگ کړل. دواړه په زینه تاکاوی ته

روان شول. هلته کریم په دلاور غږ وکړ:

-الکه! شاته ونه گورې! ټوپک کېده!

هغه هم داسې وکړه. کریم نژدې ورغی. ویې ویل:

-مخونه دېوال ته کی!

د دلاور ټوپک یې په لرگي لېږې تېلواوه. پلاستيکي رسی یې ورکړه. نری شونډې یې ورپېدلې:

-د شازمان لاسونه شاته وتړه! کلک یې وتړې!

دلاور هم داسې وکړل. کریم وویل:

-اوس ته شا واړاوه!

خپله یې د رسی په بل سر دده لاسونه وتړل. بیا یې کلک سوک په خوله کې وواژه. هغه ولوېد. دده خپله هم سر وگرځېد. شاته چپه

شو. بېرته کېناست. سړیې وڅنډه. سترگې یې ښې خلاصې ونيولې. پاڅېد. لرگی یې د دلاور ملا ته واړاوه. هغه چيغې وهلې،

ده واورونه کول. نجونو هم په زوره زوره ژړل. کریم همدا کار له شاه زمان سره هم وکړ. دواړه په ځمکه پراته وو. له پزو یې وینې

تللې. د کریم جامې په خولو کې لنډې خيشتې وې. مخامخ د دېوال بېخ ته کېناست. د ټوپک خوله یې وراړولې وه. ویې پوښتل:

- ما په تاسې ظلم کړی؟
دواړو سرونه وڅنډل.
- ستاسې مال مې خوړلی؟
هغوی بیا سر وڅنډه. کریم غاښونه وچيچل. لاس یې په دېوال ولگاوه پاڅېد. ویې ویل:
- ولې؟ ولې کنه نو؟
د دلاور په وینو سرې شونډې و خوځېدلې:
- د اګي رسول د لاسه د اګي رسول.
د کریم نظر د هغه په مخ تم شو. ویې ویل:
- ای خپلۍ مخیه! زه درته کمقله ښکارمه؟ د اګي رسول په دې کې څه کار دی کنه نو؟
شاه زمان د خولې وینې توکړې. غږ یې ووت:
- داغه په موږ قرض دی.
کریم له چیغې سره مخ تاو کړ:
- په ما پورې یې څه کنه نو؟
- یو سلو شل لکه دي.
کریم مکمل راوگرځېد. خپل تندۍ یې په ګوتو کېکاږه. ورو یې وویل:
- یو سلو شل لکه؟ هه، تاسې په دونه پیسو څه کول؟
شاه زمان غلی شو. دلاور غږ کړ:
- تاته موندی ویلي لالا. موږ په پوځ ریانو پوځ خرڅوو پوځ. څه وخت مخکې یو سپی راغی. ډېر پوځ یې په کار وه. خارج ته یې وړل. ښه ګټه پکې وه. موږ د اګي د کس نه په قرض واخېستل. پوځ مو اغه سپی ته وړل. په لاره کې پولیسو ونیولو. خدای فضل وکه اګي را پیدا شو اګي. موږ یې پولیسو نه خلاص کړو.
شاه زمان او دلاور په څلورو شول چې کېږي. کریم سر وڅنډه:
- تاسې خره وئ چې دا کار مو کاوه؟
دلاور سر وڅوځاوه:
- خره نو څه ته وايي؟
شاه زمان پزه په اوږه و سولوله. ویې ویل:
- بیا موږ د ځمکو قوالې ورکړې. خواغه کمې وې. یوه افته وخت یې را کړی و. ویلې یا به پیسې راوړئ یا مو وژنمه.
کریم له درده وڅنډل:
- لهېونی دی؟ چې تاسې مړه کي پیسې به یې څنګه شي؟
دلاور ژر وویل:
- اغه امداسې کوي.
- دا جنګ کې یې پلار نشي راتللی.

شاه زمان سر بنکته و اچاوه، ویی ویل:

- ته یی مه منه.

- تاسی خو ژوندي یی کنه نو.

- نن پینځو بجو پورې وخت شته.

کریم شا واروله. ویی ویل:

- چې مانه مو پته کړې وه بلا مې درپسې. مانه څه غواړئ مانه؟

- خواجي ستا د بنار ځمکه غواړي.

دلاور غبرگه کړه:

- ویلې ویی وژنئ، ځمکه یی درته په میراث پاتې کېږي. قرض یې خلاصېږي.

- تاسې ام ومنله؟

- نه، موږ اول تاته وویلې تاته. تارانکړه.

- تاسې خو داسې ونه ویلې کنه نو.

شاه زمان تېغې سترگې بلې خواته واپولې:

- څنگه مو ویلي وه؟ که ته خبر شوی وې چې موږ پوځ څرخوو...

هغه خبره نیمه پرېښودله. کریم سر وځوځاوه:

- چې جنگ شو تاسې ته خدای درکړه کنه نو. هر کار وکه څوک نه خبرېږي. چې غلام او بختیار مو څنگه راضي کړه؟

دلاور وویل:

- موږ خبروو چې اغوئ په پیسو هر کار کوي هر کار.

د کریم زړه ډک شو. سلگۍ یې ووهلې. ویی ویل:

- مبارک! تاسې کامیابه شوی. مبارک! نازیه گۍ او میر حمزه مو ووژل.

دواړو ورونو د پرتې ورېندار په لور وکتل. کریم په سلگیو کې غږ واېست:

- په تاسې لورگانې ځونه گرانې دي؟ امداسې په ما ام بنځه او بچی گران دي کنه نو... یو بچی و... پیدا کېدو پورې پاتې نشو...

ژړایې د خبرو مخه نیوله. عمیقہ سایې واخېستله. ویی ویل:

- زه په ژوند کې نور څه لرمه؟ په خوب کې، په وینه، په لمانځه کې مې بچی لیده. تاسې اغه رانه...

هغه په چیغو چیغو وژړل. نازیه وسونگېدله. بیا په اړخ واوښتله. کریم په ټوپونو ورغی. غږونه یې ورباندې وکړل:

- نازیې! نازیې!

هغه وبنگېدله:

- وی، ح، ژوندی، یمه ح.

د کریم بدن په سلگیو ولږزېده. په پای کې یې ژوره سا واخېستله. لارې یې تېرې کړې. مخ یې ورونو ته وگرځاوه. ویی ویل:

- که زه ستاسې او تاسې زما په ځای وای ماسره مو څه کول؟

د دواړو له خولې خبره نه وتله. کریم مرمۍ تېره کړه. هغوئ هک پک کتل. وسیمه او هاجره وسونگېدلې. کریم دواړه له ستنې خلاصې کړې. په غېږ کې یې کلکې ونيولې. په مخ مخ یې ښکل کړې. ویې ویل:

— لېونو! تاسې خو زما ورپرې یئ. زه نو تاسې وژنمه؟ ما په تاسې دا دوه خره نیول کنه نو.

نجونو کلکه غېږه ورکړه. په زوره زوره یې وژړل. د دلاور هم بغارې شوې. نارې یې کړې:

— خدای ته وگوره! بد شوي. مرگ زموږ سترگې نیولي. عقل کار نه کوي عقل. ای لالا! چې ته هرڅه وایې اغه کوو.

د شاه زمان هم اوښکې وبهېدلې. کریم غاښونه وچیچل. ټوپک یې د دلاور په تندي کېښود. هغه سترگې ژر ژر رپولې. سا یې تېزه تېزه اخېستله. هاجره وسونگېدله. کریم هغه پرېښود. ټوپک یې د شاه زمان په تندي ونيو. د هغه ټپغې سترگې بېخي له پولو راووتلې. دا ځل د وسیمې سونگی وخت. کریم ژور تنفس کاوه. له ټوپک لېرې کولو سره یې یو دم شا واړوله. په برابر غږ یې وویل:

— وربندار مو شفاخانې ته ورسوئ! زه چې هرڅه لرمه ستاسې شوه.

دواړه وروڼه هک پک شول. ډار او ژړا یې وتښتېدل. باور یې نه کاوه. کریم غږ کړ:

— که ما مېله مو قبوله وي زر کوئ کنه نو.

دواړو ژر ژر سرونه وښورول. کریم یې لاسونه خوشې کړل. درېواړه د نازیبې سرته ودرېدل. د هغې سترگې نیمې خلاصې وې. له سا اخېستلو سره یې اوږد زگېږوی وخت. ملا یې له ځمکې جگه کړه. بېرته درب ولگېدله. شاه زمان کریم ته کړ:

— که په شفاخانه کې مړه شوه؟

— تاسې یې ژوندی ورسوئ. زما جايداد ستاسې شو.

دلاورتاو شو چې وربندار په شا کړي. کریم غږ کړ:

— کراچی شته.

هغه یې په کراچي کې کږه سملوله. دواړو ورونو د سترگو په رپ کې له حویلی واپستله. کریم او نجونې هم ورپسې شوې. د کوڅې په سر کې میرگل له درېو تنو سره ولاړو. هغه وپوښتل:

— ترورزیه! چېرته چېرته؟

شاه زمان وویل:

— وربندار مو ده. شفاخانې ته یې بیا یو.

— بس ایجازه نشته ترورزیه.

دلاوردلاس ساعت ژر سترگو ته وروړاندې کړ:

— پینځه ویش دیقې خوشه پینځه ویش دیقې. دونه وخت کې مکمل اینجن جگېږي.

میرگل بېرې وروځې بره کش کړې:

— نه ترورزیه. بس اینجن بیا په اغې دنیا کې جگوه! دونه وخت کې ایله ورسېږو.

— د اچي صیب پیسو دپاره دا کار کوو کنه.

— بس مخکې به مو کړی و.

کریم لرگی په ځمکه لگاوه راوړسېد. د نازيې په پښو يې چاډري سمه کړه. پوښتنه يې کوله چې څه خبره ده؟ د دواړو ورونو رنگ پک الوتې و. شاه زمان تېلفون راواخيست. ويې ويل:

—ته ودرېږه! د اجي صيب سره وغږېږمه. الو! اجي صيب! ... هو کار شوی و بوله. خو ورېنډار مې بايد شفا خانې ته ورسومه... نه، وخت پوره ندی... نه نه، خود کریم لالا سره زموږ مامېله امداسې ده... نه اغې ته ضرورت نشته خپله يې را کوي... شل ديقو کې به کوشش وکو... نه، خو... کېږي...

تېلفون بند شو. ميرگل وويل:

—ترورزيانو! بس مخته شی!

شاه زمان يو قرار ورکتل. په پای کې يې په آرامه غږ واپست:

—ته ودرېږه! دا ورېنډار خو کور ته بوځو کنه. دونه وخت خوشته.

ټول بېرته حويلۍ ته ننوتل. په تا کاوی کې شاه زمان تېلفون راواخيست. ژر ژر يې گوټې ووهلې. غوږ ته يې ونيو:

— الو! قوماندان صيب سروري؟ ... شازمان يم، مالېم شازمان... ما ويلې يو کار وکه! ... مريض لرمه. عاجل دی. شفا خانې ته يې بيايو... نه، لگېدلی ندی. بڼه ده. په ماشوم مريضه ده... د اجي رسول کسان مې نه پرېږدي... ته څنگه پکې نه يې؟ ... دا خوشتاسې تاريخي مسوليت دی چې د ظلم مخه ونيسئ... گوره... ته غوږ ونيسه...

تېلفون بند شو. هغه بله شمېره ووهله. ويې ويل:

— الو! نورعلي! ... نورعلي شهيد شو؟ ... ته څوک يې؟ ... الله گل؟ ... شازمان خبرې کومه... خدای ته وگوره خوریه! کومک وکه! ... مريض مې مري... هو ورېنډار مې ده... د اجي رسول راباندې پيسې دي. اوس شفا خانې ته مو نه پرېږدي... څنگه دې په اجي زور نه رسي؟ ... هو کریم اوستا ژوندی دی...

تېلفون بند شو. هغه له ځان سره سپکې سپورې وويلې. دروازه وټکېدله. ميرگل نارې کړې:

— ترورزيانو راو وځئ کنه! پينځه لس دقيقې پاتې شوې.

د شاه زمان خوله وچه وه. دلاور په ډک ستوني وويل:

— خبره خلاصه ده خلاصه. هاجري لوري! مور ته دې وايه بخشش کوه!

غټه زنه يې ولږېدله. شونډې يې مری، مری شوې. درېواړه سالون ته وختل. خو وسله يوازې له کریم سره وه. ميرگل غږ کړ:

— بس را وځئ که دريسې در شو؟

کریم نارې کړې:

— الکه! دا زما کور دی کنه نو. که ننوتلی گيله د ځانه کوی!

د ميرگل مخ تک سور شو. ويې ويل:

— ترورزيه! بس ستا ام اجل راغلی.

خپلو کسانو ته يې امر وکړ چې په کور واوړي. بېرختي د دېوال له سره سالون تربرېد لاندې ونيو. دوه تنه د کنډو له لارې په کور

ننوتل. کریم لرگی لگاوه روان شو. فرش شوې کوټې ته لاړ. د کړکۍ له لارې يې دواړه د دېوال په بېخ کې وويشتل. دلاورد

سالون له کړکۍ هرڅه ليدل. سريې په دواړو لاسونو کې ونيو. کېناست. ويې ويل:

— څه خبره بېخي خرابه شوه. اوس د اجي بريکونه څوک نيسي څوک؟

میرگل د کنډوله څنگه د خپلو کسانو مړي ولیدل. څنگ ته ولاړ بیرختي کس ته یې وویل:

— ترورزیه! بس دا گوډ خو سم لیونی دی.

ملگري یې غاښونه وچیچل. په کور یې دوامداره ضربه وکړه. دننه وسیمه په منډه سالون ته راوختله. د ضربو له امله ولوېدله. په پروتو یې غږ کړ:

— اله کاکا بنځه! کاکا بنځه!

کریم له لرگي سره په یوه پنبه په زینه منډه واخېستله. د نازیې سر ته ودرېد. هغې به شتوا هه بیا به ارامه پرېوتله. لکه سا چې نه اخلي. ده ورباندې غږونه وکړل. خو هغې هېڅ ډول عکس العمل نه ښود. کریم په زوره زوره وژړل. نجونو هم ورسره چیغې وهلې. شاه زمان او دلاور ورسېدل. کریم یې له مټو ونيو. هغه لاسونه کش کړل. ویې ویل:

— لاړه! نازیه مې ارمانجنه لاړه کنه نو.

سلگۍ یې ووهلې. بیا یې غږ ووت:

— وه میرحمزه مې! وه ومې نه لیده کنه نو.

ښه یې چیغې ووهلې. وروسته یې سربښکته واچاوه. شایې له سلگیو سره غورځېدله. خو غږ یې نه خوت. شاه زمان او دلاور نا ارامه تاوېدل. کریم او ښکې پاکې کړې. د لرگي په مرسته پاڅېد. شاه زمان ته له لاس اوږدولو سره یې وویل:

— ته ټلېفون راکه!

حاجي رسول ته یې زنگ وواځه. په برابر غږ یې وویل:

— زه درته په خپل کور کې منتظریمه... هو، د ښار د ځمکې قواله درکومه.

دواړو ورونو غټې غټې کتلې. نازیې شتو هل. زگېروي یې وختل. په کریم بیا د سلگیو حمله راغله. ورونو ته یې مخ واړاوه:

— ځی! شاته دېوال سوری دی. تاسې نجونې وباسئ! زه اچي سره ما مېله خلاصومه.

دلاور وویل:

— موږ به امیو موږ.

— نه، چې تاسې نه یی ښه ده.

شاه زمان غږ کړ:

— تايوازي نه پرېدو.

کریم نازیې ته مخ کړ. ویې ویل:

— زه امیوازي نه پاتې کېږمه. ځی چې اغه اوس رسېږي کنه نو.

دواړه وروڼه او نجونې د کړکۍ په لور روان شول. کریم ورپسې غږ کړ:

— ما ویلي موږ دواړه څنگ په څنگ خښ کئ!

شاه زمان او دلاور یو بل ته وکتل. د کریم غږ بیا راغی:

— که میرحمزه مې...

ستونی یې داسې وپرسېد چې خبرې یې بندې شوې. بیا یې هڅه وکړه:

— که بچی مې مړ پيدا و... اغه ته په منځ کې قبر جوړ کئ... چې دواړو ته نژدې وي.

بيا د سلگيو حمله ورباندې راغله. ورونو يې هېڅ ونه ويل. د ورې کړکۍ له لارې يې اول لوڼې واپستلې. ورپسې خپله وختل. د ودانۍ شاته تاو شول چې په سوري دېوال ووځي. ميرگل ورباندې ټوپک ونيو. وپسېد:

— تروزيانو! بس خبرې ونکړ!

○○○○○○○○○○

کريم څوړند سر په حويلۍ کې کېناست. لرگۍ يې څنگ ته کېښود. چې زړه به يې تنبته نو خوله به يې آسمان ته کړه. ژوره سا به يې واخېستله. د دېوال له کنډو څخه يې لمر ته وکتل. له هرې خوا ماشيندارو غږونه راتلل. دامهال د کلي په کوز سر کې ډزې ودرېدلې. کريم غوږ ونيو. فکريې وکړ چې يوه خوا ماته شوه. ورو ورو نژدې ډزې هم بندې شوې. الوتکې لاهم گرځېدلې. له کوڅې څخه د موټر غره راغی. تور لنډ کروز له دوو پېک آپو سره د کور مخې ته ودرېد. د گڼو پښو درب درب شو. په لسگونو وسله وال په دروازه ننوتل. د حويلۍ په بېلابېلو برخو کې ځای په ځای شول. حاجي رسول او جبار تر شني پردې تېر شول. کريم شواړ ناست و. حاجي د نوي کور څوړند چت ته وکتل. په درندو قدمونو وړاندې راغی. جبار وويل:

— کريم اوستاذه څنگه يې؟

هغه ځواب ور نه کړ. جبار خپلو پرتو موټرو ته د لاس اشاره وکړه:

— تازما کسان ووژل.

کريم بيا ځواب ور نه کړ. ميرگل د نوي ودانۍ د دېوال له کونجه کتل. څنگ ته يې د شاه زمان او دلاور لاسونه تړلي او په ځمکه پراته وو. هاجره او وسيمه يې سرونو ته ناستې وې. په خولو يې د سمالونه تاو وو. دلته حاجي په آرامه کريم ته وويل:

— کاش چې دا عقل دې مخکې پيدا کړی و قوربان. ستا وروڼه زما دوستان دي. زه د دوستانو...

کريم يې په خبرو کې ولوېد:

— دوستان؟ هههه...

— ولې دې وخنډل قوربان؟

کريم غټ سر وڅنډه. خوله يې وچه شوې وه. نرۍ شونډې يې ورپېدې:

— سړی دوستان نه غولوي کنه نو.

— موږ کې غولول مولول نشته قوربان. سپينه مامدينه ده.

د کريم په تندي درد شو. سترگو يې سپاهي وکړه. څوک يې سم نه لیده. په مخ يې لاس کش کړ. سترگې يې لږې روښانه شوې. په دمه دمه يې وويل:

— تازما ورونو ته دام ايښی و. د دروغو مامېله دې جوړه کړې وه. بيا دې پوډر ورکړي وه. خريدار ام ستاکس و، پوليس ام.

په کونج کې د ميرگل تندي گونجې وکړې. حاجي په هوا کې څرخکې ته کتل. غږ يې ووت:

— ستا کړتو ته وخت نلرمه. مامېله خلاصوه قوربان!

کريم دوام ورکړ:

— پوډر ام بېرته تاته رسېدلي کنه نو.

— زه داسې بې غيرته نه يم. ته قاضي يې که قرضدار؟

کريم مخ اسمان ته کړ چې تنفس ښه وکړي. غږ يې کړ:

— پوليس څه خبر شوه چې دوی سره دونه ډېر پوډر دي؟ بيا يې ولې ستا په خبره خوشې کړه؟

د حاجي زړه تنگ او مخ لا سور شو. ژوره سايې واخېستله. ويې ويل:

- تاته زما زور ندی مالوم قوربان.

کریم خپله خبره نه پرېښودله. ويې ويل:

- او دا ټوله خواري دې زما د ځمکې د پاره کړې ده کنه نو.

میرگل له کونج څخه قهرجن کتل. حاجي وويل:

- ستا ځمکه ماته په درياب کې شاخکې دی.

- تا ام يو يو شاخکې امداسې ټول کړی چې درياب شي کنه نو.

د حاجي سږمې وپرسېدلې. مخ يې واړاوه. له بېرته تاوولو سره يې وويل:

- ځمکه را کوي که نه؟

د کریم سا بندېدل. په ټټر يې لاس کلک وسولاوه. ښه لويه سايې واخېستله. په آرامه يې وويل:

- ځمکه نه، جنگلا وه.

د حاجي تندۍ گونجې شو. کریم سر وخواوه:

- ما يو وخت يو کس ته کور جوړ کړی و. ډېر رانه خوشاله دی. د جنگ نه خبر شوی و. زنگ يې راته وواژه. هغه ستا د کارونو ټوله کيسه راته وکړه. جنگلا وه، هههه ښه نوم دې يې ايښی. سېلا وکې چې خلک لرگي نيسي سېلا وه ورته وايي. په جنگ کې چې ته مالونه لوتې جنگلا وه يې بولي.

حاجي غاښونه وچيچل:

- گل احمد اچي و؟

کریم موسکې شو. حاجي له قهره کټ کټ وخنډل. ويې ويل:

- اغه دې ام را باندې خميره که. ای! څه دا يې جنگلا وه. څه دې د لاسه پوره دي قوربان؟

- ايڅ، تاد بېرک کارمل د وخته چورول پيل کړي. وښه! د کارمل د وخته دې جنگلا وه نيول پيل کړي. د دولت او مجاهدو قوماندانان به دې شريکان کړه. بيا به اغوی قصدن کورونه ویشتل. په لوډ سپيکر کې به يې ام نارې وهلې چې کورونه پرېږدئ.

ورپسې به ستا کسان ورغلل. هر څه به يې يوړه.

حاجي رسول شونډې کېکاږلې:

- ښه مالومات يې درکړي.

- اغې دونيا کې به يود شېرو جواب څنگه وايي کنه نو؟

- کوم شېرو؟

- ځان ناگاره مه نيسه کنه نو! لېونی شېرو يادومه. د اغه کور دې ام چور کړی و. بيا دې ټوله کورنۍ ویشتي وه. چې ستا راز چاته ونه وايي. اغه خدای ژوندی پاتې که. خو ستا طالې وې. لېونی شو.

- کړتې بندې که چېرې تانه بل شېرو جوړومه. جنگلا وه مې راکه!

- درکومه يې؟ يوه خبره راته اجيبه ښکاري. دونه دارايي سره اوس ام د خلکو واره واره شيان په جنگلا وه کې وړې.

حاجي خپل زوم ته وکتل. په شونډو کې موسکې شو. سپينه گردۍ پرېره يې وخوځېدله:

- اغه کار چې يوازې ته يې کولی شي بېل خوند لري قوربان.
جبار کټ کټ وځنډل. نورو کسانو يې له هرې خوا پخو هل. کریم نړۍ شونډې ویتې کړې. هواته يې اشاره وکړه. ويې ويل:
- کار دې وشو. جنگ دې ختم که کنه نو.
حاجي سروڅنډه. غږ يې ووت:
- ځان ته هوښيار وايې خو کمقل يې قوربان. صفا جان اغا ختم که. اغه ستا ملگري يې ام دولت ته تسليم کړه.
د کریم تندې گونجې شو. حاجي په ملنډو و موسل. ويې ويل:
- داغه شرطونه دولت ومنل، نور يې نوڅه کول؟
- ښه؟ دا زموږ کلی يې د خپلو شرطونو دپاره وران که؟
حاجي سروڅو ځاوه:
- هرڅوک خو تا غوندې کمقله ندي. ښه څه خبره خلاصه قوربان! ډېره اوږده شوه.
کریم کاغذونه جگ ونيول. شونډې يې ورپېدلې:
- دا زما د ښار د ځمکې قواله ده، او دا اقرار، چې په تامې خرڅه کړې ده. زما د ورونو قوالې راکه! دا واخله!
حاجي وځنډل. خپل مالي کس جان محمد ته يې اشاره وکړه. هغه په آرامو قدمونو موټر ته روان شو. حاجي وويل:
- ته ډېر زړور يې قوربان.
کریم د هغه څېره سمه نه ليدله. شونډې يې ورپېدلې:
- ما کې ډار ته ځای ندي پاتې.
د جبار تېلفون ته زنگ راغی. هغه غوږ ته ونيو. ويې پوښتل:
- څوک دي؟... پوليس؟... د باغ حجره کې يې کېنوی! قدر يې وکړ! موږ اوس راځو.
جان محمد بېرته راغی. حاجي د کریم په لور اشاره وکړه. هغه ورسره کاغذونه تبادله کړل. حاجي پاڼې واپړولې راواړولې.
سترگې يې تېرې او ساخېستل يې تېز شول. چيغه يې کړه:
- دا خو قوالې ندي.
کریم له جبهه د غټې خولې تو مانچه را اېستې وه. هواته يې ونيوله. ډز يې وکړ. مرمۍ له رڼا سره جگه شوه. حاجي غږ کړ:
- دادې څه وکړه؟
مرمۍ سيخ د حويلۍ په منځ کې په شنې پردې را کېوتله. کریم له بې حاله پرېوتو سره وويل:
- دې نه پس جنگلاوه ختمه کنه نو. هه هه
سور غليظ لوگي پورته شو. طيارو مخونه راوگرځول. حاجي منډه واخېستله. په جان محمد او جبار يې چيغه کړه:
- ځان باسئ!

ساتونکي يې هم په وار خطايۍ هواته وکتل او په حاجي پسې يې وځغاستل. دا مهال شپږو لېونی راپيدا شو. حاجي يې دروازې ته نژدې په غېږ کې کلک ونيو. له ځان سره وغومبېد «جنگلاوه، جنگلاوه...» حاجي زورونه وهل چې ځان ترې خلاص کړي.
ساتونکي هم ورپسې نښتي وو. خو شپږو نه خوشې کاوه. طيارې راوړسېدلې. په کور يې ضربې وکړې. بمونه يې وغورځول. دا کار يې درې ځله تکرار کړ. ټوله فضا توره لوڅه شوه. طيارو بېرته مخونه وگرځول. ورکې شوې.

∞∞∞∞∞∞∞∞

ماښام قضا و. د دېوالونو سيوري د زړو کنډوالو په شان بربښېدل. هرې خواته چيغې وې. خلک د موټرو د خراغونو مخې ته تېرېدل راتېرېدل. شاه زمان او دلاور منډې وهلې. د کریم د حويلۍ دېوالونه په تور لنډ کړوزر او دوو پيک آپو د پاسه پراته وو. دننه يې د حاجي رسول، شېرو او جبار تر جسدونو پښې واړولې. نوی اوزوړ کور له ځمکې سره برابر وو. وزه د لويو کنډو شاوخوا تاوېدله. خاوند ته يې رېمبارې وهلې. دوی کونج په کونج وگرځېدل. خو کریم يې ونه موند. سترگې يې ډکې شوې. بېرته تېزو وتل. دلاور شترنگ ته کېناست. موټر تېز حرکت وکړ. دواړه په شفاخانه کې د ښځو برخې ته ودرېدل. د نيولي چينې تروريې مخه ونيوله. شاه زمان په برابر غږ وپوښتل:

— اغه ښځه چې موږ راوړې وه، اغه څنگه شوه؟

شاته ميرگل ځواب ورکړ:

— ترورزيه! وراره پيدا شو. وربندارام ښه ده.

دواړه وروڼه په وازو سترگو ورتا و شول. ميرگل په خپل لاس کې د ماشوم جامو ته اشاره وکړه. نرسې د هغه له لاسه کڅوړه واخېستله. د تگ په مهال يې وويل:

— موبارک! موبارک! بېرته راکمه. پلار يې څوک دی؟ شېريني به راکوي.

د دوی له سترگو او ښکې راغلې. درېواړه په حويلۍ کې تر خراغ لاندې په اوږدې چوکۍ کېناستل. مخته يې د کور يو وېښتانو ځوان تېر شو. شونډې يې شکېدلې او سترگې يې پرسېدلې وې. د زرگۍ و. هغه چې د جبار په تاکاوی کې کریم خپل ټلېفون ورکړ. د عاجلې برخې نرسې ور څخه کڅوړه واخېستله. زرگي وپوښتل:

— څنگه دی؟

— دی نو. تشويش مکوه! مشر ورور دې دی؟

زرگي د بېرته تگ په مهال سر وځوځاوه:

— ورور نه امراتېر دی.

هغه په حويلۍ کې په چوکۍ کېناست. تر سرک هاخوا دلاور په سلگيو کې غږ واپست:

— زوی يې ونه لیده زوی.

ميرگل سر وځوځاوه:

— ترورزيه! بس چې پوه شومه چې زه يې ام غولولی يم، ما ويلې د اجي رسول وينې وڅکمه. د کریم اوستاد د ښځې خبره وه. که نه اول ما مردار وه.

زرگي پاڅېد. تر سرک تېر شو. د پلې لارې په سر اوږدې چوکۍ ته ودرېد. ويې پوښتل:

— د زرین کلا کریم اوستاد څو نه يادوی؟

درېواړه ښغ ودرېدل. ميرگل وپوښتل:

— ترورزيه! ته اغه څه پېژنې؟

زرگي سر غمجن وښوراوه. ويې ويل:

— کیسه اوږده ده. زه جبار اختطاف کړی ومه. کریم اوستاذ خدایي الله راغی. ماته یې موبایل پرېښود. ما مې پلار ته زنگ وواکه. پولیسو وباسلمه. زه د جبار د خبرو نه پوه ومه چې کریم اوستاذ وژني. ما ویلې چې ورسره کومک ونکمه نه ځمه. کور مې پیدا که. بمبار شوی و. ډېر خلک مړه وو. اغه ام ټوک ټوک پروت و. مگر سا یې اخېستله. زه مې شفا خانې ته راوه. ټولو یو بل ته وکتل. یوځای عاجلې برخې ته روان شول. شاه زمان په تگ کې وویل:

— موزیې گورو.

زړگي یې مخه ونيوله:

— مه ځی! اېڅوک نه پرېږدي.

○○○○○○○○○○

کریم کړکۍ ته کتل. د باندې فضا تکه توره وه. په کوټه کې زگپروي ختل. د ټولو مریضانو په مخونو پسې د اکسېجن ماسکونه نښتي وو. ده د سردپاسه اوسپنیزې لکړې ته سترگې واړولې. د سپروم له کثورې یو یو شاخکی په نري پایپ کې توپېده. زړه یې ډوب ډوب کېده. سا یې په سختۍ اخېستله. لاس یې جگ کړ چې د اکسېجن ماسک له مخه لېرې کړي. لاس یې دروند و. ویې لیدل چې ستر پښو په سپینو لتو کې تاو دی. یوازې د گوتو زېړ سرونه یې ښکارېدل. نارینه نرس یې سر ته ولاړ و. کریم ماسک لږ کش کړ. خړېدو ته ورته غږ یې واېست:

— زړه مې تنگ دی کنه نو.

نرس وویل:

— ماسک مه کښوه! خیر دی. اوسېله وکه! ښه کېږي.

— زه نه ښه کېږمه.

نرس موسکې شو. له وړې الماری څخه یې دوا راواخېستله. ویې پوښتل:

— درد نشې تېرولی؟ اوس به سپروم کې درته دغه زوروره پیچکاری وکمه. دردونه به دې دسې ورک شي. لکه نه چې وه.

— زما درد په پیچکاری نه ورک کېږي.

نرس یې ډکو سترگو ته ځیر شو. ښځه نرسه راغله. نارینه ته یې غوږ کې څه وویل. هغه دوا بېرته په الماری کې کېښودله. د کریم چپرکت یې د دروازې په لور تېلواکه. نرسې ورسره د اکسېجن ډبه په ټایرونو کښوله. په لوی دهلېز کې روان وو. کریم نه پوهېده چې چېرته یې بیا یې. کړس شو. دده چپرکت چېټکه وخوړه. نرسان لېرې لاړل. کریم مخ وگرځاوه. نازیه یې څنگ ته په بل چپرکت کې ولیدله. سور مخی غومبرور ماشوم ورسره په خواږه خوب ویده و. د کریم سترگې راووتلې. د اکسېجن ماسک یې له غټې گردې پزې او ننوتې خولې جگ کړ. ویې پوښتل:

— میر حمزه؟ میر حمزه؟

نازیې سر وخواوه. د دواړو اوبنکې وڅڅېدلې. کریم ماسک په مخ خوشې کړ. سړیې په بالښت کېښود. اوبنکې یې له سترگو لکه له چینې راووتلې. ښه زیات اکسېجن یې واخېستل. بیا یې ماسک له خولې ښکته ونيو. مخ یې مېر حمزه ته کړ. په دیدن یې نه مړېده. د لاس په لټه یې سترگې پاکې کړې. شاوخوا یې وکتل چې خلک دده خوشحالي ویني که نه. د نرسانو څنگ ته یې دواړه وروڼه له میرگل او زړگي سره ولاړ وو. کریم د زوی په لور اشاره وکړه. خړېدو ته ورته غږ یې ووت:

— میر حمزه وینئ میر حمزه؟

هغوی سرونه وخواوول. وروڼه یې نژدې ورغلل. کریم وویل:

— زه به ستاسې احسان اېښکله پوره نه کمه کنه نو.

هغوئ په ډکو سترگو موسکي شول. کریم ماسک په مخ کېښود. ښه یې نفس واخېست. لاس یې وغځاوه. د زوی په مخ یې گوته ووهله. دلاور ماشوم په غېږ کې امانت ور کېښود. خپله یې هم کلک کړی و. کریم هماغسې ترې لاس تاو کړ لکه په خوبونو کې چې یې تاووه. پټېر یې تود شو. پښې او لاسونه یې ور ښکل کړل. سلګۍ یې ووهلې. ماشوم وینښ شو. وچونګېد. کریم اشاره وکړه چې مور ته یې ورکړئ. بیا یې ماسک جګ کړ. مخ یې ورونو ته واړاوه. په خړېدلي غږ یې وویل:

— زما ټول جايداد ستاسې دی.

دلاور په سږمو کې وپشېد. اوښکې یې پاکې کړې. ویې ویل:

— اصل کې موږ باید تاته خپل جايداد درکو. موږ ستا په مرګ پسې اخستې وه. او تا موږ د مرګه بچ کړود مرګه. میر حمزه په کریکو شو. خوله یې خوځوله. تی یې غوښت. نازیې گږېوان ته لاس کړ. شاه زمان او دلاور بېرته لاړل. میر حمزه د مور په تی خوله خښه کړه. کریم په موسکا کتل. اوښکې یې یو قرار جاري وې. سا یې په سختۍ اخېستله. ویې ویل:

— شوکر! ته ژوندۍ یې.

— وی، بېخي جوړه یمه. خپته یې راخیرې کړې. بېرته یې گنډلې ده. درد نشته. ته څنگه یې؟

— ما نه په دنیا کې ښه نشته کنه نو. خو... خلک مې تبا کړه.

نازیه یې سترگو ته ځیر شوه. کریم ژوره سا واخېستله. د ننوتې خوله نرۍ شونډې یې ورپېدلې:

— په اصل کې په کلي کې جنگ ما وچاوه. خدای تعالی به د هریو درد او مرګ پوښتنه مانه کوي کنه نو. نازیې سروڅنډه. ویې ویل:

— وی، اوس شوی کار دی. زړه پې مه خوره!

— نه کېږي. امدا مې غوروي کنه نو. ما ویلې په جنگونو کې ښه او بد وي. ښه جنگونه نېکمرغي راولي. خو کمقل ومه کنه نو. جنگ یوازې بدمرغي راولي.

نازیې میر حمزه سینې ته ښه نژدې کړ. ویې ویل:

— وی، ولې داسې وایې؟ تا خو ټوپک ته لاس اړندې کړی.

— د ټوپک نه ځان ساتل اسانه دي کنه نو. ځان نه به دېوال تاو کړي. د کرکې او نفرت نه ځان ساتل سخت دي. اغه د اوسپنې دېوالونو نه ام تېرېږي. او ما نفرت خپراوه.

— وی، یوازې ته خو نه وې.

— هو، صفا جان اغا ما غوندې ډېر روزلي، او وبه یې روزي. خوزه به د خپلې گونا جواب وایمه کنه نو. امدې کې خراب یمه. هغه موسکي شو:

— یو کار مې کړی. خلک مې د اګي رسول د جنگلاوې نه خلاص کړه. که خدای مې په امدې وښيي کنه نو.

هغه د میر حمزه په اوږه لاس کېښود. ویې ویل:

— اوس د مرګ نه نه وېرېږمه. د بخت سره جنگ مې وګټه. زموږ لوی ارمان پوره شو. دا دی میر حمزه دې غېږ کې دی.

نازیې اوښکې وڅڅولې. د ماشوم په سړيې لاس تېر کړ. پېرې شونډې یې وڅوځېدې:

— هو، میر حمزه مې غېږ کې دی. ای دا زموږ زوی دی. گورې؟

کریم سروبنور او ه:

- تاسې مور او زوی ډېر ښایسته ښکاری کڼه نو.

نازیه په روانو او ښکو موسکې شوه. خادر یې په سر سم کړ. څه ته یې پام شو. ویې ویل:

- ای سړیه! دلته چادري نه پرېږدي.

کریم غټ سر وڅنډه. نری شونډې یې ورپېدلې:

- امداد خادر دې ښه دی.

نازیې باور نه کاوه. د کریم خرېدو ته ورته غږ بیا ووت:

- تارښتیا ویلې. ښکمرغی. ته د رسېدلو نه دا غې ساتل گران وي.

هغه میرحمزه ته گوته ونيوله:

- ته به همت کوي. دا ښکمرغی به ساتي.

- ولې یوازې زه؟

کریم سترگې ورجگې نه کړې. له لنډې لنډې سا سره یې خبرو ته دوام ورکړ:

- میرحمزه باندې مکتب ووايه! پوهنتون یې ووايه! سړی تې جوړ کړه! چې خپل بخت یې په خپل لاس کې وي. چې د بل په خوله

روان نه وي کڼه نو. دې وطن کې امداد سړو کمی دی بس. ځکه خو هرڅوک پکې جنگ اچوي، هرڅوک جنگلاوه نیسي.

- شوکر ته یې. ته یې کوه!

دا ځل کریم سترگې ورجگې کړې. خبرې یې وغځولې:

- ته تکره شه! غم ونکې! غم د څه دپاره؟ ستا ارمان پوره دی. زما ام کڼه نو.

نازیې سرو خوځاوه. ویې ویل:

- وی غم نه مې دې خدای وساتي! غم ولې وکمه؟

- وعده ده؟

نازیه یې غټو سترگو ته ځیره. پېرې شونډې یې ورپولې:

- وعده ده.

د کریم ټټر تود شو. د هوسایۍ او کامیابۍ احساس یې کاوه. سړی آرام په بالښت کېښود. سینه یې په خوند له هوا ډکه او بېرته

تشه کړه. په شونډو یې نری موسکا خوره وه. نابیره یې ستونی بند شو. غږس یې کاوه. هوا یې په بې اندازه زور کښوله. ماسک

یې ژر په مخ پرېښود. خو ستونی یې خلاص نه شو. پښې او لاسونه یې ولږېدل. نازیه وارخطا کېناستله. نرسانو ورمڼده کړه.

کریم د سا اڅېستلو په سختۍ کې سر جگ کړ. نازیې ته موسکې شو. لږېدونکی لاس یې وخوځاوه چې وارخطا نه شي. هغې د

سړ په اشاره ومنله. کریم یو دم بې خوځښته پرېوت. نازیې په ټول زور کریکه کړه.

oooooooooooo

دوه کاله وروسته ماشي سراچه د ښار په گڼه گونډه کې روانه وه. دلاور موټر چلاوه. شاه زمان په مخکې سیټ کې ناست و. شاته

وسیمې او هاجرې له میرحمزه سره تخنول کول. د ماشوم خوږه خندا په ټولو ښه لگېدله. ترڅنگ یې نازیې تورخادر په سر سم کړ.

د مکتب د دویم صنف کتاب یې سترگو ته نیولی و. په زړه کې یې لوستل کول. میرحمزه وپرنځېده. هغې غږ کړ:

- وی لکه چې یخ وواهه. دا ښښه خو جگه کئ!

دلور د بنسینې تڼۍ ته گوتې وروړې. شاه زمان وویل:

– ورېندارې! جمع او منفي دې بس ده. نن نه پس درته ضرب بنیمه.

موټر د لس منزله بنگلې ښویه حویلی ته په زینتي کتاره ننوت. د لویې دروازې پیک یې په سپین ټوکر پټ و. دلور پاس وکتل.

ویې ویل:

– شیش محل دی شیش محل.

د بنگلې مخې ته خلک راټول و. اکثره له زرین کلاڅخه راغلي وو. خو تر پیک لاندې کسان شتمن مېلمانه ښکارېدل. دوی له

موټره کېوتل. زړگی او سپینږیری پلار یې په سپینو جامو او تورو واسکټونو کې مخې ته ورغلل. سپینږیری وویل:

– نازیې خورې! دا دی ستا په خوښه مو هرڅه نن ورځې ته تیار کړه.

نازیې مننه وکړه. شاه زمان او زړگی هم ورسره د خلکو منځ ته لاړل. میرگل ورته د سلام اشاره وکړه. سپینږیری د لویې دروازې

مخ ته د زینو په سر لاسونه وپړکول. ویې ویل:

– ورونو هر کله راشئ! موږ تاسې ته د ښار د دې نوې ودانۍ د افتتاح لپاره زحمت درکړی. خو باید ووايم چې دا ودانۍ له نورو

فرق لري. د دې بنسټ د پیسو د گټلو د امید په اساس نه، بلکې د خواخوږۍ او انساني مینې په اساس اېښودل شوی. که خدای

ښایي کریم استاد د اختطافچیانو څخه د زړگی په خلاصولو کې کومک نه وای کړی، نن به دا ودانۍ نه وه.

خلکو سرونه وڅوځول. سپینږیری خبرو ته دوام ورکړ:

– د دې ځمکه د محترمې بي بي نازیې ده. او تعمیر پکې موږ جوړ کړی دی. یانې دواړه پکې برابر شریکان یو. خبرې نه

اوږدومه. د نازیې خورکۍ نه هیله کوو چې د تعمیر د مخ دا نقاب لرې کړي!

نازیې د زړگی په لارښوونه رسۍ کشه کړه. لوی ټوکر ځمکې ته پرېوت. د ودانۍ د پیک په سر غټ لیکل شوي وو «میر حمزه

پلازا» ټولو چکچکې وکړې. د نازیې په سترگو کې نم وځلېد. مخ ته شوه. ویې ویل:

– خیر ویسئ! خدای دې ستاسې راتگ تاسې ته په ښکې کارونو کې ایساب کړي. دا د کریم ارمان و چې دلته امداسې بنگله جگه

کړي. اچي صیب او زړگی دې خیریوسي چې داغه دا ارمان یې پوره کړه. نن داغه د مرگ ټپیک دوه کاله کېږي. خو د کریم اخري

ارمان دا و چې موږ سړي ولرو. داسې سړي چې ښکمرغي وساتي او د جنگ مخه ونیسي. که داسې سړي ولرو بیا به دا بنگلې ډېر

وخته پورې ولاړې وي. او که نه، چې هرڅو نه جگې او کلکې یې جوړې کو بېرته به وړانږېږي. زه به دې بنگلې کې یوازې داسې

کارونه وکړم چې د کریم د ابل ارمان پوره شي. او اغو کلیوالو ته به پکې کار پیدا کوم چې د زرین کلا په جنگ کې یې ضرر

لیدلی.

د چکچکو شور جگ شو. لاروي ودرېدل. د بنگلې سیل یې کاوه. نازیې له شاه زمان څخه میر حمزه واخېست. هغه د هاجري او

وسیمې چکچکو ته کټ کټ وخنډل. خپله یې هم نازک لاسونه وټکول.

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library